

Барбара
Бенедикт

Разделяха ги столетия,
но ги обедини любовта...

Вкусът
на Рая

БАРБАРА БЕНЕДИКТ

ВКУСЪТ НА РАЯ

Превод: Любомир Спиров

chitanka.info

НЕПОДВЛАСТНИ НА ВРЕМЕТО

Семейни обстоятелства заставят Моника Райън да напусне свръхавтоматизирания и компютъризиран свят, в който живее, за да изпрати единствената си близка роднина в нейния последен път към вечността. Но тихата къща в Луизиана се оказва стартова площадка към миналото. Магическият пръстен на леля ѝ отнася Моника в друго време, в друго тяло и в обятията на мъж, който ненавижда това тяло, но е пленен от душевната красота, която открива в него.

28 март 1855 г.

Моник Антоанет ди Веро — някой ден, много скоро, за мене ще се говори във всеки изискан салон на Ню Орлийнз.

По характер не ми допада краткото занимание да си водя дневник, но се опасявам, че ако не опиша това, което възнамерявам да направя, ще се съсия от вълнение.

Как мога да разисквам с родителите си блестящото бъдеще, което си представям? Те очакват в края на този месец да остана при тях у дома, да се омъжа за някой отегчителен, застаряващ съсед и да отчета някаква бройка внуци, които да припкат в свещеното имение на Ди Веро.

Много скоро ще разберат, че плановете ми не са да остарявам изолирана в тяхната захарна плантация. Искам — не, аз се нуждаю от събиранията, баловете и забавите. Желая да видя света и светът да види мен!

Защо само този единствен път в моя живот родителите ми отказват да задоволят моята потребност? Твърдят, че съм твърде млада и красива, за да бъда самостоятелна, но в действителност имат предвид, че моята женственост е извънредно много изразена. „Жената се нуждае от мъж, който да се грижи за нея“ — настоява баща ми, нещо, което самият той рядко си е позволявал още от времето, когато се върна на плантацията.

До болка ми е ясно, че е необходим мъж, за да се отворят вратите на възможностите към този свят, но баща ми не е единственият около мен. Ако с него не изпълня своите желания, ще си намеря някой друг.

Обсъждах тази тема с моята нова американска приятелка, Сара Джейн Хокинз. „Ако се нуждаю само от защита — ѝ казах с надежда да я шокирам — вероятно трябва да стана нечия любовница.“ Всъщност считам, че не е разумно да обвързвам бъдещото си благосъстояние с нечий мъжки каприз. Особено щом баща ми е способен да го убие, с цел да ме върне в къщи.

Не, предполагам, че трябва да се съглася със Сара Джейн, че единствената ми надежда е да си намеря съпруг. Чудя се какво ли ще каже, когато научи кой е щастливецът?

Не че тя може да промени моето решение. Робърт Самнър е идеалният кандидат, толкова е привлекателен, че би завъртял

главата на всяко момиче, и е повече от способен на дансинга. Родителите ми ще го харесат, тъй като има добри маниери, влиятелни връзки в обществото и е неприлично богат. Единственият му недостатък според мен е, че е ухажвал Сара Джейн Хокинз в продължение на години.

Честно казано, връзката на Робърт Самнър с плахата Сара Джейн си е било чиста загуба на време. Тя самата би потвърдила, че изглежда невзрачна и безжизнена в сравнение с моята ослепителна, покоряваща красота. Мога лесно да ѝ го отнема, ако имам време, но не и когато моите глупави родители настоятелно ме дърпат към дома.

Единствената ми надежда остава Рейчъл.

Усмивам се при тази мисъл, тъй като чувам как моята робиня си напява тихо в съседната стая, докато запалва свещите и приготвя настойка от любовно биле. С радост ще ѝ преотстъпя леглото си, ако това може да освободи и развихри скрития ѝ чар.

А утре, когато Сара Джейн украси със своята личност масата за чай, ще сервирам на Робърт Самнър чаша алкохол, смесен с настойката, което ще промени живота му.

Запомнете думите ми, и ги помнете добре — още преди края на тази година Моник Антоанет ди Веро ще бъде най-голямата красавица на Ню Орлийнз.

ГЛАВА 1

— Пристигнахме, мадам. Това е Ривърз Едж. Желаете ли да вкарам колата в двора?

Моника Райън тръсна глава. Най-после бе тук, макар и да не бързаше да откликне на поканата на леля си.

Хвърли поглед към шофьора и я прониза острият и ярък спомен за такситата, обслужващи многолюдния център на Ню Йорк. Колко лесно провлаченият провинциален говор прогонваше мисълта за небостъргачите и суетливата блъсканица и ненатрапчиво напомняше, че тук е Луизиана, където животът е по-ленив, по-бавен и ти се струва, че самият въздух те успокоява. Бризът съживяваше леко природата — от испанския мъх, покриващ дъбовете покрай алеята, до летаргичното квакане, долитащо от близкото блато. Връхлетя я топла струя от спомени за всичките горещи, безгрижни лета, които бяха стопили и погребали младостта ѝ.

Чудеше се дали Дерек Самнър ще бъде тук, от което сърцето ѝ лудо заби.

Представяше си как завареният син на леля ѝ Джудит я увещава да продаде бащиното му имение. Би ѝ се усмихвал, тази усмивка караше момичетата да вярват на всяка негова дума.

Моника твърдо реши да не мисли повече по този начин и потърси в портмонето си по-едри банкноти. Това бяха тайни мечти, съкровени терзания, а и коя ли жена бе склонна да си признае, че е толкова наивна, за да се подведе от една усмивка?

Напъха парите в шепата на шофьора, но избягна погледа му от огледалото за обратно виждане.

— Благодаря — промърмори тя. — Мога да продължа пеша.

— Алеята е дълга, мадам. Като виждам колко много ми платихте, преценявам, че ви дължа допълнително возене.

— Няма значение — настоя тя, като хвана непохватно дръжката на вратата. Винаги беше считала, че даването на бакшиш е мъчителен

процес, както за даващия, така и за получаващия. — Така или иначе, нуждая се от малко разходка.

Сепна се, тъй като не желаше да каже това. „Изтъквай килограмите, с които си отслабнала — съветваше я личният ѝ диетолог, — и не обръщай внимание на това с колко трябва да отслабнеш.“

Особено ако се вземеше предвид как бе облечена. „Старомодни преоценени парцали“ — би нарекла Джудит плисираната ѝ пола и обикновената ѝ памучна блуза, но можеше да си позволи само тях с учителската си заплата. Поне дрехите ѝ бяха нейни собствени, купени с лично припечелени пари.

„Върни се у дома — би прибавила леля ѝ с покровителствена усмивка. — Трябва да се грижа за теб.“

Можеше ли някога да разбере, че независимо колко трябва да се скъпи и да спестява, Моника бе твърдо решила да се издържа сама?

Изглеждаше невъзможно. Въпреки че бе само с петнадесет години по-възрастна, Джудит с удоволствие играеше ролята на глава на семейството и се опитваше да направлява живота на племенницата си всецяло — да ѝ избира дрехите, интерната, приятелките — и при това с усмивка, със самодоволство от своята непогрешимост, с което Моника не успяваше никога да се пребори.

Както винаги, когато мислено ѝ се противопоставяше, стомахът ѝ се обади. „Аз съм прекалено сита, за да ям пак“ — изтананика си тя. Диетологът ѝ поддържаше тезата, че трябва да яде, за да запълни празните места, и да използва храната като заместител на привързаността и любовта, но тя често се питаше дали това, че се храни, е единственият начин на изразяване на чувствата ѝ, който Джудит ѝ бе оставил.

Докато се измъкваше от таксито и затръшваше вратата, тържествено си обеща, че няма повече да се колебае. Този път щеше да защити женското си достойнство и щеше решително да ѝ отказва.

Шофьорът като че ли се досещаше за всичко и ѝ хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Бъдете внимателна — каза ѝ той със същата загриженост, както преди да потеглят.

Тези прости думи на проявена учтивост я накараха да потрепери, въпреки горещото пладнe.

Привлечен неспойно от какво, погледът ѝ се плъзна към заблатената местност зад къщата. В миналото я избягваше и с радост изпълняваше заповедите на леля си да стои далече от нея, но днес несъзнателно приближи. Почувства нещо, което сякаш влезе в дробовете ѝ и силно я разтърси. Все още стоеше на пътя, но вече чувстваше как тежкият, влажен въздух сгъстява мириса на загниваща растителност и излъчва неземан покой, който обгръщаше душата ѝ.

Рязък звук прекъсна унеса ѝ. Завъртя се и проследи как таксито забуксува, изкачи се и се озова на високия бряг. Почувства се глупаво от неволната си уплаха. Само след две секунди щеше да се втурне към шофьора с молба да я закара обратно в Ню Йорк.

„Забрави блатото — си каза тя и се обърна към къщата. — Вместо това се концентрирай върху тихата красота и онези зелени дъбове, очертаващи алеята.“ Знаеше, че не блатото предизвика у нея тази сценична треска. Всеки истински терапевт би заявил, че причина за страха ѝ е по-скоро Джудит.

„Ела у дома и ми помогни да спасим Ривърз Едж“ — я беше помолила жената по време на вчерашния им телефонен разговор.

Обикновено не казваше повече, докато племенницата ѝ не се отзовеше на повикването, но след като дълго бе живяла с нея, познаваше кога поставяше капани.

Да, това бе нечестно. Наистина можеше да бъде егоистична, небрежна и понякога дори жестока, но в края на краищата неизменно намираше начин да компенсира тези недостатъци. „Ние сме от едно семейство — припомняше ѝ тя, като я прегръщаше, — единственото истинско семейство, което някога сме имали.“

Но можеха да поделят само любовта си към Ривърз Едж.

Моника отмести поглед от масивното имение, строено преди гражданската война, тъй като старият съкровен копнеж, скрит дълбоко в нея, я завладя и стопи трудно постигнатата ѝ решителност. Господи, колко привързана беше към това място.

Къщата бе строена високо от земята, за да бъде предпазена от пороите. Под островърхия покрив имаше два етажa. Продълговатите прозорци и широките френски врати ѝ придаваха отворен, приветлив вид.

Високи, стройни колони се издигаха от широките стъпала на покритата широка тераса, а други я подпираха в стратегическите

точки. Приятелките на Джудит наричаха верандата „витрина на отминалата изящна епоха“, но за Моника човек трябваше да възпита семейството си тук, тъй като домът беше предназначен за смях и любов.

Ривърз Едж се оказа ахилесовата ѝ пета и за нещастие леля ѝ го знаеше.

С нея смееше да спори единствено за реставрирането на къщата. Едва бяха положили съпруга ѝ Джордж в криптата на фамилия Самнър, и тя се зае да ръководи цяла армия от работници. За кратко време смениха жалюзите на всички прозорци и покриха с мраморни плочки превъзходните дъбови подове, а градината и пренебрегнатият белведер бяха разровени, за да построят плувен басейн и фонтан.

Според Джудит Самнър жилището демонстрираше общественото ѝ положение, то бе витрина на нейните постижения, и в резултат на това свое виждане се оказа въввлечена в строителни реновации. Беше се сраснала с това място като гаража с петте коли в него.

За кратко време реставрацията придаде красив вид на Ривърз Едж, но сградата остана все така пуста и с незапълнени пространства, както през онзи дъждовен ден, когато Моника я видя за първи път. Това я потискаше, атмосферата на самота я караше да се чувства някак си виновна за смеха и живота, който бе отнела на залите. Сякаш ѝ нашепваха, че не се нуждаят от италиански мрамор или от съкровища от далечни страни, а само от това да бъдат нечий дом.

А къде трябваше да бъде нейният дом? Всичките ѝ мечти се въртяха около Ривърз Едж. Представяше си, че на това място ще има деца, много деца, катерещи се като маймунки по перилата на верандата. А на върха на широките ѝ стъпала щеше да я чака съпругът ѝ и красивото му лице щеше да засиява в приветствена усмивка, щом приближеше.

Лицето ѝ потъмня, като се сети къде я бяха отвели мислите ѝ. Нямаше надежда някога да изживее своя блян. Джудит щеше да завещае имуществото си на сина на починалия си съпруг и независимо от това какво си мечтаеше или правеше Моника, Ривърз Едж щеше да принадлежи на Дерек.

— Братовчедке! Пристигна ли най-сетне?

Вдигна поглед и се почувства така, сякаш някой ѝ нанесе удар. На прага се бе изправил самият Дерек с ръце, пъхнати в износени къси панталони. Тъмнорусата му брада стърчеше необръсната, а слабото му, мускулесто тяло се подчертаваше от виолетова тениска. Усмиваше се както винаги, което ѝ навяваше мисълта, че той я е чакал цяла вечност само за да я посрещне.

— О, виж ти. — Гласът му беше дрезгав от вълнение. Слезе бавно по стълбите и я хване за ръцете. — Изглеждаш превъзходно.

Думите му я предразположиха и тя с мъка се удържа да не направи реверанс. Беше висока сто седемдесет и пет сантиметра, имаше излишни тринадесет килограма и едва ли минаваше за знойна красавица, докато Дерек, с доброто си телосложение и тен, приличаше на калифорнийски сърфист.

— Надявах се, че ще дойдеш. — Той стисна ръцете ѝ за поубедително, движението му беше изискано, също както и гласът му. — Ах, скъпа, толкова време не сме се виждали.

Флиртът като че му беше вродено качество. Казваше „скъпа“ на всички момичета и трябваше да е много заслепена, за да го вземе насериозно. Познаваше добре неговата леконравност, силно очарование и дяволита усмивка. Въпреки всичко, когато той се наведе да я целуне по бузата, можа само да се отдръпне, за да скрие червенината, бликнала от удоволствието.

Винаги правеше така, като запазваше особено тържествено изражение на лицето си. Но сега с безпокойство прокара ръка през изрусената си от слънцето коса и погледна през рамо към къщата.

— Не исках да бъда аз, но все някой трябваше да те предупреди.

— Да не би Джудит да е решила да продаде Ривърз Едж?

— Тя е болна. Много болна — поклати глава той.

— От какво? От нейния грип, който кара света да се върти около нея?

Погледна я тежко, лицето му стана още по-мрачно.

— Не и този път. Разболяла се е от рак на белите дробове.

За момент взе връх страхът, а след това избликна недоверието. Беше невъзможно. Поне за Джудит. Тази жена беше здрава като бик, за да бъде победена от нещо така обикновено като рака.

— Кой твърди това — доктор Мансън ли? Ще направим консултации при други. Ще опитаме и много лекарства и всевъзможни

начини на лечение.

— Прегледала се е при всички познати лекари и те без изключение са единодушни. Остава й да живее най-много месец. — Присви рамене, обърна се и започна да изкачва стъпалата на верандата. — В най-лошия случай може би дори една седмица.

Виновни са само цигарите, мислеше си замаяно Моника. Хората винаги я предупреждаваха, че трябва да ги откаже. „Няма значение — казваше Джудит и махваше небрежно с ръка, — ще си намеря ново тяло. Бог знае, че съм достатъчно богата.“

— Най-добре е да се качиш горе и да я видиш — каза Дерек от прага, като придържаше вратата. — Очаква те.

— Но защо? Нали й казах, че няма да дойда.

— Но вече си тук. — Гласът му звучеше глухо. Странно, но беше така.

Гледаше го в очите и чак сега осъзна, че нямаше никаква представа какво се крие зад светлосиния им отблясък. „Какъв човек живее вътре в теб?“ — попита се тя.

Сведе поглед по загорялото му лице и правилен нос покрай гладко обръсната брадичка към приятната здравина на врата му. Долавяше как дъхът му гали бузата й и в един кратък миг си представи как той я придърпваше с безумна страст все по-силно в своята силна прегръдка.

Дерек се усмихна. Изненадана установи, че прекалено се е доближила до него, сякаш кръжеше като нощна пеперуда около мамеща светлина. След това с широка усмивка влезе покрай него в приемната.

Широкото помещение бе свързано с всекидневната, а изходът му водеше към кухнята и стаите за прислугата. Централно място заемаше широка, вита стълба, която отвеждаше към спалните на горния етаж.

Стилът на Джудит се бе проявил най-ярко на това място. Бели мраморни плочки скриваха дъбовия под, а великолепните перила от кипарисово дърво блестяха от няколкото слоя белоснежна боя. От тавана висеше полилей с имитация на полиран кристал, който подхождаше повече на средиземноморска вила, но не и на имение от юга. Неотдавна се бе върнала от Европа, си помисли със завист Моника и веднага съжали за това. Какво я засягаше как е подредила собствения си дом?

— Знаеш ли защо ме извика тук? — прокънтя гласът ѝ в пустия коридор.

— Защо не се качиш да я попиташ? — Дерек, облегнат на рамката на вратата, ѝ кимна към стълбите. — Свърши с нея и след това ела при мен. Време е и аз да ти кажа нещо.

Пусна чаровната си усмивка, от което чак краката ѝ се подкосиха. Само господ знаеше каква идиотщина щеше да направи, ако в този момент не се бе появила частната секретарка на леля ѝ, Еми Пиърсол.

— Къде, по дяволите, се загуби? — изстреля Еми към Дерек. — Знаеш ли тази възрастна жена какво... — Тя се стресна, като видя Моника. — О, извинете ме, мис Райън, не знаех, че сте тук.

Това бе очевидно. Едва сдържа усмивката си — много рядко можеше да се види как Еми Пиърсол излиза от кожата си.

Неловкото положение не трая дълго. Еми се спусна плавно по стълбата като някоя Мис Америка. Имаше всички природни дарби, които всяко момиче би желало да притежава. Костюмът ѝ беше с професионална кройка, но я правеше секси в същото време. Косата ѝ имаше рус оттенък и падаше свободно на раменете ѝ, но въпреки това запазваше стилната си форма. Прекоси стаята, потрепвайки с токчета, и застана до Моника в поза толкова демонстративна, колкото и усмивката ѝ, която се размаза по лицето ѝ. В близост до дребничката ѝ фигура Моника се почувства като северноамерикански лос.

— Каква приятна изненада — измърка Еми. — Засрами се, монополизираш господин Самнър, точно когато трябва да обсъдя един въпрос с него. Страхувам се, че трябва просто да ти го открадна. — Усмихна ѝ се широко, но кратко, показвайки идеалните си зъби, и пхна ръката си в неговата.

— Дойдох само да видя леля си — изчерви се Моника, като се обърна припряно — и вече тръгнах към нея.

С чувство на неприязън към себе си затича нагоре по скърцащите стълби. Какво нищожество бе, трябваше да остане и да докаже на Еми, а може би и на себе си, че хубавият външен вид не само не можеше да я унижи, но дори и да я впечатли. Беше два пъти по-умна и три пъти по-хитра от нея. Трябваше да покаже на Дерек, че понякога красотата представлява само обвивка на тялото.

„По-добре да си бях останала в Ню Йорк“ — помисли си тя пред вратата на стаята на леля си. Стомахът ѝ отново се обади. „Аз съм прекалено сита, за да ям отново“ — изтананика си тя, почуквайки на вратата.

След няколко почуквания ѝ отвори жена на средна възраст с бяла престилка и боне на главата. Упорита по военному, сестрата я накара да повтори няколко пъти името си, преди да ѝ позволи да влезе.

— Мисис Самнър се нуждае от почивка — промърмори тя строго, — а не от непрекъснато движение навън-навътре.

— О, Фърджи, иди да обядваш — изропта леля ѝ от спалнята, дрезгавият ѝ глас едва скрибуцаше. — Измори се да се въртиш около мен. Хайде, излез оттук. Махай се!

Сестрата сви враждебно устни, като се отдалечаваше. Моника остана сама в тясната всекидневна и почувства почти осезателно пищната и претрупана подредба от прецъфтели цветя. Вдишвайки влажния въздух, си спомни деня, когато се прощаваше за последен път с родителите си в отворените им ковчези.

Едва единадесетгодишна, ѝ се наложи да извърви една безконечна Голгота, гонена от несгодите, на които животът я подлагаше. Моника гледаше белите, вкочанени лица и допирът до тях я стресна. Не беше възможно тези непознати да са били някога нейните мама и татко.

„Целуни ги за сбогом“ — бе настояла лелята и натисна главата ѝ надолу. Чувството за гадене изпълзя до гърлото ѝ и тя се отскубна, за да изтича навън и повърне в храстите.

Джудит ѝ донесе мокра кърпа и избърса лицето ѝ. „Не се страхувай, малката ми — ѝ каза с монотонен, напевен глас тя и я залюля в прегръдките си. — Смъртта невинаги успява да победи.“

„Надявам се, че ти беше правата“ — мислеше си Моника, тъй като сянката на смъртта витаеше в стаята.

Опита се да омаловажи миналото, стремейки се да бъде силна духом за двама, и насила прекрачи прага на стаята.

Спря се, изненадана от промяната в обстановката. Нямаше и следа от френския провинциален стил. По-функционална стоманена пружина бе изместила богато украсеното легло с месингова рамка, а една конзола от близката хромирана стойка поддържаше всичките движещи се части.

Както постелята, така и прозорците бяха драпирани в бяло, а тежкият брокат беше пренебрегнат заради по-хигиеничната памучна тъкан. В ъгъла се открояваше кислороден цилиндър с приспособления, готов незабавно да влезе в действие, а няколко сребърни инструмента чакаха на поднос под стъклен похлупак, приготвени по същия начин за спешна употреба. Гърлото ѝ пресъхна, като осъзна колко близо можеше да бъде фаталният край.

Но Джудит не се вълнуваше от близката си кончина или поне не го показваше. Облегната на възглавниците си, тя си оставаше кралица, управляваща придворните си. Направи жест на племенницата си да се приближи.

Моника се подчини автоматично и се сви при вида ѝ. Беше видимо остаряла и изглеждаше на шестдесет, вместо на действителните си тридесет и девет. От ужасяващото измършавяване скулите ѝ, правещи я привлекателна едно време, бяха като на скелет и кожата на лицето ѝ се опъваше между тях жълтеникава и тънка като хартия.

Въпреки външната си слабост, в тъмнокафявите ѝ очи искреше твърдост.

— Бързо, погледни в най-горното чекмедже — проскърца гласът ѝ и тя посочи към тоалетната масичка в ъгъла. — Подай ми табакерата, преди онази стара мърморка да се е върнала.

— Цигара ли искаш? Но нали ти е забранено да пушиш?

— Защото е вредно за моето здраве ли? Не ставай глупава. Просто ми я дай, и то бързо.

В друг случай Моника би спорила, но какво увреждане можеше да се получи на този стадий на болестта? Освен това щеше да намери някой друг да ѝ ги подаде.

Както ровеше из чекмеджето, видя книга с кожена подвързия. На избелялата ѝ черна корица бяха щамповани с релеф инициалите М.А.В. Изглеждаше като дневник или личен регистър, но книжното тяло вътре липсваше. Леко озадачена, се пресегна към нея, но щом докосна грубата кожа, пръстите ѝ изтръпнаха неприятно. Отскочи обезпокоена.

— Защо се бавиш, по дяволите? — изписка Джудит зад гърба ѝ. — Тютюн ли садиш?

— Не намирам нищо... а, ето — смотолеви тя, обезсърчена от стреса, предизвикан от допира ѝ до книгата. Прониза я като електричество, но в същото време и като ледена игла. Смутена, но решена да не се издава с нищо, се обърна с усмивка ала Еми Пиърсол. — Беше под някакви шалове — излъга тя, мъчейки се да се съвземе, и приближи леглото. — Вероятно сестрата е опитала да ги скрие.

— Дай ми бързо една цигара. Имаш ли запалка?

Джудит запали и се отпусна назад усмихната от рядкото удоволствие да опита тютюневия вкус с устните си. Пое дълбоко дима и веднага започна да кашля сухо и неудържимо, а цигарата падна на леглото.

Моника я грабна оттам и я смачка в пепелника на нощната масичка, като заизтупва пепелта от одеялата.

— Стига си се суетила — изкашля Джудит между два спазъма. — За бога, винаги ли трябва да бъдеш такава непохватна дебелана? Ще ми счупиш крака.

Думите ѝ бяха жестоки, но в типично неин стил. Искрената им фамилиарност щеше да успокои Моника, ако съсухрената ѝ ръка не я бе стиснала за китката.

Обзе я трепет, по-силен отколкото при докосването, тъй като видя омразния особен пръстен, който предизвикваше у нея непреодолим страх. Причината бе в изображението на две праисторически змии, увиващи се една около друга, като главите им се срещаха зъб до зъб.

За пръв път видя годежния пръстен на Джудит още много млада, на десет години, и откри само злини в тези лукави, извиващи се линии.

Преди да се омъжи за Джордж Самнър, Джудит се държеше като Юда, въпреки че живееше със семейството на Моника, която се отнасяше с нея повече като с любима по-голяма сестра, отколкото като с леля. Веднъж Моника нахълта в стаята на Юда по обичайния си начин, без да чука, но този път тя ѝ изкрещя да излезе, като въртеше странния пръстен върху пръста си.

Пронизителните писъци продължиха и затова заведоха Юда в болница, но оттам по-късно се върна Джудит. „Нервна криза“ — споделяха хората шепнешком и Моника почувства, че това, което се бе пречупило в нея, и до днес все още не се беше оправило.

— Вземи го — предложи ѝ го Джудит внезапно.

Слисана, Моника се опита да разтълкува загадъчната усмивка на леля си. „Джудит се нуждае от мен — си каза строго тя, потъпквайки импулса да избяга навън, — а аз съм единствена от нейното семейство.“

— Ето, сложи го.

— Не! — извика Моника. С огромен ужас осъзна, че Джудит ѝ предлага пръстена. Едва се въздържа да не я плъзне по ръката. — Искам да кажа, че... не мога. Невъзможно ми е да приема такава ценност.

— Не ставай глупава, вземи го! — гледаше я напрегната Джудит. — Настоявам! — прибави по-ласкаво. — Хайде, искам да видя дали ти приляга.

Моника се засмя насила и скри ръце зад гърба си.

— Знаеш, че не нося пръстени. Никога не съм се интересувала от бижутерия. Освен това е твой. Задръж го поне докато...

— ... умра? — закиска се Джудит. — Но именно това е причината да ти го дам. Да се предава на по-младите е обичай на нашето семейство. Нали не искаш да нарушиш традицията?

— Не, разбира се. — Беше съвсем объркана. Джордж Самнър ѝ го беше подарил като годежен пръстен, следователно беше наследство на семейството на Дерек, а не на нейното. — Но... има много време, за да се грижиш на кого да го предадеш.

— Много време? — Джудит щеше да експлодира. — Споделила ли си превъзходното си мнение с моите лекари?

Моника се присви. Ракът би бил тежко изпитание за всеки, но за Джудит, свикнала отдавна на жалко, безпомощно съществуване поради приковаващата я болест, той бе истински кошмар.

— Когато му дойде времето, ще сложа твоя пръстен — обеща тя, но добави наум, че не би го направила, независимо от задълженията си. — Но точно сега ми изглежда толкова... отблъскващ.

Джудит я погледна дълго и укорително, преди да върне пръстена на кокалестия си пръст.

— Добре, нека бъде по твоему — каза тя изморено и затвори очи.

Моника я обхвана разяждащо чувство за вина, тъй като още веднъж не бе подкрепила морално леля си, но точно когато стомахът ѝ се обади, Джудит смени темата.

— Време е да си поговорим за бъдещето — каза внезапно тя.

— Вече имам своите планове и ги споделих с теб. — Моника се наежи. — Положих много усилия да получа висше образование. Държа на работата си и нямам намерение да се откажа от нея.

— Разбира се, че си работила много — каза Джудит с усмивка, потупвайки я по ръката. — Но ми кажи откровено, прави ли те щастлива грижата за чуждите хлапета? Никога ли не си се събуждала сутрин с желание да имаш свои деца?

„Какво цели?“ — помисли си Моника и отмести смутен и пълен със съмнения поглед. Никога не успяваше да скрие мислите си, също както и в момента.

Джудит продължи с мек и ласкав тон:

— Познавам те добре, момичето ми. Зная, че би дала всичко на света, за да притежаваш Ривърз Едж. Погледни ме в очите и ми кажи, че не е вярно.

— Какво искаш да кажеш? — Моника я погледна хипнотизирана.

Джудит се засмя, лицето ѝ сияеше. Домогваше се до нещо, а Ривърз Едж беше примамката, с която щеше да улови Моника на въдицата си.

— Знаеш, че мога да ти завещая цялото имение.

— Ами Дерек? — Моника трудно си поемаше дъх и несъзнателно мислеше на глас. — Ще бъде ли съгласен?

— Предполагам, че да. — Джудит тържествуваше. — Особено ако стане твой съпруг.

— Мой какво?

— Съпруг. Баща на всички хлапета, които ти така много желаш. Виждаш ли, сбъдват се всичките ти мечти!

Моника я прониза студена искра на унижение:

— Ти си го купила за мен, така ли?

— Недей да театралничиш. На Дерек невинаги му щрака пипето, но все пак е достатъчно умен, за да разбере преимуществата на такова съдружие.

— Не желая да бъда част от сделка, нито пък да встъпвам в „съдружие“ по твой каприз.

— Каприз ли? — Джудит я сграбчи за ръката и я стисна силно. — През живота си работих като черен дявол, за да не позволя на Дерек да превърне това място в някакъв провинциален клуб и игрище за

гольф. Сигурна съм, че ти би се борила със зъби и нокти, за да запазиш Ривърз Едж за мен.

— За теб ли?

— За спомена за мен. — Джудит отмести поглед, гласът ѝ беше тих и далечен. — Не те моля за твърде много, нали? — Гърлото на Моника се сви при мисълта, че в най-скоро време леля ѝ ще се превърне само в... спомен. Джудит продължи: — Освен това какво значение има останалото, ако получиш всичко, за което си мечтала — тази къща, съпруг, деца — семейство. Твоята проклета работа дали струва колкото всичко това?

Моника отмаля. Учителското ѝ място в едно частно училище не беше идеално. Но ако се откажеше от него и кажеше „да“ на бляскавото бъдеще, което Джудит ѝ предлагаше, нямаше ли да изглежда поне малко като продаване на душата ѝ? Тъй като любовта бе последното, което трябваше да очаква от женитбата. Направи грешката да повтори това на глас, но Джудит бе предвидила мисълта ѝ и вече се смееше.

— Как можа да станеш на двадесет и четири години и да си останеш все така наивна? Любовта няма нищо общо с брака! Само изтъркалай своя избранник няколко пъти по-продължително в сламата и той ще се залепи за теб. В действителност ти не се нуждаеш от повече.

Ако леля ѝ имаше и най-бегла представа за сексуалните ѝ фантазии относно Дерек! Моника бавно се изчерви. Сърцето ѝ спря да тупка, като си представи как се приближава до красивото му лице с подкосяващата краката ѝ усмивка.

— Сватбената церемония ще се състои в събота. — Джудит не ѝ остави време да размисли. — Искam да те видя като невеста, преди да... — поколеба се, сякаш трудно намираше думите — ... преди да премина в отвъдното. Вече поканих отец Доринг да дойде в шест часа.

— Но аз още не съм казала „да“.

— Ще се съгласиш. — Отпусна се рязко на възглавницата и въздъхна със затворени очи, сякаш усилието да ги държи отворени я бе изчерпало. — Остави ме сега — прошепна тя, без да ѝ даде възможност за какъвто и да било спор. — Нуждая се от почивка.

Моника се измъкна тихо от стаята. „Ще се съгласиш“ — още ехтеше в съзнанието ѝ. Опита се да се концентрира върху живота си в Ню Йорк и своите приятели и студенти, но Дерек се появи в коридора

точно когато отвори вратата. Усмихна ѝ се само веднъж и Моника веднага се предаде вътрешно. Започна да затваря много бавно вратата след себе си с надежда, че междувременно ще се успокои, но Дерек я обърна с лице към него.

— Не ме дръж в неведение — изпиваше я той с очи. — Кажи ми, че си казала „да“ и че скоро ще бъдеш моя жена. — Звучеше чудесно и скоро можеше да бъде истина.

— Вярно ли е — чу гласа си тя, — че наистина искаш да се ожениш за мен?

— Глупаво момиче, за кого смяташ, че си мислех през последната година? — Той се засмя и прокара нежно пръст по бузата ѝ. — Не пиша писма на случайни познати, знаеш това.

— Но ти никога... — В двете писма, които бе получила, нямаше и намек за това. — Джудит ме попита първа.

— Тя ми каза да изчакам. — Отпусна ръка и отвърна поглед. — Предупреди ме, че ти не би повярвала в моите чувства и че би смятала, че искам само имението. — Тя се изчерви — Ах, братовчедке, трябва да знаеш, че не давам пет пари за това място. Обикнах те много преди да узная, че Джудит е на смъртен одър. Колко съм глупав, исках да внеса яснота в отношенията ни, но когато тя се разболя и реши да те омъжи на всяка цена, разбрах, че не мога да си позволя да чакам повече. — Той протегна ръце и когато тя ги хвана, я придърпа към себе си. — Никога не съм успявал да се изразя добре с думи. Може би просто трябва да демонстрирам чувствата си.

Дъхът на Моника секна, когато той се наведе и я целуна. Въпреки че лелееше за този миг от толкова отдавна, в нея нищо не трепна — нито пламенна страст, нито безумна жажда за още. „Може би е от шока, който преживях — мислеше си тя безрадостно. — Събитията се развиха толкова бързо.“ Усмивката му ѝ вдъхна увереност.

— Ще бъдем славна двойка, братовчедке. Повярвай ми, голямото все още предстои.

— Ммм... да. — Сякаш някой друг отговори вместо нея. Защо се колебаеше? Не беше ли това всичко, което искаше от живота? — Предполагам. Искам да кажа „да“. Разбира се, че ще се омъжа за теб.

Той се наведе и я целуна отново с нежност, която я разчувства.

— Ще уведомя Джудит — й каза, вдигайки глава. — Искам да знае, че си ме направила най-щастливия мъж на света.

„Славна двойка? Най-щастливият на света?“ — наблюдавайки го как влиза в стаята, тя се чудеше кога Дерек бе започнал да говори с клишета. Стомахът ѝ се обади отново. Те прибързваха, но защо? Наистина, леля ѝ бе болна, но волята ѝ изглеждаше желязна, както винаги. Ако болестта можеше да бъде победена, Джудит щеше да го направи. Нуждаеха се от време, от много време — за да се оправи Джудит и за да се опознаят по-добре с Дерек. Когато той излезеше, щеше да му го каже.

Засмяна, сякаш от раменете ѝ бе паднал огромен товар, Моника се обърна към стълбите. В този момент вратата зад нея се отвори с трясък.

— Бързо, извикай лекаря — изкрещя Дерек. — Джудит умира!

ГЛАВА 2

— Извинявай, че ти се обаждам толкова късно, Джералин. — Моника стискаше разсеяно телефона. Продължаваше да мисли за леля си, която агонизираше в спалнята на горния етаж. Джудит не почина от пристъпа преди няколко дена, но оттогава получи още няколко, които влошиха състоянието ѝ до такава степен, че лекарите се съмняваха, че ще издържи до края на седмицата. — Зная, че ти казах, че сватбата ще бъде в събота — продължи Моника, — но се наложи да променим датата. Можеш ли да дойдеш утре?

Стонът, който чу, бе достатъчно красноречив отговор, но тя и без това знаеше, че най-добрата ѝ приятелка нямаше да дойде. Всеки учител можеше да се откъсне от занятията си само ако бъдеше предупреден много преди това. В противен случай нарушаваше учебните планове, незавършените лекции го приковаваха към катедрата, да не говорим за непосилните цени на самолетните билети. Въпреки това ѝ се помоли пак:

— Ще уредя престоя ти и ще ти платя билета. Искам да си до мене, Джер. Няма да е същото без теб.

— Знаеш, че бих пожертвала всичко, за да стана твоя шаферка — Джералин се поколеба, не знаеше как да възрази, усещайки безсъмнената паника на приятелката си, — но в продължение на няколко месеца подготвих пиесата за Великден — не мога да напусна децата точно сега. И защо утре, какво пречи да е в събота?

Моника направи пауза с цел да избегне истината. Не желаше да разговаря за болестта на Джудит, би било прекалено грубо. Вместо това каза:

— Леля ми е побесняла, иска да ме види омъжена.

Моника си представяше как изглежда Джералин — спокойна, практична, засукваща с пръст косата си, докато обмисляше дали да каже това, което ѝ е на езика. Беше ѝ предложила да живее в собствения ѝ апартамент, намери ѝ работа и диетолог, който да ѝ

помогне да контролира теглото си. Желанието ѝ да извика Джералин не беше обикновено — имаше нужда от приятелството ѝ.

Продължаваше да си мисли, че леля ѝ се нуждаеше повече от нея в онази студена, стерилна стая.

— Не е ли това *твоята* сватба, Моника? — Обичайно Джералин решаваше да се изкаже. — Не трябва ли да решиш сама? Беше ми казала, че отиваш да кажеш „не“ на леля си, и въпреки всичко чувам само, че Джудит искала това или онова. Ами *ти* какво желаеш?

— Известни са ти моите чувства към Дерек.

— Тогава защо не говориш като щастлива и срамежлива булка? — Джералин винаги проявяваше проникателност.

— Имам много неща предвид. Тук е по-лошо, отколкото си мислех.

— Тя само те използва, Моника, както всеки път досега. Всмуква те обратно в живота, който предвижда ти да водиш, а ти ѝ позволяваш.

— Не разбираш. Джудит е болна.

— Винаги оправдаваш тази жена. Това е грешката ти — прекалено си добросърдечна. Мислиш, че щом си и добра, и любезна, и щедра, то другите също трябва да бъдат такива. Е, добре, запомни от мен, около нас има истински мръсници, които се грижат само за собствения си кеф и хич не се интересуват кого ще наранят.

— Не съм наранена, защото ще се омъжа за човека, когото обичам. Ах, Джер, само се радвай за мен.

— Бих желала, но не звучи ли прекалено като детска приказка? Искам да кажа, че с едно махване на вълшебната пръчица злата мащеха изпълнява наведнъж всичките желания на бедната Пепеляшка. Лошо ли е да отстъпиш малко точно сега? За бога, не бързай. Това е жизненоважно решение.

— Не се нуждая от време, за да разбера колко много обичам Дерек.

— Дерек или *твоята* безценна къща?

— Джудит е болна от рак на белите дробове — прекъсна я твърдо Моника, преди Джералин да навърже множество гневни думи помежду им. — Нямаме надежда, че ще доживее до края на тази седмица. — Другата страна замълча. — Зная, че ми мислиш доброто — прибави по-мекото Моника, — но опитай да ме разбереш. Възможно е понякога Джудит да прилича повече на зла мащеха, отколкото на

любяща леля, но тя е последната от моето семейство. Да се омъжа веднага, докато тя е жива да ме види, е най-малкото, което мога да направя за нея.

— Рак? — зяпна Джералин. — Господи, прости ми волнодумството!

— Трябва да направя това.

— Разбирам. Може и да не ти изглежда така, но аз ти вярвам, Моника. Каквото и да се случи, колкото и да си затънала, би направила и невъзможното. — Тя въздъхна. — Така че забрави каквото ти казах, съгласна ли си? Аз съм един егоистичен келеш и ти много ще ми липсваш. За мен девическата академия на Мюриъл Крайтън няма никога да бъде същата.

„Нищо няма да остане същото — помисли си развълнувано Моника — без преподавателските клюки, без ваканционните игри или тъжната юнска раздяла.“ Отсега нататък животът ѝ щеше да се завърти около Дерек.

Всичките ѝ мечти се сбъднаха. Тогава защо непрекъснато ѝ повтаряха: „Бъди внимателна със своите желания“?

Жадуваше да пропътува през жиците и да се установи край Джералин с нейния здрав разум, но приятелката ѝ вече се сбогуваше с нея, а след последното „Пази се“ със звучно изщракване всичко, което изглеждаше нормално и логично, изчезна.

След като постави слушалката на мястото, Моника се сети, че днес за втори път беше предупредена да се пази. Шофьорът на таксито изчезна от живота ѝ с добро, дали щеше да бъде същото и с Джералин?

Огледа се и не хареса бялото, черното и хрома, с които Джудит бе проектирала кухнята. О, как ѝ липсваше гарсониерата, въпреки пердетата от евтин памучен плат с глуповати шарки и тинестожълтите стени. „Само трябва да направя от това мой дом — настоя пред себе си тя. — Ще ми бъде лесно да декорирам отново, щом Джудит... когато тя...“ Не можеше да понесе мисълта за това.

Господи, беше гладна. Ненаситна! Щом погледът ѝ падна върху трислойната фонданова торта, която отказа на обед, ръцете ѝ се задействаха. Отрязва си резен и даже не се затрудни да потърси чиния или вилица.

— Наистина ли имаш нужда от това?

Тя подскочи, страните ѝ се зачервиха и изпусна тортата на масата, сякаш я опари по пръстите.

Дерек се бе приближил отзад, но тя не помръдна от смущение и не се обърна да го погледне.

— Ти си моето момиче — прошепна ѝ на ухото.

Моника възнегодува. Добре си спомни, че той не се лиши от десерт. Но нямаше ли основание един страхотно изглеждащ младеж да помоли жена си да бъде по-елегантна? Беше ѝ казал, че желаете само най-доброто за нея. Завъртя я и повдигна брадичката ѝ да го погледне, и усмивката му разтопи спотаилото се съмнение.

— Чух, без да искам, разговора ти по телефона. Няма ли да може да дойде твоята приятелка?

Моника поклати глава.

— Бяхме си дали обет, че ще минем през огън и вода, но ще присъстваме на сватбите си.

— Много лошо, че се е случило обратното, макар да не мога да кажа, че искрено съжалявам. Сигурен съм, че тя не одобряваше. Ако бяхте поговорили още няколко минути, щеше да те разубеди да се омъжиш за мен.

— Не беше съвсем така.

Той сви рамене, като че ли знаеше по-добре от нея.

— Искях да кажа, че ми беше много приятно да чуя как се застъпи за мен. Особено като каза, че обичаш Дерек. Никога досега не си произнасяла тези думи. Поне не пред мен.

Моника гледаше към земята — от една страна поради своята тревога, но също и заради съмненията си. Опита се да каже нещо, но вместо това избухна в плач.

— Джералин преценява, че всичко става твърде внезапно, и е права, нали, Дерек? Имам предвид, че преди няколко дни ти и аз живеехме в различни светове. Как въобще ще се съберем заедно?

— Мислех, че ме обичаш. — Той се отдръпна със стиснати устни.

— Да. Знаеш, че е така.

Дерек продължи да се отдалечава и ръката ѝ несъзнателно се протегна към него. Тогава я погледна с младежко изражение на объркване и болка.

— В такъв случай какво ще кажеш малко да си вярваме един на друг.

— О, Дерек — Моника се почувства ужасно, — разбира се, че ти вярвам. Това са само... не зная... може би предсватбени тревоги. Никога не съм го изпитвала преди.

Бързата му усмивка на облекчение си струваше усилията ѝ. Приблужи се и я прегърна.

— Ах, любима, зная, че е така, а непрекъснато усложнявам нещата. Само момиче, което ме обича, би се примирило да ѝ предложат женитба в болничната стая на Джудит, без да има опора. Добре, не се тревожи за шаферката. Ако трябва, ще отида до Ню Орлийнз и ще наема една. Бъди сигурна, че ще направя най-доброто. Няма да се стискам за моето момиче.

— Няма нужда да се отива до града. Медицинската сестра на Джудит ще свърши работа. — Тя не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Фърджи? — Престори се, че го побиват тръпки. — Не, по-добре остави на мен. Вярвай ми, братовчедке, ще се грижа така любвеобилно за теб, че няма никога пак да плачеш.

Тя погали с ръка косата му, изпълнена с нежност и любов, съзнавайки, че независимо от добрите му намерения, беше вероятно тя да поеме грижите за него.

— О, Дерек, не те заслужавам.

— Наистина. — Усмихна ѝ се и внимателно свали ръцете ѝ. — Не и ако не се качиш горе да си легнеш като послушно момиче. Ще спиш сама през нощта? Така утрото ще дойде по-бързо.

— Предпочитам да съм с теб.

— През цялата нощ? Звучи съблазнително, но аз ще бъда долно влечуго, ако считам, че си се ангажирала с тези думи. — Усмивката му угасна. — Не бива да вгорчаваме навечерието на сватбата ни. — Целуна я леко по челото и си тръгна. — Освен това обещах на Хартли, че ще го взема от аерогарата в двадесет и два часа. Не може и двамата ни най-добри приятели да липсват утре, нали?

Моника се опита да не се намръщи. Никога не бе харесвала Хартли Бюфорд. Смяташе, че е разглезен, слабохарактерен и егоистичен, но нямаше как — бе дългогодишен приятел на Дерек.

Двамата бяха родени практически по едно и също време и в нея се бе породила мисълта и че ще умрат едновременно.

— След минута се качвам да си легна. — Пръждоса го мислено към аерогарата. — Бих желала само да оправя бъркотията, която направих в кухнята.

Той се поколеба на вратата и я погледна особено. Мина ѝ през ума, че може би ще ѝ предложи помощта си, но се излъга — трябваше да го познава по-добре. Дерек се гордееше с липсата на умение за домашна работа. Сви рамене и ѝ напомни да не се задържа до късно. Тя се усмихна, измърмори: „Да, разбира се“, но щом той напусна стаята, тя сграбчи парчето торта и го погълна лакомо.

— Събрали сме се тук в присъствието на Бога, за да съединим...

Слушайки провлачения говор на отец Доринг, Моника си мислеше колко по-добре би било, ако багажът ѝ бе пристигнал от Ню Йорк или ако беше останало време да отскочат до центъра на града да купят булчинска рокля. Беше изпрала и изгладила дрехите, с които бе дошла, но не можа да върне свежия им вид. Кафявата пола и бежовата блуза бяха кошмарно начало на брачния ѝ живот.

Преди се бе опитвала да си представи деня на сватбата си, беше мечтала за хорали, изпълнени на орган, за въздишки на възхищение от роднини, приятели и познати. Днес единственият звук в стаята, като изключим монотонния напев на свещеника, беше хриптенето на кислородната бутилка на Джудит.

Сватбарите се бяха скупчили около леглото и се опитваха да не обръщат внимание на лекарствата и медицинския персонал с мрачни лица отстрани. Отец Доринг четеше от предварително приготвен текст така, сякаш правеше сватби всеки ден, а Хартли Бюфорд, просмукан от шампанско, се кандилкаше отстрани на свещеника и се бе втренчил многозначително в бюста на шаферката.

Моника не обвиняваше Хартли, тъй като мис Пиърсол се бе разголила, а деколтето ѝ едва ли скриваше нещо. Бледорозовата рокля падаше на предизвикателни гънки около бедрата на Еми и правеше облеклото на Моника да изглежда като бакалски чувал.

Бе се съгласила с Дерек на замяната заради бързината и удобството, но сега съжаляваше, че не настоя за Фърджи. Може би

медицинската сестра на Джудит би имала милостта да не блести така, сякаш самата тя е невестата.

— ... встъпи в брак като твой законен съпруг?

Настъпи тишина. Стресната, Моника вдигна поглед, осъзнавайки, че чакаха нейния отговор.

— Ъ-ъ, да — каза тя, без да мисли, преди да си е припомнила традиционния отговор. — Искам да кажа, да, съгласна съм.

Отец Доринг кимна тържествено и се обърна към Дерек, който му отговори с усмивка. Моника го погледна и сърцето ѝ преля от щастие: „Винаги ли ще изглежда така дяволски очарователен?“.

— Носиш ли пръстена? — попита отец Доринг.

Дерек затършува из джоба си, а сърцето ѝ чак подскочи от радост. Как можеше да има някакви съмнения в него? Независимо от обстоятелствата и паническото препускане, Дерек бе намерил време да ѝ купи и брачна халка.

— Тост! — измънка Джудит иззад кислородната си маска. — Най-напред да вдигнем тост.

Дерек кимна с усмивка. Престана да търси пръстена, пресегна се за петте сребърни бокала върху нощното шкафче и ги раздаде. Смутена и развълнувана, Моника се поколеба, преди да вземе своята чаша, но Дерек само дето не ѝ я натика в ръцете.

— За продължаването на рода Самнър. — Джудит дишаше тежко. — Нека да пребъдем и да преуспяваме.

Моника сръбна от силния, сладък като лекарство ликьор и неразположението ѝ се усили. Пусна бокала си с усещането, че нещо ставаше скрито от нея, че другите знаеха, но не ѝ казваха.

Джудит продължи тоста си, думите ѝ се изкривяваха от маската, но не това беше причината Моника да не разбере нищо от тяхното съдържание, а да схване само общия им ритъм. Обезпокоена се обърна към Дерек.

С успокояваща я усмивка той положи настрани чашата си и отново бръкна в джоба си. В момента, когато хвана Моника за ръката, Джудит вдигна дясната си ръка.

Пулсът заблъска слепоочието на Моника и отекваше като първобитен барабан с тътен и ритъм, усиливащи се при всяка приглушена дума, която леля ѝ произнасяше. Ръката на Джудит се

приближаваше сантиметър по сантиметър, докато най-накрая легна на китката на Дерек.

С уплаха Моника забеляза, че леля ѝ няма нищо на пръста си. Стрелна поглед към отворената длан на Дерек, като почти се беше досетила какво ще види там. Двойката сребърни извиващи се линии я накара да дръпне инстинктивно ръката си.

Дерек я хвана по-здраво. Изглеждаше учуден от нейната реакция и вероятно малко засегнат, но не по-малко решен да сложи пръстена на пръста ѝ. Изглежда нескончаемата молитва на Джудит го вдъхновяваше.

— Не! — извика Моника, когато пръстенът се превърта, и вледеняващ мраз скова костите ѝ. Тя тръсна ръка, пръстенът излетя и отскочи от рамката на леглото с ехтящ звън, завъртя се като дервиш, затанцува по пода и изчезна.

Настъпи неловко мълчание. Всички гледаха със зяпнала уста голия ѝ пръст. Моника опита да обясни обзелата я паника, но стоеше онемяла. В действителност и самата тя не разбра какво стана. Случи се съвсем спонтанно, подсъзнателно беше убедена, че не трябва да позволява на тези влечуги да се затворят в кръг около пръста ѝ.

— Дайте... пръстена! — изпищя Джудит и захвърли кислородната маска.

Замръзналата от изненада компания се раздвижи. Еми, Дерек и Хартли започнаха да ровят по пода, а свещеникът, лекарят и двете медицински сестри притичаха към Джудит.

Моника остана сама, цялата парализирана, и вцепенено наблюдаваше как тежките клетви на леля ѝ се редуваха със спазми на кашлица.

— Ах ти, кучко... — изплю Джудит, очите ѝ представляваха две черни бездънни дупки. — Нали ми обеща!

Моника предпазливо отстъпи назад, потресена от яростта, която прочете в немигащия поглед на Джудит. Не можеше да познае леля си, така можеше да я гледа само непозната — студените очи искряха от злоба.

Джудит се надигна и помете медицинския персонал, черпеше сили от омразата, и посегна да удуши племенницата си. Костеливата ѝ ръка опасно се приближи, но след това увисна и падна с тъп звук върху леглото.

Очите на Джудит се разшириха от страх и недоверие.

— Ти ми обеща! — изстена тя. — Проклета да си, ти ми обеща!
— След това взорът ѝ остана неподвижен.

Разтърсена до дъното на душата си, Моника се обърна най-напред към лекаря, а след това към свещеника и дори към Фърджи, но вниманието им беше концентрирано върху Джудит. Те се опитваха да я съживят и Моника можеше да се закълне, че видя проблясък от смъртно бяла светлина под чаршафа, където бе положена лявата ръка на Джудит.

Внезапно усети главозамайване. Уплаши се, че може да припадне. Объркана и разстроена се обърна към Дерек, който все още стоеше коленичил. Погледите им се срещнаха, след което той подкани с очи най-напред Еми, а след това и Хартли. Тримата бавно се изправиха на крака, сякаш негласно се бяха споразумели, че търсенето на пръстена е вече излишно.

Дерек приближи и я смуши с лакът да излязат от стаята.

— Ето, изпий това — ѝ каза почти умолително и поднесе сребърен бокал към устните ѝ. — Ще те успокои.

Моника се почуди кога и защо беше взел чашата, но за кратко — едва се държеше на крака и беше толкова разстроена, че не беше способна да разсъждава за друго, освен за смъртта на Джудит.

— Тя ме прокле — прошепна, след като пресуши питието — с последните думи в живота си.

Дерек протегна ръце и тя се сгуши в обятията му с единственото желание да остане така завинаги. Смъртно забеляза как Еми и Хартли се приближиха, но разсъдъкът ѝ беше изцяло обзет от ужас от кончината на Джудит. Дерек я потупа по гърба.

— Тихо, повече да не говорим за това. Беше превъртяла накрая. Пръстенът, тостът — вярвайте ми, беше се побъркала. Може би ракът е засегнал и мозъка ѝ.

Моника потрепери. Ненормална или не, леля ѝ я бе проклела от смъртното се ложе. Остави ѝ като страшно наследство неудовлетворения си дух да броди наоколо до края на дните ѝ.

Отец Доринг се присъедини към тях със скръбна усмивка.

— Страхувам се, че Джудит е преминала в отвъдното — проточи той монотонно — и вече е в божиите владения.

„Преминала в отвъдното?“ — повтори си тъпо наум Моника. Джудит употребяваше този специфичен израз с типично арогантния си маниер: „Нещо така безвъзвратно като смъртта не би могло никога да докосне Джудит Самнър“. О, не — тя просто щеше да премине в отвъдното.

— ... свърши ли сватбения обред? — попита Дерек свещеника.

— Обявявам ви сега и завинаги за мъж и жена — отговори той с великолепна усмивка — официално за църквата. Според закона вие сключихте брак в момента, когато подписахте брачния протокол.

— Отлично. — Дерек въздъхна дълбоко, с явно облекчение. — В такъв случай искам да положа жена си в леглото.

Хартли направи някаква похотлива забележка, но смисълът ѝ не достигна до Моника. Еми му изсъска да си затваря устата.

— Загрижен съм от бледия вид на Моника — прибави Дерек. — Искam да си почине. Всички си опънахме нервите — сватбата, приготовленията, а сега и Джудит...

Гласът му премина във фалцет. Моника си помисли, че преживяното беше оставило тежки следи и у него. Тя се опита да се раздвижи.

— Всъщност, чувствам се добре. Ще извикам собственика на погребалното бюро. Приживе Джудит не би пожелала да остане по-дълго от необходимото в това болнично легло.

— Не затруднявай красивата си главица — настоя Дерек. — Еми и аз ще се погрижим за останалото.

— Но и аз би трябвало да помогна. — Ако можеха да надзърнат в душата ѝ, щяха да се убедят, че тя изобщо не протестираше.

— Лягай си — заповяда новият ѝ съпруг, — в противен случай ще извикам лекаря да ти инжектира успокоително. Ще имаме нужда от теб чак утре. За да посрещнеш с усмивка всички посетители, които ще дойдат да ни поздравят.

Моника още отсега се страхуваше от предстоящото изпитание. Прецени, че Дерек е прав — най-много се нуждаеше от почивка.

— Събуди ме след час-два — отвърна му тя, като си тръгна. — Наистина искам да помогна. В края на краищата тя беше моя леля.

„Наистина ли? — помисли си тя, като влизаше в стаята си. — Каква е разликата между вчерашната Джудит и днешната — толкова неподвижна и бездиханна в леглото? Ако душата съществува съвсем

независимо — както свещеникът ги бе накарал да вярват, — дали е напуснала тялото ѝ в момента, когато то престана да функционира? Ако е така — чудеше се тя, докато се разсъблече по комбинезон, — то къде ли е отишла?“

Замаяна и обзета от сънливост, Моника се строполи на леглото. Опита се да приеме факта, че леля ѝ е мъртва, за да разбере преходността на всичко живо, но не можа да се отърси от чувството, че все още нещо не е довършено.

Мислите ѝ потъваха в мъгла все повече и повече. Продължаваше вътрешно да съзерцава мъртвешки бялата светлина изпод чаршафа и тъкмо като се унасяше в дълбок, безпаметен сън, когато думите „ти ми обеща“ се загнездиха в съзнанието ѝ.

Събуди се със същите думи, които този път ѝ звучаха подигравателно, но не успя да ги дешифрира. Главата ѝ тежеше, опита се да се изправи. Беше тъмно, часовникът до нея показваше двадесет и два. Може би бе спала около два часа.

Последователно си спомни, че Джудит беше починала и че сега беше омъжена. Стана от леглото дезориентирана и тръгна с олюляваща се походка. „Нуждая се от Дерек“ — се въртеше единствено в главата ѝ.

Беше неин съпруг, следователно трябваше да знае думите, с които тя щеше да се почувства по-добре. „Отсега нататък — мислеше си със замечтана усмивка — Дерек ще бъде до мен винаги, когато се нуждая от утеха.“

Отправи се към стаята му с вдървени движения. Чу тих шепот и помисли, че Хартли Бюфорд вероятно е при него. Късно забеляза, че е само по комбинезон, и понечи да се върне за пенъора си, но ѝ се чу мек женски кикот.

— Направи го чудесно, скъпи — измърка Еми Пиърсол, — но не трябва ли вече да обърнеш малко внимание и на жена си?

Моника си спомни похотливата усмивка на Хартли към бюста на Еми с изблик на съжаление към бедната Нанси Бюфорд. Но този тук не беше Хартли, а Дерек.

— На жена ми? — изпръхтя. — Боже опази. Много скоро ми предстои да си губя времето само с нея. Исусе Христе, видя ли чувала,

в който бе облечена?

Моника беше шокирана, стоеше като ударена с мокър парцал. Не желаше да слуша повече, но краката ѝ се бяха сраснали с цимента.

— Не можеш да предизвикаш симпатията ми, Дерек. Защо ти трябваше да тичаш след онази крава и да ѝ се вържеш, като можеше да се ожениш за мен?

— Никой не ми предложи петстотин хиляди долара за теб, сладурче.

— Копеле! Нещастно копеле! Спомняш ли си колко малко ти трябваше да се откажеш?

— Вярвай ми, знам какво правя. Джудит ми каза, че трябва да се оженим, преди да умре, спомняш ли си? А аз се подсигурих, като най-напред подписахме брачния договор. Не ми се искаше онези акули, дето ми отпуснаха заема, да развалят хубавото ми лице.

Шокът на Моника се претопи в унижение. Джудит му беше платила, за да се ожени за нея.

— Не беше затънал с повече от петдесет хиляди, Дерек. Бих казала, че си направи едно прилично малко състояние.

Моника почти осезателно си представи ухилването на Дерек.

— Играем на хазарт, скъпа. Не забравяй, че си взех и богата жена. Както би казала Джудит, аз съм нейното семейство — единственото семейство, което ѝ е останало.

Моника затрепери. Не знаеше от какво я болеше повече — от предателството му, от манипулациите на Джудит или от собствената си глупост.

— Със сигурност имаше нещо свръхестествено в Джудит — отвърна Еми озадачена. — Какво се криеше зад онази разправия с пръстена, между другото?

— Кой знае? Беше се побъркала накрая.

— Не се ли страхуваш поне малко? Искам да кажа, че не изпълни нито едно нейно желание.

— Уплашен от какво? Злата вещица е мъртва, скъпа. Джудит не може да промени хода на нещата сега.

Моника побягна, коравосърдечните му думи звънтяха в ушите ѝ. А самонадеяността му нямаше граници. Беше оставил вратата отворена и всеки можеше да го хване с Еми в леглото.

„Около нас има истински мръсници“ — беше я предупредила Джералин. Какво ли щеше да каже, ако научеше, че Моника се е омъжила за най-големият мерзавец от всички тях?

Стигна коридора, скоро щеше да победи замаяността си, но не можа веднага да прецени накъде да тръгне. Несъзнателно, като сомнамбул, се понесе към стаята на леля си. Представяше си смътно, че трябваше да открие Джудит и да завърши започнатото.

„Ти ми обеща!“ Споменът ѝ се бунтуваше, но отлетя, когато вдъхна тежкия мирис на дезинфекциращо вещество. Пресегна се към електрическия ключ и внезапно ослепена от светлината на лампата, се убеди в истината. Нямаше никога вече да намери Джудит. Леглото ѝ беше без дюшек, пластмасовата му повърхност бе студена и неприветлива също като моргата, в която може би беше положена в момента.

Моника го докосна, търсейки утеха, независимо че съзнаваше, че няма да я намери. Дори Джудит я беше предала в последните си жизнени мигове. Не беше направила нито един жест на привързаност, не бе казала нито една напътствена дума — беше ѝ крещяла само: „Ти ми обеща!“.

Моника отмести ръка. Нахлуха спомени за още едно противопоставяне край същото това легло. Представи си почти осезателно как Джудит се опита да надене пръстена на ръката ѝ. „Обещай ми, че когато му дойде времето, я беше помолила, ще го носиш“.

Моника коленичи и потърси опипом под леглото, нощното шкафче и под бюфета в ъгъла, където беше намерила цигарите и ужасната черна книга. Докато търсеше, мълчаливо молеше леля си да ѝ прости. Нищо чудно, че Джудит се бе разярила. Времето беше дошло, а Моника я бе изоставила морално.

Може би ликьорът бе виновен за замъгленото ѝ съзнание. Още я правеше сънлива до такава степен, че едва се сдържаше да не положи глава на пода и да заспи.

С разтърсване пръстите ѝ се удариха в сребърния кръг. Моника преглътна отвращението си и извади пръстена изпод бюфета. Независимо че бе замаяна и не го харесваше, бе длъжна да спази даденото обещание.

Въпреки това нещо отвътре я възпираше да сложи пръстена на ръката си. Трябваше да седне и тя отиде леглото. Каза си, че е достатъчно да го поноси не повече от една секунда, само за да удържи на думата си. Заради Джудит, заради нейното семейство, единственото, което...

Спомни си грозния смях на Дерек, когато изопачаваше тези светли за нея думи. Заля я нова вълна на огорчение. Всъщност, тя беше тази, която употребяваше клишета, и поради това се бе подвела от усмивката му.

„Вярвай ми“ — беше й казал и тя му повярва. О, само как я беше заболяло, като го чу да говори със същите думи на Еми.

Приседна на пластмасовата повърхност на леглото, усещаше студения допир през комбинезона си. Може би трябваше да му се противопостави. Но можеше да прояви злост, щом научеше намеренията й да не му позволява да управлява имението.

Изпита обладаващ я подтик да избяга, да отиде където и да било, така че никога повече да не го срещне отново.

Въздъхна дълбоко и огледа пръстена. Само ако беше възможно да бъде чародеен талисман и да й донесе вълшебни рубинени пантофки, които да я отведат далече! „Няма друго такова място като дома!“ — прошепна си тя, спомняйки си за мечтаното от нея семейство, и нахлузи сребърния кръг на пръста си.

Прониза я вледеняващ ток. Спомените й започнаха да се превъртат в обратна посока. „Пияна ли съм?“ — учуди се тя, като се сети как Дерек почти насила я беше накарал да изпие ликъора.

В дълбините на съзнанието й се надигна бавен, ритмичен припев, като че ли Джудит бе подела своята молитва. Съблазнителният зов я предизвикваше в отговор да се кърши и танцува. Миризмата на лекарства се разтвори в тежкия мирис на рохка земя, студената пластмаса я обгърна с топла, струяща сребриста светлина. Главата й стана по-лека и ефирна.

Част от сетивата й я предупреждаваха, че трябва да свали пръстена, но й се струваше, че ръцете й сега бяха отдалечени на хиляди километри. Почувства тялото си безтегловно и нищожно, докато се отдалечаваше от него. Летеше, носеше се все нагоре и нагоре...

Погледна надолу към стаята под себе си и там, на леглото, далечно и независимо от нея, видя тялото си. Смутена, опита да го достигне, но напевът я увличаше по-далече.

„Боже мой — помисли си тя, разпознавайки картината от многобройните филми, които беше гледала. — Може би умирам.“

5 АПРИЛ 1855 Г.

Ето че отново сядам да пиша дневника си — аз, която трудно се свъртам на едно място. Но животът така ме е преизпълнил с радост, че не мога да задържа чувствата си само в мен.

Сигурна съм, че съвсем скоро Робърт Самнър ще ме поиска за жена. О, все още нищо не ми е казал, защото е твърде сдържан и официален, но е винаги готов да танцуваме заедно, а очите му не изпускат нито едно мое движение. Когато се замечтая, ми се прииска да бъде по-чувствен, джентълменските му целувки да ме карат да припадам, а не да се прозявам. Моята практичност, свойствена на потомките на галите, обаче ми повелява да се омъжа заради по-доброто положение в обществото, без да обръщам внимание на чувствата. По-късно бих могла да си намеря любовник, който да задоволи и тази ми потребност.

Според мен е добро предзнаменование, че моите родители и аз ще придружим утре Робърт до неговата плантация. Нетърпелива съм, разправяха ми, че Ривърз Едж е най-красивата сграда по поречието на Мисисипи, а може би и най-пищната. Зная, че ще се чувствам като принцеса в просторните му зали.

Разбирам, че размяната на чести и дълги визити е форма на развлечение в обществото на всички плантатори на Юга, но аз съм сигурна, че Робърт е много обезпокоен от предстоящата среща на нашите семейства. В такъв случай трябва ли да се затруднявам да ги запознавам, щом той не желае да се срещнат?

Реакцията на Сара Джейн е една дълга история сама по себе си. Радвам се, че ѝ се налага да остане в града, тъй като плантацията Бел Монд на нейните родители е разположена само на половин час езда от Ривърз Едж. Беше ми заявила, че съм я измамил, като съм ѝ откраднала Робърт, затова не желая да се върти около мен и да разваля с кухи фрази и горчиви гримаси отношенията ми с него.

Все пак ще ми бъде трудно на срещата ми със семейството на Робърт. Родителите му са починали, има по-малък брат и сестра — Дру и Абигейл, а те са свикнали от деца да бъдат господари на къщата си. Ще трябва да ги омагьосам с чара си, не мога да рискувам да се изпречат на пътя ми.

Рейчъл ще остане с мен в Америка. Настоявам за това, въпреки протеста на моите родители, тъй като не мога да я изоставя на родния ѝ микроскопичен остров. От друга страна, бих желала да я възнаградя за нейните любовни настойки, с които много ми помогна да си подготвя блестящо бъдеще. Мисля и че ще е по-разумно да я задържа под ръка, уменията ѝ в магията може пак да ми потрябват.

В края на краищата никой не знае какво му е предопределило бъдещето.

ГЛАВА 3

Въвлечена от бавния, управляващ я ритъм, сякаш всмуквана от прилива и отлива, Моника се отдаде на хилядите приятни усещания, които бомбардираха сетивата ѝ. Обгърна я звучене на псалми. Ниските, гърлени гласове ставаха все по-настоятелни и съблазняващи. Нежният дъх на цветовете, на джинджирил отстъпи на благоуханието на букет от екзотични подправки, а след това — на мириса на силен, прелъстителен мускус. Отвори устни и опита от всички аромати, които след това я възнесоха. Кожата ѝ се докосваше до кадифе, което се превърна в пух, и накрая — в горещи груби ръце. Движението нагоре и надолу в ритъма на псалмите Моника оприличи на яздене на отдавна забравено, първобитно създание. Част от нея се наслаждаваше на дивите еротични усещания, но другата ѝ половина се отдръпна. „Стига! — извика мислено. — Искam да спреш! Веднага!“

Движението спря като отпусната пружина и духът ѝ с разтърсване се върна в тялото ѝ. Бавно осъзнаваше, че повърхността, на която лежеше, бе студена и влажна, а псалмите не бяха нищо друго, освен монотонно жужене на насекоми над главата ѝ.

Пое дълбоко дъх, това ѝ вдъхна сили. Въздухът беше друг — по-свеж и по-чист, въпреки нюанса на тежък мирис от рохка почва.

Отвори очи и заприми от ярката слънчева светлина. „Това дървета ли са?“ — помисли дезориентирано. Колко много кипарисите приличаха на стари вещици, прегърбени над възлестите си корени. От клоните с наметки от испански мях висяха нежни ластари!

Бавно се огледа. Лежеше в яма, изкопана на хълм в средата на едно благо. Около нея бяха пръснати листа, които образуваха саван над нея. „Това моят гроб ли е?“ — запита се тя с внезапна тръпка.

Спомените я връхлетяха — как се унесе, ликьорът, който ѝ поднесе Дерек, измяната му. Поизправи се и издърпа брачния пръстен от пръста си.

Една ръка я хвана за китката изотзад. Обърна се стресната и видя коленичила до нея негърка. Изглеждаше угрижена и може би не по-

малко смутена от Моника.

— Какво стана? — попита я тя с непознат акцент. — Да опитаме ли отново?

Моника поклати глава, но беше толкова замаяна и обърквана, че не разбра въпроса. По всичко изглеждаше, че жената я познава, но странныят изговор и окъсаните старомодни дрехи не ѝ помогнаха да си я спомни. Моника се изправи и понечи да я обсипе с въпроси, но особено чувство на лекота обхвана тялото ѝ. Може би се бе разболяла от диабет? Какво ли беше сложил Дерек в ликъора?

— Моник! — Викът се чу отдясно, зад дърветата. Беше мъж, изключително ядосан и повтаряше името ѝ, докато няколко секунди по-късно не се появи на открито. Изобщо не се усмихваше. Изглеждаше бесен от ярост.

Моника преглътна със свито гърло и скри пръстена в джоба си. Направи крачка назад и негърката пак я улови за ръката. Очакваше нейното: „Да опитаме ли отново?“, но дали имаше предвид Моника или Дерек — основателно можеше да се запита какво ѝ бяха направили.

Погледна ложето си. Напълно приличаше на гроб. Може би бяха опитали да я отровят с ликъора? Или Дерек просто я беше упоил с надеждата, че влажният нощен въздух на блатото ще я довърши? „Жена ми е обезумяла от скръб по току-що починалата си леля“ — би заявил той с ангелско изражение на лицето, като междувременно обмисля как да пропилее наследството ѝ. Толкова по-зле за нея, щом не му е направила услугата да умре.

— Изгубих два дни да те търся — издекламира Дерек, като се приближи, — вместо да работя.

Като че ли беше работил и един ден в живота си!

— Не се приближавай! — изкрещя му насреща Моника и се откъсна от негърката. — Кълна се, че ще извикам полицията, ако се наложи! — Той спря със зяпнала уста, сякаш ѝ беше поникнала нова глава. — Може би едно време бях прекалено наивна, за да вярвам, че ме обичаш, но сега очите ми се отвориха. Искам развод, Дерек! Можеш да задържиш гадните си петстотин хиляди долара, но ако не си отидеш незабавно, ще разкажа на всички как си опитал да убиеш жена си. — Пое дълбоко дъх, цялата трепереше вътрешно. Тези

предизвикателни думи бяха най-смелата ѝ реч през живота ѝ. Не би се учудила, ако опиташе да я удуши със собствените си ръце.

Но за нейно пълно изумление Дерек се обърна към негърката:

— Какви ги бръщолеви тя, Рейчъл? Кой е този Дерек? И какво общо има това с някакво убийство?

— Беше болна, господарю Дру — отговори жената, подбирайки думите си, докато изучаваше внимателно Моника с поглед. — Мис Моник си удари главата и не може да си спомни миналото. Дойде при мен да ѝ дам лечебна отвара.

Моника се залюля, сякаш земята се разтвори под нея. „Господарю Дру?“ Почувства глождене в стомаха. Учуди се къде ли са се дянали обичайните му спортни шорти и фланелката. Дори и насила не можеха да го облекат с тези някога сини вълнени панталони и бялата памучна риза с оръфани маншети и яка.

Тя също не беше за ревю. Листата и калта бяха декорирали роклята ѝ. Нейната дълга до петите рокля. Не беше кринолин и липсваха една или две фустанели, но тя разпозна модната линия — беше яркото кехлибареночервено на стилиста О'Хара.

От карнавал ли се бяха върнали? Тръсна глава, за да се отърси от замаяността си. Защо не можеше да си спомни?

— Знаем, че не желаете да ме посещава в блатото — говореше Рейчъл зад нея, — но вие бяхте в града и тя нямаше към кого да се обърне.

— Не съм глупак, Рейчъл, и престани да се държиш с мен като такъв.

— Не, не, господарю Дру. Мисис Моник е болна, не... не е на себе си. Моля ви, нека остане тук с мен, докато оздравее.

— Това може да стане и вкъщи, като лежи в собственото си легло.

Моника гледаше продължително към Дру и се убеди, че не е в никакъв случай Дерек — наистина го виждаше за първи път. Чертите му бяха по-груби и по-остри, сякаш издялани от скала. С външността си от гордата брадичка до решителния блясък в очите внушаваше уважение към себе си. Дерек носеше усмивката си като разпознавателна значка, а неговият двойник непрекъснато гледаше навъсено.

Истинска палячовщина, също като в сън — да, само така може да се нарече случилото се. Тя бе сигурна, че сънува.

— Ела с мен, Моник — изляз той, обърна се с гръб и тръгна, очаквайки тя да го последва. — Загубих достатъчно много време.

Моника не изпитваше никакво желание да ходи където и да било с този разгневен мъж, особено щом изглеждаше като близък на вероломния ѝ съпруг, но като хвърли поглед към плитката яма, прецени, че едва ли ще е по-добре да прекара нощта тук. Очите на Рейчъл бяха студени и черни и ѝ напомниха предсмъртния поглед на Джудит — същата ненавист и безчовечност. По-добре би било да посрещне съдбата си „у дома“, отколкото при Рейчъл.

Последва Дру, скърцайки със зъби. Дългите му ядосани крачки показваха, че е забравил както усилието, с което тя се бе изправила, така и нейното изтощение или женска природа. Моника не знаеше от какво се възмущава повече — от некавалерското му отношение или от тежката си рокля. „Ако трябваше да си мечтая за миналото — мислеше си тя с раздражение, — защо не попаднах в шейсетте години от нашия век, когато са се носели миниполи?“

Спъваше се в шубраците, въпросите ѝ се множаха. Искаше да попита ескортиращия я кой беше той, коя беше тя и къде се бе озовала, но неизменно начумереното лице ясно показваше, че той беше на косъм от това да ѝ откъсне главата. „Нека засега се наслаждава на каменното си мълчание“ — реши тя; щеше да изчака да се установят някъде.

Когато излязоха на сухо и се обърнаха към това, което бе неговият дом, Моника остана без ума и дума. Познаваше тази къща. Не беше ли Ривърз Едж? Изумена се обърна към Дру.

Той я гледаше косо, в очите му прочете завладялото го желание. Гордите и изпълнени с копнеж линии на устните му я докоснаха и тя се убеди колко грешеше, като смяташе, че не умее да се усмихва. Също като нея считаше мястото за по-особено, за свой дом.

В този момент погледите им се срещнаха. Симпатията се превърна в нещо по-голямо, което се породило току-що. Тя го видя отразено очите му, дълбоко под гнева му, който с мъка удържаше. Искаше да я целува, да я обладае на момента, беше уверена в това така, сякаш я бе повалил гола на земята.

От дълбините на тялото ѝ изплува в отговор топлина, която пулсираше силно и я уверяваше, че познава този човек съвсем интимно, че неведнъж мускулестото му голо тяло е притискало нейното. Да, той я искаше, но нейното желание беше по-силно от неговото.

Чу се вик и той обърна глава. Измърмори някаква клетва и отстъпи назад по посока на една млада жена, която му махаше от страни на къщата.

Моника гледаше разтреперана след него. Не можеше да си признае, че изпитваше физическа привързаност и необходимост да погали този напълно непознат човек. Откъде можеше да знае колко горещи можеха да бъдат ръцете му върху гърдите ѝ и колко студени устните му върху лицето ѝ. Какво ставаше с нея?

Моника побърза след него. Знаеше, че няма да може да си отговори сама на въпросите, които я вълнуваха. Видя и други различия, които се набиваха на очи. Боята на къщата се лющеше, няколко от жалюзите се бяха изкъртили от пантите. Острата трева стигаше до над глезените ѝ и се нуждаеше от подрязване, също както и ниският храсталак. Никой не се грижеше за растителността наоколо, а живописните дъбове по алеята изглеждаха по-малки и с по-слаби корони. А стръмният бряг не беше ли с три метра по-нисък вчера?

Възможно ли беше да е умряла по време на замайването си и сега да се сблъскваше с подобна къща на оня свят?

— Слава богу, че си я намерил — каза младата жена, като се приближиха. — Негово преподобие Байърз скоро ще пристигне. Ще доведе и някого от сиропиталището.

— По дяволите, Аби, този човек никога ли не се отказва от намеренията си?

— Поне намери Моник, това ще оправи положението. Къде я намери този път?

— В блатото, с Рейчъл. Била се ударила.

— Цели два дни, без да ни уведомят!

Вървяха пред Моника и си приказваха, като не ѝ обръщаха никакво внимание, сякаш нейните мисли и чувства не ги засягаха ни най-малко. Изглеждаше, че неудобството от липсата ѝ ги разстройваше повече от факта на изчезването ѝ.

Тръсна глава. Във всеки случай не беше Моник, какво я засягаха техните чувства? Някак си трябваше да ги накара да разберат, че пред тях беше Моника Райън и че трябваше да се върне откъдето беше дошла.

Но в момента, когато си отвореше устата, щяха да извикат психиатри, за да я отведат. Трябваше да се държи спокойно и да подбира внимателно думите си. Докато се чудеше как да започне, огледа момичето. Аби. Беше млада, на не повече от осемнадесет. Също не носеше кринолин, а дълга до петите избеляла рокля от син памучен плат с много кръпки, с орфан от влаченето по земята край. Косата ѝ, с цвят на пчелен мед, беше разделена на две по средата и издърпана назад във вид на пищни къдрици, но част от фибите се бяха разхлабили и къдрите ѝ покриваха част от миловидното ѝ лице. Родствената ѝ прилика беше повече от очевидна — Дру най-вероятно ѝ беше брат или братовчед. „Кои бяха тези хора? — Заобиколиха ъгъла и се отправиха към предната част на къщата. — Какво, за бога, търся тук?“

Сякаш в отговор на този въпрос от верандата изригна детски смях, погледът ѝ привлякоха трима палавници, които се катереха като маймунки по перилата. Сърцето ѝ се сви, като гледаше русите главици, улисани в играта. Разпозна мечтата си — колко пъти рисувахе във въображението си как децата ѝ се забавляват по същия начин.

Кацнало на една гредя, най-голямото момче се перчеше пред другите, сякаш детската врява беше под достойнството му, въпреки че нямаше повече от десет години. Другото момче, по-младо с една-две години, се провираше между подпорите досущ като ловко гущерче, смееше се от сърце и се присмиваше на момиченцето, което се опитваше да го следва. Слабото ѝ телце лесно се провираше през дупките, но износената ѝ жълта рокличка се закачаше по цепнатините. Тя не плачеше, нито пък му хленчеше да престане, а само си поемаше по-дълбоко дъх, освобождаваше плата и опитваше отново.

— Чичо Дру! — извикаха в един глас децата веднага щом го съзряха, и го наобиколиха. — Върна се пак при нас!

— Доведох майка ви — отвърна им безизразно той. Усмивката на Моника угасна, когато към нея се обърнаха трите нетърпеливи лица заедно с навъсения му поглед. „Колко лошо е, че ме сбъркаха с тяхната майка, но защо е тази недружелюбност?“

— Не мога да си представя какво се е случило — опита се да обясни, — но в действителност аз съм Моника Райън и живея в Ню Йорк. — Децата останаха като поразени от гръм и погледнаха към Дру. Аби продължаваше да я наблюдава бдително, но вече и с любопитство. — Събудих се в блатото — усмихна се на Аби с надеждата, че поне тя ще я разбере — и нямам представа как съм се озовала там.

Дру сви рамене.

— Рейчъл заяви, че си е ударила главата и е загубила паметта си.

— Нямам проблеми с паметта си — възпротиви се остро Моника. — Ще ви бъда благодарна, ако спрете да разговаряте за мен така, сякаш не съм тук. Не познавам Моник, но ако само ми позволите да се свържа по телефона, ще изясня веднага нещата.

— Телеформа ли? — попита Аби, всичките пет лица я гледаха с недоумение.

— По телефона. Разбирате ли, избираш номера, свързваш се и след това говориш... — Моника спря на половин дума, погледна към покрива и не видя никакви жици. Нямаше нито телефон, нито електричество, нито сателитна телевизия.

Дру поклати глава и я хвана за ръката.

— По-добре да я сложа да спи. Аби, измий и преоблечи децата, преди да е пристигнал преподобният Байърз. Бог знае какво ще направи, ако намери Моник в това състояние.

— Почакайте... — Моника се опита да протестира, но той вече я завлече във вътрешността на къщата.

— Коя е тази дама? — чу момиченцето да пита Аби. Моника изпита желание да разговаря с детето, но Дру я дърпаше през приемната. Отбеляза си наум бегло и с ликуване, че мраморните плочки бяха изчезнали и че издрасканият дъбов под е на мястото си. Ако се излъскаше и намажеше с паркетин, превъзходното твърдо дърво щеше да блесне.

Дру не ѝ даде възможност да огледа мебелите, изоставени без грижа по аналогичен начин, но както я теглеше по стълбата нагоре, тя успя да забележи, че колонките не са боядисани с онази ужасна бяла боя и че биха изглеждали по-добре, ако се полираха. Полилеят беше изчезнал, а също и всички подобрения, които бе направила Джудит — може би стрелките на часовника на времето се бяха върнали назад.

Но ако се намираше в миналото, то как, по дяволите, се бе озовала там? Спомни си за пръстена, скрит дълбоко в джоба ѝ, и за желанието си той да действа като чародеен талисман. Едно потропване на вълшебните пантофки беше достатъчно да се озове в страната на чудесата. Само един господ знаеше дали беше замесено още нещо или още някой. Децата, семейството и домът бяха всичко, от което се нуждаеше. От мозайката липсваше само още една важна част — съпруг, който да я обича. Дру я натика в стаята на леля ѝ.

Обстановката приличаше на тази преди болестта на Джудит — дух на френски провинциализъм и меки пастелни тонове. На Моника не ѝ харесваше тук навремето, а сега почувства истинско неудобство.

— Предпочитам да не оставам в тази стая, ако не възразяваш — помоли се тя.

— Не започвай пак отново. — Беше вече на прага, гласът му звучеше уморено, но тя не можа да сбърка вибриращите метални нотки. — Опъна ми нервите до скъсване. Ако бях на твое място, щях да се изкъпя, да облека чисти дрехи и да си легна.

— Е, добре, но ти не си аз. И дори аз не съм аз. — Съзнаваше, че бръщолеви глупости, но имаше нужда да се изкаже. — Искam да кажа, че не съм познатата ти Моник. Казвам се Моника, Моника Райън. И искам да си отида вкъщи.

— Не зная каква игра започваш — той стисна устни, — но нямам време за нея. Особено щом преподобният Байърз ще дойде всеки момент.

— Престани да ми викаш. Аз не съм виновна, че този човек ти създава главоболия.

— Не си ли? А тогава кой го нарече плешива крастава жаба? На твое място също не бих се омъжил за него, но трябваше ли да се подиграеш с предложението му за женитба? — Прокара ръка през косата си, жест, който бе забелязала у Дерек хиляди пъти, но Дру изглеждаше истински ядосан. — Не осъзнаваш ли, че ситуацията не е за смях? — Вече кипваше. — Човекът твърдо е решил и се е заел да те заклейми като майка, неспособна да се грижи за децата си.

— Неспособна? — помисли си Моника на глас. Учуди се как някоя жена би могла да пренебрегне тези мили деца на верандата — Да не мислиш, че аз...

— Опитвам се изобщо да не мисля за теб, Моник. Спомни си за това как се престорихме, че се женим, само за да принудим Байърз да не отведе децата. По-скоро бих те погребал, отколкото да ги вземе някой!

Думите му отекнаха в настъпилата тишина. Значи те са се оженили съвсем наскоро, и въпреки това той ѝ говореше по такъв начин? Със сигурност можеше да ги отгледа. В такъв случай щеше да има двама съпрузи, които безкрайно я презираха. „Не! — повтори си твърдо тя. — Мрази Моник, а не мен.“

— Почини си — каза ѝ тихо и се намръщи, сякаш съжаляваше за избухването си.

Тя кимна и опита да се усмихне.

— Мога ли да използвам душа?

Отговори ѝ с питащ поглед и тя се сети за пълната липса на съвременни удобства. Зърна глинените кана и купа на близката масичка и си помисли със съжаление, че трябва да се задоволи само с това.

— Не ми обръщай внимание — каза уморено, — ще се справя.

— Прави каквото щеш, но не напускай стаята. — Обърна се, но противно на здравия разум, Моника не искаше да я оставя сама.

— Не съм тази, за която ме мислиш — изговори бързо тя, стремейки се да преодолее враждебността му и да се докосне до човешкото у него.

Той се спря като закован и наклони глава, сякаш нещо в тона ѝ го накара да се замисли.

— Която и да си — ѝ каза със свиване на раменете и тръгна към изхода, — направи това, което ти казах.

Моника се загледа в празното пространство зад него. Тя не можеше да остане тук, бе невъзможно. Как ще живее без баня и телефон? И още повече с човек, който току-що ѝ бе признал, че е склонен да я убие?

Спомни си отново за пръстена. Ако наистина беше чародеен талисман, защо да не опита отново? Единствено, трябваше да го надене на пръста си, за да се върне там, откъдето беше дошла.

Но защо ѝ бе притрябвало да се връща? Почти осезателно си представи Дерек и Еми в леглото и техния разговор. Искеше ли ѝ се да се върне при тях?

Стоеше по средата на стаята силно развълнувана и едва сдържаше сълзите си. „Проклет да си, Дерек — помисли си тя горчиво, — повярвах ти, че ще се постарая никога да не ме разплакваш!“

— Не исках да те безпокоя — обади се едно тънко гласче от вратата, — но не може ли да поговорим съвсем за малко?

Моника леко избърса очите си и се обърна към детето. Беше истинска дрипава Алиса от страната на чудесата със своята окъсана жълта рокля и мръсна бяла престилка. Малкото момиче влезе навътре и затвори вратата след себе си.

— Казаха ми да се разхубавя за онзи отвратителен преподобен Байърз. Чичо Дру ще ме напляска с пръчката по дупето, ако разбере, че съм дошла тук.

Беше възхитителна, най-забележителни бяха русите къдрици и розовите ѝ бузки. Моника не се удържа и се усмихна. Момиченцето също се усмихна и се приближи.

— Стивън казва, че съм прекалено малка, за да разбирам каквото и да било, но исках да дойда и да се уверя с очите си.

— Кой е Стивън?

— Най-големият ми брат. Момчетата са глупави, нали? Всяко момиче би забелязало, че ти си прекалено различна, за да бъдеш нашата майка.

Моника се наведе, докато погледът ѝ се изравни с нейния. Детето нямаше повече от шест-седем години.

— Какво ми е по-различно?

— Усмивката. — Сви рамена. — Цялото ти лице се смее, когато се усмихваш, сякаш трябва да изрази всичките ти добри чувства. — Намръщи се и внезапно стана сериозна. — Мама се усмихваше само с устни и никога — с очи.

Моника се разтревожи от наблюдателността ѝ и заговори бързо:

— Права си... Не съм майка ти. Казвам се Моника. Учителка съм в Ню Йорк.

— Преподаваш в училище? — Малкото личице светна и на Моника ѝ се прииска да я прегърне. — Ще ме научиш ли да чета?

— Е, може би да. Но вероятно си достатъчно голяма, за да ходиш на училище.

— Така казваше мама — тръсна глава, — но чичо Дру не позволява да пътувам толкова далече до Ню Орлийнз. А пък мама не

даваше да взимаме уроци от преподобния Байърз.

„Нито пък аз — помисли си Моника, — щом ме нарича неспособна майка.“

— Той учител ли е? — попита заинтригувано.

— Преди войната, когато бях много малка, идваше да ни учи почти всеки следобед. Но след това татко умря и преподобният Байърз се сби с мама.

„А, да, предложението за женитба.“

— А чичо ти Дру не може ли да те учи?

— Той е в полето по цял ден, освен когато прави своите сметки. — Въздъхна, звучеше сякаш беше възрастна. — Мръщи се свиреп, като прави тези сметки, и след това повече не се усмихва. Аби казва, че му се е случило нещо лошо в затвора за въстаници.

„Какво ли е правил Дру в затвор за въстаници? Не се ли е присъединил към Конфедерацията, щом живее в Луизиана?“

— Желая да уча също и аритметика, за да мога да помогна на чичо Дру в сметките. Но най-много от всичко ми се иска да се науча да чета. — В ангелския ѝ поглед светна решителност.

— Много бих искала да ти помогна, но не принадлежа на твоето време. — Моника не искаше да ѝ дава надежди. — Имам си мой дом... и свой живот.

— Моля те, остани! — примоли ѝ се детето. — Поне докато се науча да чета онази книга.

— Каква книга?

— А, нищо! — Момичето внезапно се напрегна и отстъпи към вратата, като се огледа през рамо. — Някаква вехта глупост. — Погледна умолително към Моника с широко отворени очи. — Ще останеш ли за малко? Моля те! Ще бъда най-прилежната ученичка, която си имала някога.

— Обзалагам се, че би било така. — Моника се изправи. Искрено съжаляваше, пръстенът пареше в джоба ѝ. — Проблемът е в това, че дори и да исках да остана, може би няма да мога. Не зная как попаднах тук, така че откъде мога да бъда сигурна, че няма да изчезна пак?

Русите къдрици чак подскочиха, когато момичето разтърси отрицателно глава.

— Зная как си дошла тук. Аз те пожелах.

— Ти ме пожела?

— Аха. И никога няма да пожелае отново да си идеш.

Моника не можа вътрешно да се съгласи, но дали самата тя имаше по-добро обяснение?

— Не разбирам. Защо е трябвало да ме пожелава?

— Нуждаем се от истинска майка, която да ни обича и да ни създаде семейство. И която да направи така, че чичо Дру да се усмихва пак.

„Той се нуждае от мен“ — помисли си Моника, като си спомни мимолетната му усмивка, когато беше погледнал към дома си. А две секунди по-късно самата тя щеше да го прегърне в желанието си за интимен контакт.

— Забравяш едно нещо — заговори на момичето, но сякаш убеждаваше себе си. — Чичо ти не ме харесва много.

— Ще те хареса. Само ще пожелае това.

Моника се засмя от все сърце. Момичето ѝ върна усмивката и се хвърли в ръцете ѝ, като почти я събори на земята.

— Стивън казва, че съм толкова жестока, че не би трябвало даже да живея, но почувствах нужда да се сгуша в теб. — Изкиска се и я пусна. Озърна се назад към вратата. — По-добре е да отида да си сменя дрехите. Чичо Дру не ще преподобният Байърз да ме нарича пак „орфана кифла“.

Момичето бързо си тръгна, което Моника си обясни с гнева на Дру. Тя също по-скоро бе готова да извърши убийство, отколкото да позволи да ѝ отнемат това скъпоценно дете.

— Почакай — извика след него. — Не ти знае името.

— Елизабет.

— Чудесно е! А имаш ли си прякор? — Детето явно се озадачи и му обясни: — Разбираш ли, галено име, което е твое и ничие друго.

Елизабет вдигна вежди, а след това лицето ѝ просия.

— Сигурна съм, че можеш да измислиш и да ми го кажеш.

Вратата се затвори и Моника остана сама в стаята, усмивката ѝ бавно се стопяваше. Думите на детето звучаха толкова искрено, толкова правдоподобно! „Не искам да си отиваш!“ — би настояла, ако можеше, Моника.

Съвсем неочаквано ѝ се прииска да ѝ повярва. Тази къща, децата, семейството и, разбира се, Дру — с това всичките ѝ мечти се сбъднаха.

С неудобство си спомни, че каза абсолютно същите думи и на Джералин. Ако приятелката ѝ сметнеше, че Дерек изглеждаше прекалено добър, за да бъде истински, то как би коментирала неотразимия чар на Елизабет и нелюпия външен вид на чичо ѝ. Сигурна беше, че Джералин би ѝ се присмяла, че се е замечтала или полудяла, че това е някакво ненормално психическо отклонение, с което се опитва да компенсира предателството на Дерек.

Разхождаше се безцелно из стаята и мислено проследяваше действията си преди случката. Легна на леглото, не — най-напред намери пръстена. Потърси го в джоба си и се разположи на мекия пухен дюшек. След това си спомни как се възнесе все по-далеч от тялото си. Наистина ли беше умряла? Или само бе преминала в една по-различна действителност?

Схвана, че грозният сребърен пръстен със злите преплетени змии е променил живота ѝ в момента, когато го сложи на пръста си. Може би наистина беше чародеен талисман? Беше си пожелала по-добро съществуване.

„Ела си у дома!“ — чу шепота на Джудит с неизбежния довод така ясно, сякаш бе до нея. Някой ден трябваше да се върне. Държеше пръстена до пръста си и събираше кураж да го надене.

„Но домът е там, където е сърцето!“ Прехапа устни. Беше полудяла. Можеше ли да предпочете този приказен свят пред реалността? Пое дълбоко дъх като пред гмуркане и се нареди да надене сребърното колело на пръста си. В този момент зърна отражението си в цял ръст в огледалото насреща.

Гледаше я напълно непозната жена. Моника зяпна от учудване пред чуждото лице, кожата беше толкова нежна и мека в сравнение с предишната. Поглади дългата, гарвановочерна коса. Поклати глава, но непозната се движеше синхронно с нея. Изправи се, и отражението стана на крака.

„Това не съм аз!“ — прошепна на образа си от огледалото, като подчертаваше движенията на устните си, и се доближи плътно до него. Червените, пълни устни отговориха с мимика на всяка дума.

Прокара трепереща ръка по елегантния си нос и се разчувства. Завъртя се пред огледалото и чак сега разбра защо се чувстваше така лека. Не беше болна от диабет, нямаше излишно тегло. Беше и красива, и стройна!

Опипваше новото си тяло на хиляди места и се щипеше, за да се увери, че не сънува. През целия си живот лелееше да изглежда така. Непрекъснато животът ѝ даваше примери — най-напред с Джудит, а след това и с момичетата от училище — красивите обираха каймака. Още от най-ранна възраст научи, че ако си привлекателна, не е необходимо да се изявяваш — околните щяха да те забележат и да се опитат да те харесат такава, каквато си.

По някакъв чудноват жребий на съдбата беше станала точно такава. За първи път в живота си се огледа в огледалото и повярва, че някой може да ѝ отвърне с обич.

„Дерек вероятно ме е отровил — реши тя. — Със сигурност съм умряла и съм се възнесла на небето.“

„Не, не съвсем!“ Имайки предвид омразата на Дру и предстоящата среща с преподобния Байърз, това беше по-скоро периферията, някакво чистище, където трябваше да докаже дали притежава необходимите достойнства.

Спря се, погледът ѝ падна на пръстена в ръката. С какво бе заслужила невероятния си късмет? Дали да го сложи пак на ръката си? Дори не беше неин.

Почувства вина: „Това лице... тази съдба... не бяха ли предназначени за Джудит?“

„Но тя е мъртва — си спомни сърдито. — И нека не забравям как плати на Дерек, за да се ожени за мен.“

Беше може би единственият ѝ шанс в живота, щеше да изглупи, ако не се възползва от него. А искаше ли да прекара остатъка от живота си винаги и само на ръба на щастието, да стои на самия край на небесните селения и да съзерцава, но да не вкусва от неземното удоволствие?

С мисъл за горещото желание на Елизабет и изпълнената с копнеж усмивка на Дру, когато гледаше втренчено към дома, Моника прецени, че с малко късмет и с много усилия някой ден ще може да направи това място свой собствен Рай.

Може би трябваше да се бори на живот и смърт? Но какво от това! Ривърз Едж, децата, семейството, Дру... Струваше си усилията, ако семейството ти беше Самърс.

Изправи рамене и с твърда стъпка се приближи до бюфета, пусна пръстена на пода и го скрита силно и надалеч.

„Нека стои там — реши тя, — за да не го виждам и да не си спомням за него.“

ГЛАВА 4

Дру почти тичаше надолу по стълбата и тихо ругаеше. Само ако можеше да уталожить гнева си така бързо, както изтъркваше мръсотията от тялото си. Нямаше време за глупости — работеше по двадесет и четири часа на денонощие.

„По дяволите тази Моник! Като че ли единствената ѝ грижа е да ми съсипе живота!“ Като стигна най-долното стъпало, се спря и погледна начумерено парадната врата. Благодарение на новата му жена преподобният Байърз щеше да почука всеки момент — отритнатият ухажор настоятелно търсеше отмъщение.

Ако Моник не му беше отказала навремето, събитията щяха да се развият по много по-благоприятен начин. Дру се бе принудил да се ожени за нея, за да докаже, че децата имат подходящо семейство и дом. Но сега се чувстваше безпомощен, като хванат в капан, така, както някога в затвора: животът му с Моник щеше да бъде истински ад.

Чу навън да спира файтон и се окопоти. Следващият половин-един час нямаше да бъде от най-приятните.

Благият глас на преподобния обикновено ставаше тънък и писклив, когато биваше разстроен, а точно това щеше да се случи, щом узнаеше за сватбата им.

„Ах, по дяволите, веднъж да свърши и да забравя всичко!“ Дру отвори с трясък вратата точно в момента, когато човекът се готвеше да почука. В продължение на една дълга секунда двамата гледаха втренчено в безполезния юмрук на преподобния, докато Байърз най-после кротко отпусна ръка.

— Капитан Самнър, каква изненада. Мислех, че... сте... Бях информиран, че сте заминал за Ню Орлийнз.

— Съжалявам, че ви разочаровам.

— Да, добре...

— Добър ден, капитан Самнър — прибави женски глас отзад и Байърз се отмести. — Старша сестра Мириъм Хардуедър от сиропиталището — каза надменно и подаде ръка.

Дру се здрависа. Цялата ѝ външност, от посивялата коса до бозавите ѝ дрехи, внушаваше недостъпност, но нещо в мимолетната ѝ усмивка го накара да се отпусне. „Може и да е сурова — помисли си той, — но ще бъде справедлива.“

— Заповядайте! — Въведе ги в гостната. Байърз душеше презрително с ястребовия си нос овехтялата мебелировка. Моник беше назовала нещата с истинските им имена: този мъж беше действително една плешива крастава жаба.

„Днес недостатъците му не са на дневен ред“ — напомни си Дру. От изключително значение беше да го убеди, а също така и старшата сестра Хардуедър, че нямаха основание да разтурят семейството му.

Посочи им с жест единствените свестни столове в стаята. Тъмно махагоновите им облегалки бяха твърди и неудобни, но поне не се клатушкаха като останалите, чийто златист брокат беше толкова износен, че пълнежът прозираше отвътре.

— Чувствайте се като у дома си — каза на гостите си, като опита да отклони Байърз от заниманието му да разглежда дупките по килима. — Ще извикам децата.

— Няма нужда. — Байърз помнеше добре целта на посещението им и се разположи важно с пуфтене. — Може да се окаже, че приказките ни не са подходящи за малките им уши.

Не успя да довърши, децата вече летяха надолу по стълбите. На последното стъпало Стивън забави, с което принуди следващите го да се изравнят с него. Дру сподави усмивката си при опита им за тържествено представяне. Ако не друго, то поне бяха добре възпитани.

— А, ето ги. — Избута децата напред. — Да ви представя моето семейство: Стивън, Андрю и Елизабет.

За негово голямо облекчение момчетата направиха добре отрепетираните си поклони без грешка, а момичето, тази малка артистка, изпълни реверанс така, сякаш се гмурна пред Техни царски величества, а след това отстъпи и хвана Дру за ръката. Дру ѝ вдъхна увереност, като я стисна за ръката.

— Деца, вече познавате преподобния Байърз. А това е мисис Хардуедър от сиропиталището.

— Мис Хардуедър — поправи го Байърз, но забележката му предизвика гримаса у компаньонката му. — Деца, бъдете така добри да ни оставите. Ще разискваме сериозни теми с вашия чичо.

Елизабет поклати отрицателно глава.

— Вече не ни е чичо, а татко.

Байърз поклати глава с престорена симпатия.

— Точно от това се страхувах най-много. Клетници, принудени да живеете без любов и привързаност, прехвърляте чувствата си на първия срещнат. А той, бих добавил, се оказа ненадежден с това, че ни беше напуснал до неотдавна.

Дру се наежи. Единственият път, когато напусна, отиде в армията през войната. Сега на свой ред Елизабет стисна ръката му.

— Но чичо Дру не стана ли наш татко, когато се ожени за мама?

— Ожени ли? — Байърз почервения от гняв, изглеждаше така, сякаш е получил удар и ще експлодира след малко.

Дойде време и Дру да се включи в представлението.

— Моля ви, простете ни, преподобни отче. Моник и аз желаехме да присъствате на сватбената ни церемония, но се оказахме в града, епископът ни благослови и ние не можахме да ви изчакаме.

— Но вие... защо...

— Какво не е наред? — Изненадана, мис Хардуедър стрелна Байърз с очи. — Чудесна новина. Вие сам казахте, че женитбата е средство, с което ще се осигури бъдещето на децата.

„Дали Байърз се е надявал да принуди Моник да се омъжи за него? Осуetyаването на такива планове би могло да направи опасен всеки мъж — помисли си Дру. — Може би сега ще е още по-непреклонен и отмъстителен.“

— Не можете... — Погледът му блесна, преподобният преглътна шумно и продължи: — Не можете да ме убедите, че децата са щастливи от този развой на събитията.

Момчетата се притиснаха до Дру и демонстрираха своето единоподушие.

— Много сме щастливи — каза яростно Елизабет, — и обичаме нашия нов татко.

— А какво става с Мон... т.е. с мисис Самнър? Защо не дойде при нас да сподели тези „радостни“ новини?

— Много ѝ се искаше лично да ви разкаже, но късмет — тази сутрин се разболя и досега още не е станала от леглото.

— Така ли?

На Дру се прииска да му смачка самодоволния фасон.

— Особено държеше да ви информира, че продадохме къщата в Ню Орлийнз. Отсега нататък нейният дом е тук, в Ривърз Едж, с децата и с мен.

Беше репетираше речта си много пъти, но въпреки това се почувства неловко. Можеше ли да накара Моник да изиграе своята роля? Малко вероятно, особено ако се вземеше предвид как тя се противопостави на продажбата. А две минути след като тръгна за града, тя се бе завтекла при Рейчъл в блатото.

Не можеше да я пази ден и нощ, тъй като цялата работа на стопанството лежеше на раменете му, но очевидно някой трябваше да полага грижи и за нея. Иначе беше непредсказуема и можеше да очаква всичко от нея.

Сякаш в потвърждение на думите му се чу шумолене на коприна. Позна дори без да се обърне, че Моник е застанала на вратата.

Мина плавно през стаята, като концентрира вниманието на всички с привидно невинната си усмивка. Дру не отгатна какво е намислила и изпита безпокойство. Познаваше я добре, тя имаше лице на ангел и душа на вещица.

Мина покрай него, като влачеше края на роклята си, облъхна го едва доловим мирис на магнолия. Успя само да се въздържи да не я удуши на място. Погледна го и му намигна.

— Къде е сестра ти?

— Да — попита и Байърз в желанието си да ги хване натясно и вирна нос, — къде ли е Абигейл?

— Готви в кухнята. — Дру пропусна да каже, че тя не пожела да вземе участие в играта на котка и мишка. Би поддържала Дру до края на живота му, въпреки че не одобряваше избора му при женитбата. Според нея би било по-добре децата да растат отделени от майка им.

— Били сте болна. — Байърз промени темата и се обърна към Моника със сърцераздирателен хленч. — Но бих казал, че изглеждате великолепно.

Думите му бяха бедни, за да опишат външността ѝ. Откакто Дру я беше оставил в стаята ѝ, тя беше оползотворила добре времето си. Косата ѝ беше разделена на две по средата и вдигната нагоре и настрани с тъмнорозови панделки, беше с пленителни къдрици, откриващи ушите ѝ и подчертаващи неотразимия чар на нежните ѝ скули. Поразително приличаше на Елизабет, но по женски излъчваше

невинност и загадъчност — истинско въплъщение на предвоенната идилия, когато момичетата изглеждаха като крехки кукли, които трябва да се гледят и защитават.

Роклята ѝ имаше същия цвят като панделките и изглеждаше невероятно как съчетава скромността и предизвикателството. Прикриваше всяка нейна по-особена част на тялото, но в същото време някак си концентрираше вниманието на Дру точно върху тези места. Коприната обгръщаше бедрата ѝ и го хвърляше в умозрителни фантазии. Другите жени бяха изоставили кринолина, но Моник несъмнено искаше всеки в стаята да се възхити на дългите ѝ прелестни крака.

Тя го погледна право в очите и дъхът му секна. Дали се осмеляваше пред всички да му напомни как краката ѝ се обвиваха около неговите? „Дявол да я вземе!“ — не можа да премахне напрегнатостта в слабините си.

С какво беше виновен, че тя бе влязла под кожата му? Той не можеше да мисли единствено за себе си, а трябваше да мисли и за братовите си деца. Робърт би очаквал от него да се грижи за тях, а това беше най-малкото, което можеше да направи.

— Чувствам се малко неразположена — каза Моник задъхано и се отправи към единствения останал празен стол. Седна и засия в усмивка към посетителите.

Ефектът би бил поразителен, но Дру забеляза как пръстите ѝ нервно потрепваха по облегалката и си играеха с пълнежа, който прозираше отвътре. Това го раздразни — трябваше ли да привлича вниманието върху парцаливата стая и още по-дрипавата къща?

Усмивката ѝ падна на Елизабет. Сякаш с това ѝ отправи покана, детето изтича и скочи в скута на майка си.

Дру остана като треснат от гръм, учуди се какво ли се крие зад тази невероятна проява на обич. Съвсем наскоро, миналата седмица, Моник се скара на Елизабет просто задето уморена се бе хванала за полата ѝ.

Още по-изненадващо Елизабет чувстваше удоволствие да седи там, след като в миналото винаги бе избягвала майка си. Или и двете бяха изключителни артистки, или бяха установили някакви неочаквано добри връзки. Дру се нервира в очакване каква дяволия ще направи вещицата.

Моник погали детето по главата и се обърна към гостите:

— Надявам се, че не ви изглеждаме нетактични, но Елизабет и аз бяхме разделени за няколко дена и все още нещата около нас не са се уталожили, нали, любима? — Отново последва мълчаливо съгласие и детето ентусиазирано кимна с глава. — Имам такива големи планове за децата. От утре ще взимат уроци. Време им беше да се научат да четат и смятат, не мислите ли?

— Това време отдавна е минало, ако питате мен. Трябва да ви предупредя, мисис Самнър, че няма да ме видите вече около тях да ги обучавам.

Тя погледна Байърз с усмивка, която би разтопила и камък.

— Никога не бих си и помислила да ви се натрапвам. Имах предвид, че аз ще им преподавам.

Елизабет я прегърна спонтанно с бурна радост, но още поучудващо бе да се види как Моник отвърна на жеста ѝ. Картината напомняше за Девата и малкия Исус. Дру усети старото познато бодване в гърдите си. Беше непоправим, неизлечим романтик — винаги търсеше израз на неподправена любов.

„Такава беше Моник в началото“ — припомни си той. Сега не можеше да познае къде свършваха чувствата и къде започваше безкрайната ѝ игра.

— Време е да си тръгваме — надигна се мис Хардуедър. — Убедих се, че сме излишни тук.

Инатът на Байърз го накара да остане седнал, със скръстени пред гърдите ръце.

— Можете да преметнете всеки друг, но не и мен. Бях тук, вие си спомняте, когато затворихте децата по техните стаи, за да забавлявате онази американска паплач.

Моника прехапа устни, пусна Елизабет на земята и се изправи до Дру.

— Преживях войната много мъчително, както и всеки един от нас — каза тя с тъжна усмивка, като се обърна към старша сестра Хардуедър, — но сега всичко приключи и кълна се, няма никога пак да липсвам на децата си. Освен това имам чудесен нов съпруг, който ще ми помага. — Сложи ръцете върху раменете на Елизабет и замълча със срамежлива усмивка, предназначена за Дру.

Той схвана намека и въпреки че се понасили малко, постара се да продължи:

— Мисля, че жена ми искаше да каже, преподобни отче, че ви молим за още една възможност да започнем отначало.

Моника го погледна в очите. Когато болката от бодването схвана гърдите му, Дру почти се предаде на изкушението от близостта им. Насила отмести поглед. О, беше чудесна до такава степен, че почти се опияни от вярата в думите ѝ.

— Съвсем благоразумна молба — отбеляза мис Хардуедър. — Мисля, че можем да считаме проблема за решен, нали, преподобни? — Изгледа го продължително, докато той с неохота също стана на крака.

— Безпокоях се за благоденствието на децата. Няма да се успокоя, докато не се уверя, че имат подходящ дом.

— Ще имат прекрасен дом — каза Моник с жар. — Готова съм да умра, за да им го осигуря.

Дру усети, че тя прекали и трябваше да спре. Дори мис Хардуедър не би повярвала на по-смело твърдение. Изпрати посетителите си, тъй като трябваше да се отърве от тях, преди Моник да е развалила всичко.

Децата използваха случая да избягат, като се прескачаха едно друго в гонитбата си нагоре по стълбата. Байърз поклати неодобрително глава.

— Остави децата на мира — каза му меко Дру. — Не те са причината за гнева ти.

Байърз изправи рамене, но не даде да се разбере, че е чул. „Ще ми създава ядове пак — помисли си Дру и затвори вратата след него. — Явно още не се е отказал.“

Неочаквано Моник продължи гласно тази тема.

— Още не е приключил, нали? Възнамерява да се върне?

— Учудваш ли се? — отвърна ѝ рязко. Колко нагло от нейна страна беше да се прави на невинна, след като беше единствената причина за идването на мъжа. — Мислиш ли, че представлението, което изнесе, го е убедило? — Тя примигна също като ранена кошута и Дру малко уталожи раздразнението си. — Изигра пиеса, която би могла да подведе добросърдечната старша сестра Хардуедър, но не и мен — дългогодишния зрител.

— Значи излъга пред тях? За новото начало? — сведе поглед.

— С теб? — изсмя се, горчивината заседна като буца в гърлото му. — Вече съм получил своя урок.

— Знаеш ли, може и да съм се променила — вдигна страстен поглед — и да съм... нов човек.

— Е, да, и аз съм се променил. Не съм вече онова лековерно момче, готово да повярва на всяка твоя лъжа. Не зная дали е така, но ми се струва, че си намислила нещо. Отсега нататък ще те следя много зорко и ако само се скараш на децата, ще те накарам да съжаляваш, че си се родила.

Погледна го уязвена с широко отворени очи и той си помисли, че може само или да я удуши, или да я обича.

— Време е да излизам — каза ѝ сурово и се обърна рязко на пети.

Моника се разтрепери. Беше готова да се бори с хиляди преподобни, но това не би променило нещата. Дру определено я мразеше.

Опита се да го забрави с довода, че децата са единствената ѝ утеха, но тялото ѝ не пожела да се подчини. Дори в момента се разтърсваше от желанието да бъде в обятията на Дру.

В гостната употреби цялата си воля, за да не издаде с нищо горещия си копнеж. Близостта му пораждаше представи за това как елегантните му, силни ръце се плъзгат по голото ѝ тяло.

Изчерви се. Откъде, за бога, подобни мисли идваха в главата ѝ? Не беше вода ненапита, но редките ѝ опити да намери любовник едва ли бяха изблик на съкрушителна любов. Тогава откъде можеше да узнае какво би изпитала, когато един мъж извършеше бурно коитус с нея и я потопеше в безпаметно удоволствие?

„И никога не бих узнала — мислеше си с тъга. — Дру ми даде ясно да разбере, че предпочита да ме види мъртва.“

— Ще те хареса някой ден — каза Елизабет, която внезапно се бе появила до нея. — Дай му само още малко време.

— Много си мъдра за годините си. — Моника се усмихна унило и приклекна. — Как се озова тук? Мислех, че си горе с братчетата си.

— Зная, че не си закусила, и дойдох да ти покажа кухнята.

— Благодаря ти, мила, но мога и сама да я намеря. Качи се горе да си поиграеш.

— Андрю играе само със своите жаби — поклати глава Елизабет, — а Стивън не е в настроение. Казва, че да ни преподаваш уроци е глупаво и нямало да ги посещава.

— Спорила ли си с него?

— Много. А ти — с чичо Дру? Чух го да крещи. Слязох да ти помогна в случай, че имаш нужда.

„О, наистина много умно от нейна страна за крехката ѝ възраст“ — помисли си Моника и с нежност откри лицето ѝ от паднал кичур.

— Благодаря ти за състраданието, но всичко е наред. А сега си иди и се сдобри със Стивън, и остави аз да го убедя да взима уроци от мен.

— Щом си сигурна, че не се нуждаеш от мен... — Елизабет си тръгна, но погледна назад към Моника.

— Хайде, побързай. — Моника се изправи. Наблюдаваше я как се изкачва по стълбите и си помисли с надежда дали малката ще опита отново да предума брат си. В случай, че да, пожела ѝ по-голям успех, отколкото самата тя имаше с Дру.

Мъжете бяха невъзможни. Нечестни и дебелоглави. Може би Моник е вършила ужасни неща със съпруга си, пък Дерек също беше извършил предателство и тя не упрекваше Дру за чуждото вероломство.

Отърси се от тези мисли и реши повече да не губи време да мисли за който и да било мъж. Сам господ ѝ бе свидетел, че беше ангажирана с достатъчно много грижи, първата от които беше куркането на червата ѝ. След като премина възбудата от посещението на Байърз, усети непреодолим глад.

Мина през задната стая към кухнята и откри, че вече не се намираше там. Вместо с черни, бели и хромирани съдове, стаята беше подредена с дървени полици, шкафове с етажерки и тезгяхи. Купчината подноси в ъгъла я подсетиха, че тук по-скоро е килер, „команден център“ за робите, които сервираха храната на семейството.

Чак сега се сети, че храната би трябвало да се приготвя на друго място. Преди появата на абсорбаторите и климатичните инсталации плантаторите разполагаха своите кухни така, че робите да разпалват печките далеч от къщите.

Усети аромата на печен хляб, устата ѝ се напълни със слюнка и чак ѝ прималя от глад. Проследявайки миризмата, пресече пътя, по който минаваха файтоните, и стигна до една постройка. Пред прага стоеше на стража помпа, летият железен лост ѝ напомни за липсата на вътрешна водопроводна канализация.

Отвътре стаята имаше същия старинен чар. Осветлението и проветряването ставаха през три прозореца, които придаваха уют на просторното помещение. Точно насреща беше вградена гигантска камина. Печката от лято желязо беше безсъмнената причина за излъчването на умопомрачителния мирис. Върху капака отгоре бяха поставени в редица разноцветни делви и съдове, които добавяха на това място дух на щастие и оживеност. По стените висяха окачени гърнета, тигани и тави, които хвърляха множество отблясъци на стомана или мед. По продължение на всяка стена имаше дълги тезгяхи с два реда с различни приспособления, за чието предназначение можеше само да гадае. Имаше мивка, но без водопроводен кран, и Моника си спомни със стон за помпата отвън. Да се почистеше след всяко ядене изискваше значително повече усилия, отколкото да се напъхат мръсните чинии в съдомиялната машина.

Не се виждаше армия от роби да помагат, единственият човек, заел стаята, беше сестрата на Дру. Тъкмо се мъчеше да повдигне огромния железен котел от дървената маса.

— Дай да ти помогна! — предложи ѝ тя, следвайки вътрешния си порив, но изуменото изражение на момичето я спря наскоро.

— Какво се мотаеш тук? — отвърна рязко Абигейл и отпусна котела за малко.

— Гладна съм. Долових миризмата на хляб и... — и усети съвсем близко други мириси на още по-вкусни неща, от което главата ѝ се напълни с кулинарни фантазии. Беше готова да даде всичко на света само за един сандвич със сирене и пържени картофи. Да не говорим за шоколадов шейк.

— О! Е, още не е готово. Трябва да почакаш. — Абигейл се обърна и продължи да се бори с котела.

— Какво готвиш? — Моника грабна дръжката от другата страна и ѝ помогна да го пренесе до печката.

— Яхния за вечеря.

— Съвсем сама?

— Че кой ще ми помогне? — Абигейл се обърна, в сините ѝ очи блесна мълния.

— Робите, тоест прислугата.

— Събуди се и ела на този свят. Едва можем да си позволим да държим и тези няколко работника, които имаме, а всички те, до последния човек, трябва да работят на полето с Дру. Някой все пак трябва да готви и е ясно като бял ден, че това няма да си ти.

Изненадана, Моника поклати глава.

— Съвсем определено желая да свърша своята част от домакинската работа. Само ми кажи с какво да ти помогна.

Абигейл я гледа дълго и недоверчиво.

— Картофите трябва да се обелят — каза тя накрая и кимна към масата, — а морковите от онзи чувал трябва да се нарежат на резени.

Абигейл ѝ връчи нож и се обърна към тезгяха да кълца месо. Моника хвърли поглед към грамадата картофи и се опита да не изстене на глас: едно от наказанията във войската беше да работиш в кухнята.

Въпреки това не желаше да остави Абигейл да свърши всичко. Момичето изглеждаше претрупано с работа. На нейната възраст трябваше да се среща вече с младежи и да направи своя избор, а не да прекарва с дни в кухнята на брат си в качеството на черноработник.

Моника грабна най-напред чувала и започна да нарязва морковите, отложи картофите за колкото се можеше по-нататък.

— Ако си гладна — отвори уста Абигейл, без да се откъсва от работата си, — защо не похапнеш моркови?

— Всъщност, в началото имах предвид най-вече сандвич със сирене и пържени картофи.

— Какво?

— Сандвич със сирене и всичките му съставки: лук, туршия, горчица, кетчуп... — Аби я погледна изумена и това я принуди да спре — бързата храна беше изобретение на двадесети век. — Не ми обръщай внимание — завърши тя с половин уста, — избръщолевих само няколко глупости.

„Хич не е за чудене, че Моник има тяло на фотомодел — помисли си тя и пхна бързо едно морковче в устата си. — Щом няма примамващи вкусотиини, лесно е пазила диетата.“

— Постъпваш странно — каза Абигейл и наклони глава, като се обърна към нея. — Наистина ли си удари главата?

Моника реши за себе си, че харесва сестрата на Дру. В много отношения ѝ напомняше за нейната приятелка Джералин. Позициите на Моника в даденото домакинство бяха несигурни и затова прецени, че моментът е удобен да я спечели за приятелка.

— Виж какво, Абигейл...

— Само Аби. Никой никога не ме нарича с пълното ми име.

„С изключение на Байърз, тъй като той я нарече така.“

— Добре, Аби. Предполагам, че за теб ще е по-лесно да приемеш, че имам амнезия, отколкото, че съм чужденка, но в действителност не съм познатата ти Моник.

Аби не сваляше поглед от нея. Моника отсъди справедливо и реши, че ако си бяха сменили местата, също би възприела с труд реалността.

— Или не — считай, че съм същата, но съм загубила всичките си спомени. Нуждая се от помощта ти, за да разбере какво става около мен.

— Как така?

— Допускам, че преподобният Байърз надига глава заради пословичната му ревност, но откъде е тази Рейчъл? Изглеждаше ми призрачно страшно да дойда в съзнание и първият, когото да видя, да бъде тя, надвесена над мен. Коя е тя и защо съм била с нея в блатото?

— Много странно е, че си забравила Рейчъл. — Аби вирна в недоумение глава. — Тя е твоя робиня и ти я доведе от дома си. Бяхте неразделни.

— Наистина ли?

— Вероятно Рейчъл е ядосала с нещо Дру, защото той я пропъди от плантацията.

„Но защо? — чудеше се Моника и бързо отхвърляше всякакви възможности. — Заради кражба или прелъстяване на гост или... на самия него?“

— Какво беше направила?

— Дру не пожела да ми каже — сви рамене Аби, — но аз предполагам, че причината е била, че двете сте били по-близки, отколкото е прието между робиня и господарка. Побиваха ме тръпки, като ви наблюдавах заедно да съзаклятничите и да си шепнете тайно. И аз не бях единствената. Няма да се намери нито един от цялата енория,

който да посмее да премине на по-малко от миля от колибата на жената в блатото.

Колкото повече Моника узнаваше за Моник, толкова по-добре разбираше недоверието на Аби.

— Носеха се слухове, че правела бели и черни магии, по-силни от традиционното вуду в града.

— Вуду ли? — потръпна Моника.

— Така се нарича начинът, по който се разделяш с миналото си. — Аби се върна към заниманието да кълца месо с настървение, ножът ѝ със звънтене нанасяше бързи наказателни удари.

— Мисля си, че случи с обслужването на американските войници. Това ти помогна да живееш добре в Ню Орлийнз през войната, докато всички ние страдахме от недоимък.

— О, Аби, нямам никаква представа...

— Можеш ли да си представиш — момичето изобщо не я чу — как се почувства Дерек, като се върна у дома след премеждията и научи, че си съсипала имението? Всеки ден работи като роб на полето, за да направи плантацията отново доходоносна. Сигурно те е проклинал за измамната ти и егоистична постъпка.

„О, да — представи си Моника добре, — нищо чудно, че мрази жена си.“

— Не зная — прибави тихо Аби и спря ножа си, като видя купчината нарязани моркови, — може би наистина си се променила.

— Да, но повече, отколкото можеш да си представиш.

— Поне Елизабет счита така. Искрено ти заявявам, че начинът, по който това дете те прегръща, ме кара да си мисля, че ти си нашата спасителка. Но се кълна, че ако това момиче те заобича и ти го изоставиш, няма да има магия, с която ти и твоята Рейчъл ще ме спрете да те накарам да си платиш за това. — Аби се обърна и размаха ножа, за да придаде тежест на думите си.

Моника внезапно се почувства твърде уморена, за да се бори. Битката беше неравностойна, не можеше да убеди тези хора, че не им желае злото. Нямаше смисъл да ѝ натяква, че не е снаха ѝ, но размисли — никога нямаше да ѝ повярва.

Аби се улиса пак в работа. Единствено се чуваше как острието реже, но Моника чувстваше упрека ѝ във всеки удар. Белеше мълчаливо картофите и опита да не пада духом. През последното

денонощие се бе изчерпала емоционално. Не се случваше всеки ден леля ти да те прокълне от смъртния си одър или да завариш съпруга си с шаферката в леглото. А колко често се озоваваше в чуждо тяло в отминала епоха? Като изключим двата часа, през които беше упоена, не беше спала много през последно време. Надяваше се, че ако си починеше добре през нощта, на утрото всичко ще отида по местата си.

Спомни си с копнеж леглото в стаята на Моник. „Забрави го — каза си тя, — трябва да обеля картофите.“

Когато се пресегна за последния и въздъхна с облекчение, Аби вдигна глава.

— Боже милостиви, какво ли ти е направила Рейчъл в блатото? Изглеждаш съвсем изтощена. Защо не се качиш горе да си подремнеш?

— Нищо ми няма — слъга Моника и сподави една прозявка. — Имам нужда от един душ... тоест от баня.

— Ведрото е ей там — посочи Аби към медника в ъгъла, — но се страхувам, че е по-добре да използваш чайника, за да стоплиш водата.

Моника опита да не изстене на глас. Не я привличаше мисълта за студената баня. Освен това при студентските събирания беше виждала и по-големи кофи, в които изстудяваха бира с лед. Аби видя изражението ѝ и се усмихна.

— Защо не отидеш да си починеш? Можеш да се изкъпеш и по-късно.

— Бих желала — усмихна се слабо Моника, — но най-напред трябва да приключим с вечерята. С какво още мога да ти помогна?

— Наряза ли зеленчука? — Аби погледна към масата явно озадачена.

— Всеки може да бели картофи.

— Откровено казано, никога не съм очаквала да го чуя от теб. Толкова се радвам на новото ти превъплъщение, че с удоволствие бих те изпробвала за всякаква домакинска работа. Но освен да се запече месото и да се забъркат зеленчуците в борша, няма какво да се върши. Яхнията си се готви без чужда помощ.

— Бих могла да наредя масата.

— Вече не даваме официални вечери — поклати глава Аби. — Не, приberi се в стаята си и опитай да си починеш. Ще те извикам, като е готова вечерята.

— Сигурна ли си, че...

— Хайде, задръстваш ми кухнята.

Моника се чувстваше съвсем изтощена. Изведнъж я обори сънливост и тя не можа да устои.

— Добре тогава, но само ако ми обещаеш, че ще ме извикаш, ако имаш нужда от нещо.

— Имам само една молба — извика Аби. — Само не се събуждай старата Моник.

Моника се насочи към къщата, попарена от думите ѝ. В края на краищата каква власт притежаваше над тялото, което обитаваше?

„Някой ден — помисли си развълнувано — може би ще се събудя и ще установя, че съм се върнала в стария си живот.“

ГЛАВА 5

Моника бавно се събуждаше. Думите на Аби бродеха като призраци в съзнанието ѝ по същия начин, когато се строполяса в леглото от умора. Какво щеше да прави, ако се озовеше отново в стария си живот?

Не си бе дала труда да се съблича, убедена, че напрежението щеше да я държи будна с часове, но все пак бе позадрямала, тъй като се бе оплела в поомачканата рокля.

Рокля ли? Моника Райън не притежаваше копринени дрехи.

Набра смелост и отвори очи към мъждукащия светлик. Беше все още тук, в стаята и в дрехите на Моник, в безопасност, в новото си невероятно тяло.

В безопасност ли? Отърси се съвсем от съня и се надигна, като се вслушваше с учудване във вътрешния си глас. Не трябваше ли да се разтича в стремежа си да се върне в собствения си живот, както правеха на кино?

Но това не беше филм. Беше самата Моника Райън, която кротко приемаше — не, силно желаше — новия си странен живот.

Все още не беше привикнала към необикновеното си съществуване. Съвсем изтлялата вощеница ѝ напомни, че няма електричество, слушане на радио с едно натискане на бутона, нито пък освежителен душ, с който да започне деня. Ведрото, което ѝ посочи Аби, допълни списъка с неудобствата. В книгите, които беше прочела, героят влизаше във ваната заедно с героинята, но ѝ беше трудно да си представи как Дру ще успее да влезе във ведрото, а още по-малко — как двамата ще се поберат в медника.

Изчерви се силно, като се усети за какво мисли. А кога беше започнала да счита Дру за герой?

Огледа стаята с търсец поглед, докато погледът ѝ се спря на каната и легена върху бюфета. Още от вчера те бяха единствената ѝ надежда да се измие.

Посегна назад да разкопчае роклята си и се замисли какво да облече за вечеря. Разточителното количество премени в гардероба на Моник ѝ даде да разбере, че Самнърови се обличаха изискано, въпреки че Аби твърдеше, че не сядат на официална вечеря. Завъртя се из стаята, като обмисляше повече какво да облече, отколкото къде отива, и без да иска, сбута нощното шкафче. Тогава забеляза подноса.

Оправи го, намери студена яхния в голяма купа и щедро отчупен голям комат хляб. Придружаващата ги бележка беше паднала на земята.

Поднесе хартията към френския прозорец, като преди това дръпна драпираните завеси, за да влезе повече светлина, но откри не само врата, а и прозорец, дълъг колкото цялата стена. „О, да — спомни си тя, — имаше ги, когато посетих за първи път къщата. Ако прозорецът се отвореше нагоре, откриваше портал.“ Беше още една очарователна частица от миналото, която Джудит беше заличила със своите подобрения.

Стъпи на балкона — не, казваше се „галерия“ — и се изненада от изгрева на слънцето. Значи беше проспала цялата нощ.

Сякаш да я убеди в това, червата ѝ започнаха да куркат, напомняйки ѝ, че беше пропуснала още едно хранене. Ако в предишния си живот беше правила така, нямаше да има нужда да спазва диета.

Аби беше авторката на бележката, съдържанието и почеркът издаваха интелигентността на момичето. Без да смущава съня ѝ, бе оставила свещ и ядене в случай, че Моника се събудеше след час или два.

Трогната от загрижеността ѝ, Моника се зарече, че този ден ще я отмени колкото се може повече в кухненската работа. Върна се в стаята да се преоблече, но остави прозореца отворен, защото съобрази, че е по-добре да влезе макар и слаба слънчева светлина, отколкото вътре да е сумрачно. На тъмно стаята представляваше минно поле, тъй като беше задръстена по глупав начин с френски мебели и безчислени вехтории.

Преди да вземе легена, опита да разкопчае роклята си. Оказа се не по-лесно, отколкото вероятно е било обличането. Отдолу носеше памучен комбинезон, на който едва ли си личеше кое е отпред и кое — отзад, но роклята представляваше истинско предизвикателство за

въображението ѝ. Коя жена със здрав разум би могла да си купи одежда с толкова много закопчалки? Стягането и освобождаването им я подлагаше на истинско мъчение.

Почти свърши и се приближи към легена. Зърна отражението си в огледалото. Спря се и отпусна ръка. Колко фантастично ѝ се струваше да наблюдава лицето на непознатата, съзнавайки, че беше обсебила нежното красиво създание!

Роклята се бе изхлузила от лявото ѝ рамо и откри чисто бяла кожа. Хипнотизирана от образа, запуска ръкава надолу и следеше с поглед как материята разкрива деликатната ръка. Коприната се изхлузи до ханша и след това падна на земята. Сега само полупрозрачният комбинезон криеше тайните на идеално оформеното тяло.

Развърза косата си и се почувствува сладострастно порочна, остави заплетените черни къдрици да се спускат буйно и изобилно около раменете ѝ. Чудо на чудесата, беше не само стройна, но също и сексапилна!

Застана в различни пози като модел от корицата на някое списание, местеше устните си, отмяташе назад глава и се разглеждаше под различен ъгъл. Плъзна нежната си ръка с непрекъснато движение по тялото си и повдигна косата от врата си. Вдъхна мекия, утринен бриз за момент и разпиля косата си като дълъг, черен облак, който погали гърба ѝ като любовник.

Любовник.

Той се прокрадна в съзнанието ѝ като неясен, треперлив фокус на всичките ѝ желания. Представяше си как мазолестите му ръце се плъзгат по гърба ѝ, по раменете и описват бавни кръгове около гърдите ѝ. Почти осезателно чувства тъмнорусата му глава да я целува нежно по врата ѝ.

Ръката ѝ се повдигна независимо от волята ѝ и бавно спусна надолу презрамката на комбинезона. От дълбините на душата ѝ бликна засилваща се възбуда, усети кипяща дързост. Меката памучна тъкан дръпна гърдите ѝ в движението си надолу, докато зърната ѝ се показаха и напрегнаха от студения утринен въздух.

„Дру!“ — извика наум поради сграбчилото я желание.

Погледна отражението си със смут и тревога и дръпна презрамката на мястото ѝ и я завърза. Какво ставаше с нея?

Беше скандално да позира важно пред огледалото. Нещо по-лошо — не беше в природата ѝ. Новото ѝ тяло проявяваше импулси, каквито предишното не познаваше.

Разтрепери се и насила отмести поглед. Притеснено започна да търси каквито и да било дрехи. Чуждите чувства припокриваха нейните. Нуждаеше се не от дълга, топла баня, а от студен, вкочаняващ душ. Или от плуване.

Завъртя се и погледна през прозореца. Вън нямаше басейн, но защо да не отиде на реката? Мисисипи беше известна с тинята, която носеше, но след като пресечеше пътя, се стигаше до малък каменист залив с форма на подкова, където тинята се беше утаила достатъчно, за да можеше да се плува. Моника беше ходила на това място в младежките си години с надеждата, че ще стане достатъчно добра за професията спасител, с която да се заеме на някой градски плаж. Но Джудит смаза възжеленията ѝ с аргумента, че не отговаря на положението ѝ в обществото. Въпреки това Моника беше прекарала не един и два приятни часове в плуване из залива.

Понечи да облече роклята си, но се отказа; предпочете облекло от две части. Полата изглеждаше смешно дълга, а блузата стигаше до коленете, но за сметка на това щеше да ѝ се наложи да се справя с по-малък брой копчета.

Облече се. Не можа да намери нищо, което да минава за бански костюм, и затова реши да плува с комбинезона. Взе и още един, който да смени на място, а също и една малка превръзка, която служеше за дамски слип.

Върза косата си с панделка и грабна бельото си заедно със сапуна и кърпата от легена. Докато минаваше от всекидневната в голямото помещение, почувства, че за пръв път от толкова време насам животът ѝ беше изпълнен със смисъл. Искаше да се изкъпе и така или иначе щеше да го направи.

На върха на стълбата ѝ се счуха гласове. Замръзна на място от чувството за нещо вече преживяно: дали Дерек и Еми Пиърсол не си шепнеха нещо там? Беше се случило завчера, тъкмо когато се качваше към стаята на леля си. Заля я вълна от самоунижение, не беше параноичка: гласовете бяха действителни и наистина говореха за нея.

— Почакай да ти приготвя нещо за закуска.

— Нямам време.

Моника превключи и се върна в реалността. Не бяха Дерек и Еми, а Дру и Аби. Моника Райън беше последното нещо, за което си мислеха.

— Трябва да ядеш, Дру. Ще се разболееш, ако продължаваш така.

— Ще хапна по-късно. Сега не мога. Трябваше да съм излязъл на полето преди няколко часа. Не мога да си простя, че се успах.

— Но ти се нуждаеш и от сън. Да не говорим за храната. Какво се опитваш да постигнеш? Да си изкопаеш по-рано гроб ли?

— Ако не засея до лятото, няма да има какво да ядем. Благодарение на Моник вече пропилях три дни, вместо да работя.

— А защо не я помолиш да дойде да ти помогне?

— Моник да си мръдне дори малкия пръст да работи? — Дру се изсмя горчиво. — Все още не си се събудила, малка сестричке — още сънуваш.

— Вчера ми помогна в кухнята. Освен това възнамерява да преподава уроци на децата.

— И ти ѝ вярваш? Дяволски си мекосърдечна. Това е големият проблем с теб, Аби. Ако Моник се държи добре, мога да се обзаложа, че има съвсем егоистична причина. Не ѝ вярвай нито за секунда.

— Може и да съм добросърдечна, Дру Самнър, но ти си загубил до такава степен, че не мога да те позная. Смятам, че затворът за въстаници трябва да е...

— Имам прекалено много работа, за да стоя при теб да ми опяваш. Ще се видим довечера.

— В колко? В десет? В единадесет?

Дру не отговори. Обърна се и се появи в сумрачната част на стаята, където стоеше Моника. Отвори вратата, бледата слънчева светлина позлати силуета му; тогава в дълбините на тялото си тя почувства усилващ се, бавен пулс, който се разпространи надолу.

Случката се вряза в паметта ѝ за дълго след като той беше затръшнал вратата след себе си. Почти чуваше Аби да мърмори в полутон и да стъпва тежко из кухнята, но вниманието ѝ беше насочено изцяло към Дру. Стигаше ѝ само един поглед към стройната му, силна фигура, за да загуби и ума, и дума по него. Само небесните сили можеха да я спрат да не се хвърли в обятията му, да го обвие с крака и да го накара да я изнасили на момента, изправена на стената.

Тя седна на горното стъпало на стълбата и се опита да върне самообладанието си. Какво ставаше с нея? Същото ѝ се случи и когато се бе разголила пред огледалото. Такива мисли не можеха да принадлежат на Моника Райън. Въпреки целия си копнеж към Дерек, сексуалните ѝ фантазии не бяха отишли по-далеч от това да се притиснат сгушени пред огъня. Да, тя желаше да се оженят, но не беше мислила какво ще последва след: „... А сега можете да целунете невестата“. Колко потискащо — не, смуцаващо — е, че тя беше станала толкова, да го кажем направо, страстна.

Дори и сега тялото ѝ изгаряше от желание към Дру. „Трябва да поплувам в студена вода — помисли си тя отчаяно. — Всичко друго — настрана.“

Излезе бързешком от къщата и пресече поляната. Молеше се да не срещне случайно някой от Самнърови, защото веднага щяха да се досетят, че ги е подслушвала. Беше се изчервила цялата и изглеждаше като превъплъщение на самото разкаianie.

Пресече пътя и забеляза Дру да отива към полето. Озарен от изгряващото слънце, изглеждаше по-красив и от преди. Крачеше широко, с вдигната гордо глава, от него струеше сила и привличаща мъжественост. Кое момиче не би се възбудило от него?

Изтича до заливчето, сякаш беше спасителен оазис. Зарече се, че няма да се поддаде на смахнатите си емоции. За да удостоеше някой мъж с възхищението си, той трябваше да притежава не само силно развити бицепси, но и интелигентност, нежност, чувство за хумор... „Откажи се да търсиш — си каза ядосано, — такъв мъж не съществува.“

За разлика от малкия залив. Стори ѝ се, че е с по-рязко очертана брегова линия в сравнение с предишните ѝ спомени и че има прокопан от човек тесен проток. Майката Природа очевидно не беше поскъпила щедростта си, за да извае този кът.

„Съвсем не е като в Ню Йорк“ — помисли си с обич, като се наслаждаваше на естествената тишина. Простиращата се наоколо гора от дъбове и величествени кипариси навяваше спокойствие и сигурност. Утринната мъгла още не се бе вдигнала и се стелеше над водата, като придаваше магическо очарование, сякаш нимфи и вълшебни същества лудуваха върху нежните листа на лилиите на отсрещния бряг.

Малък пристан се простираше от край до край, като че ли за да пази протока. Вероятно в бъдещето бури и наводнения бяха отнесли дървената му конструкция. Стори ѝ се, че на света няма по-божествено удоволствие от това да се гмурнеш от пристана в ледените обятия на водата.

Съблече се ходом и избърза покрай брега към дока, като хвърляше дрехите си една по една върху дъските. Само по комбинезон се хвърли във водата с бързо, плавно движение.

Изплува на повърхността и пое дълбоко дъх като затворник, току-що излязъл от единична килия, и пое направо през залива. Правеше кръг след кръг и се отдаде на завладяващото я чувствено удоволствие водата да се плъзга по кожата ѝ, като че ли така можеше да отмие цялата мръсотия, която бе събрала. И може би част от грижите ѝ.

Бавно, сякаш дебнещо, пред вътрешния ѝ поглед се изправи Дру Самнър, но не целият, а само част от него, и завладя мислите ѝ. Представи си го разгорещен и потен след работния ден, прекаран на полето. Беше съвсем естествено да се съблече, както беше направила тя, и да се гмурне в реката да се охлади.

Студена вода и гореща плът; млечнобялата ѝ кожа, притисната до неговия дълбок, тъмен загар — при мисълта за голото му тяло, нейното започна да гори.

— Искан ми се и аз да мога така.

Стресна се от гласа, погледна нагоре към пристана и откри Елизабет. Моника загуби равновесие и за малко да нагълта вода, като осъзна за какво беше мислила; темата беше неподходяща за толкова млада публика.

Заплува бавно назад, за да има време да се успокои. Тревогите ѝ бяха неуместни, тъй като едно дете трудно би се досетило за посоката на мислите ѝ, но Моника излезе от водата много внимателно и продължително се подсушаваше с кърпата.

Елизабет седеше, люлееше крака и я наблюдаваше с усмивка.

— Плуваш като риба. Ще ме научиш ли и мен?

— Не трябва да стоиш близо до брега — отвърна Моника рязко, все още неотърсила се от изживяната страст, — ако не умееш да плуваш. Водата тук е много дълбока.

— Научи ме сега. Ще ти отнеме още малко време.

— Някой друг път. — Моника се бършеше енергично. — Нали днес ще започнем уроците.

— Днес ли? — От нетърпението Елизабет се изправи съвсем близо до брега.

— Да си вървим оттук. — Моника несъзнателно я грабна за ръката. — Кой ти позволи да излезеш тук сама? — Наведе се за дрехите си и издърпа момичето към брега.

— Мога и сама да се грижа за себе си.

— Не се ли замисляш, че можеш и да се удавиш? И че никой няма да може да те спаси?

— Не исках да изглеждам лоша. — Момиченцето я погледна учудено и малко обидено. — Защо се ядосваш?

Защо ли наистина? Моника въздъхна и поклати глава, пусна ръката ѝ чак когато стъпиха на твърда земя.

— Не ти се сърдя, сладуранке. Уплаших се, като те видях в опасност, и може би бях малко истерична. Престъпна небрежност е да не те науча поне как да се крепиш на повърхността на водата, щом този вир е толкова близо до дома. А братчетата ти могат ли да плуват?

Елизабет само сви рамене.

— Хм. Е, тогава ще трябва да ви науча всички.

— Още днес!

— Определено не днес. — Моника се смути от държанието си и реши да не сваля комбинезона си тук, а да се преоблече вкъщи. Мърдаше в дрехите и опитваше да пренебрегне неудобството от допира на мократа памучна тъкан до кожата си. Облече се и хвана Елизабет за ръка. — Освен това, след като помогна на леля Аби в кухнята, ще започнем първия си урок.

Елизабет вървеше в крачка, но чак изостана от вълнение.

— Колко време ще ми трябва, за да се науча да чета като теб?

— О, не зная — усмихна се Моника, — но съдейки по ученичката, предполагам, че ще бъде само още малко.

— Не мога да чакам от радост да поканя Стивън и Андрю на нашите уроци.

Елизабет се опитваше да звучи предизвикателно, но Моника почувства нейното разочарование и самотност. Спомни си за своето детство, изпълнено с подобни емоции, и се зарече с днешния урок да ѝ

достави много радост, независимо че братята ѝ нехаеха да посещават класната стая.

— Щом не желаят да учат, не се нуждаем от тях. Ще ни бъде достатъчно весело и без тях днес.

Тъкмо изброяваше наум с какво да се заемат най-напред, когато почувствува лошо усещане по гърба си. Помисли си, че може би е от комбинезона, който изстудяваше кожата ѝ, но неудобството се засили, докато тя започна видимо да трепери. Елизабет спря внезапно до нея, телцето ѝ застина като камък.

— Какво ти е, сладуранке? Какво има?

— Няма да си идеш с нея, нали? — посочи детето напред.

Моника проследи ръката ѝ с поглед и остана като закована от студените, тъмни очи на робинята на Моник, Рейчъл.

— Не — отвърна бързо, от една страна, за да успокои детето, а от друга — да убеди себе си. В този поглед имаше нещо, което я привличаше и караше краката ѝ да се носят сами.

Въпреки че чернокожата стоеше на значително разстояние в самия край на блатото, на Моника ѝ се стори, че я гледа лице в лице. Моника чувства като докосване до кожата си животинската враждебност, която излъчваха чуждите очи. По гръбнака ѝ пропълзя още една ледена тръпка.

Притисна се инстинктивно до Елизабет. Засега не знаеше дали омразата беше насочена към нея самата или към детето, но нямаше намерение да се шляе наоколо, за да разбере.

С усилие отмести погледа си, хвана Елизабет здраво за ръката и побягна към къщи.

МОНИК

27 май 1857 г.

Боже мой! Срегнах единствения мъж, който може да разтупти сърцето ми и да ме накара да забравя всичките си предварителни планове.

Как да опиша чувствата си, когато видях за първи път как Дру става от верандата, за да ни посрещне? Не мога да опиша усмивката му, опустошаваща душата ми, неговия лек и спокоен чар, който извира от всяка пора на съвършеното му тяло.

Колко несправедливо е, че безжизненият Робърт е притежателят на Ривърз Едж. Защото за мен подсъзнателно са свързани красивият Дру и онази чудесна къща. А зная, че трябва да ги притежавам и двете.

Но нека започна отначало, за да мога да подредя мислите си.

Някой би могъл да каже, че Дру е моят забранен плод, и може би ще се окаже прав. Подлуди ме начинът, по който ме пренебрегна в началото, тъй като всички до този момент ми бяха обръщали специално внимание. Искях да кажа, че Дру Самнър не е обикновен човек.

Ах, какво предизвикателство за мен е моят влудяващ ме Адонис! Казаха ми, че нито едно момиче не може да устои на мимолетната му усмивка, ласкателните му думи и умело флиртуване. Въпреки това никоя не е могла да привлече вниманието му. Той се интересува единствено от работата в семейната плантация и достойнството на фамилията Самнър.

Прилича ми на малко дете, търсещо закрила от по-големия си брат, но Робърт не го разбира и омаловажава усилията му. Лично аз не одобрявам идеите му да подобри условията на живот на робите или да им позволи да получат свободата си, но за разлика от Робърт забелязвам, че присмехът го разколебава.

Иска ми се да го убедя, че не е нужно да се самоутвърждава и че приятният му външен вид и чарът му са всичко, което едно момиче би желало, но той не дава ухо на такива думи. И така, аз твърдя, че Робърт е глупак, че няма поглед за нещата и някой ден ще съжалява, че не ме е послушал. Напразно приказвам, разбира се, но Дру незабавно реагира на думите ми.

Подлудява ме начинът, по който ме гледа с неприкрито желание, но даже не ме докосва. Колко глупави са тези американци с тяхното старомодно чувство за чест. Какво значение има дали съм поканена на гости в дома на брат му? Очевидно е, че се искаме един друг, тогава защо да се подлагаме на мъчение?

Всеки ден слушам дълго и внимателно неговите словоизлияния и му отговарям само с това, което копнее да чуе. Вече свикнах да говоря сладкогласно като претендиращите за красавици на Юга, към които Дру се отнася благосклонно. Дори и така, Дру продължава да се държи като идеален джентълмен — не, като свършен

анахронизъм — а аз всяка нощ допълзвам до леглото си с толкова пламенно желание, че ми иде да вия.

А тази вечер, докато вървахме сами в градината, в което заслепенят, глупав Робърт не вижда нищо лошо, Дру сподели, че скоро ще замине. Приятелите му от университета се били записали в армията и той смятал да се присъедини към тях.

Не можах да издържа на мисълта за разлжката и станав прекалено нетърпелива. Казах му: „Защо се тревожиш за бъдещето? Сега е времето да си починеш и да се научиш да се наслаждаваш на живота. Тук, с мен“.

Стана сериозен. Закле се, че било важно за него да намери своя път в живота, защото само тогава би могъл да предложи женитба на жената, която обичал.

Първата ми реакция беше да узная коя е тази жена и да й издери очите, но настоятелността, с която ме гледаше, ме подсети, че със следващите си думи ще направи признание.

Паникьосах се, не можех да го оставя да сложи край на нашите отношения, затова го хванах за ръката и придърпах към себе си.

Целувката беше божествена, много повече от това, което си бях представяла. Дори и в момента чувствам гъделичкането от възбудата, което завладява цялото ми тяло. Боже мой, ако така ми въздейства само с една целувка, не бих могла да си представя какво ще изпитам с него в леглото.

Но ще стигнем ли до там?

Не мога да преценя дали ме привлича неговата недостъпност. Като предизвикателство, на което не мога да устоя. Моят Дру е с железни мускули, брилянтна чест и самият той се счита за непокварен.

Но Рейчъл е на моя страна.

ГЛАВА 6

Дру вдигна племенника си от земята и го положи на леглото, като се стараеше да не го разбуди. Разхвърляните завивки свидетелстваха, че е сънувал лош сън, преди да падне на пода.

Дру знаеше какво е да сънуваш кошмари. Той също се бореше насън с въображаеми противници още от времето на войната и отвратителния концентрационен лагер.

Бледият светлик на неразпукалата се зора очертаваше изпънатото тяло на Стивън в другото легло. Изглеждаше сдържан, дори и когато спеше. Не беше нормално момче да спи в позата на угрижен старец. За бога, беше още дете, най-тревожните му мисли сигурно се въртяха около това как да избегне наказанието за белите, които бе забъркал през деня.

Погледът на Дру прескачаше ту към единия, ту към другия и гърлото му се сви. Аби се оказа права. Трябваше да прекарва повече време с тях и да им докаже, че най-лошото вече е отминало и че могат да играят и спят спокойно.

Но как да се занимава с тях, като самия него го мъчеха кошмари? И откъде да намери време?

Андрю се размърда, стенойки тихо в съня си. Дру го бодна чувство за вина. Измисляше си хиляди извинения, но не решаваше проблема — децата се нуждаеха от внимание и родителска грижа. Подпъхна одеялото под брадичката на племенника си и се зарече да намери време. На всяка цена.

„Но не днес“ — поправи се наум и заслиза към хола. Следващите няколко седмици беше зает със сеитбата, с поправката на газгенератора, осигуряващ гориво за лампите в къщата; трябваше да потърси начин да подсили брега около пристана и изкуствения залив, които беше изградил по настояване на Моник.

Освен това не беше единственият родител в тази къща.

Задържа се пред стаята на Моник, негодуванието му от нея го погълна. Коя майка не се интересува, че синът ѝ има кошмари и

колко често? Но Моник не отделяше от времето си за сън за тези „детски брътвежи“. Ако Андрю биваше смутен или уплашен от нещо, тя прехвърляше на по-големия му брат задачата да го успокои.

Стига, търпя предостатъчно. Още преди да се оженят, ѝ каза, че трябва да се промени. В тази къща нямаше място за егоисти. От този момент нататък тя трябваше да влезе в ролята си на майка и да се грижи за децата.

Трябваше да излее изпълнителното го възмущение. Тласна вратата на стаята ѝ и влезе в тъмното. Отсреща трепна пламъкът на свещ, той прекрачи и се спря на вратата. Моник стоеше пред огледалото и се обърна, очевидно стресната от появата му, големите ѝ бели гърди бяха голи. Гореща, забранена сладост пропълзя по него като змия. Опита се да я превъзмогне. Нуждата му да я обладае действаше като отрова, не трябваше никога да ѝ се поддаде отново.

Очакваше, че тя ще се изсмее на усилията му за по-голяма физическа близост и остана изненадан, когато бързо се пресегна към роклята си и закри с нея гърдите си.

— Любуваш се на себе си? — уязви я той и кимна към огледалото ядосано.

— Тъкмо се миех — посочи с поглед към масата, — истина ти казвам.

Дру забеляза сапуна в легена и мократа кърпа отстрани и се почувства като глупак.

— Защо не си лягаш? — попита я остро. — Никога не ставаш преди пладне.

— Аби и аз сготвяме рано и успяваме да свършим, преди да започне горещината през деня. Така ни остава време и за други неща.

— Какви?

— Аби чисти къщата, а аз...

— Не ми кавай, предпочитам да не знам как прекарваш деня. — Можеше да си представи достатъчно добре. Само две седмици след чудесната им сватба беше потърсила отдушник за развлечения. — Само не забравяй споразумението ни, Моник. Ако ти спазиш своята част, и аз ще удържа на моята.

— Какво съглашение?

Изглеждаше толкова озадачена, че той веднага омекна.

— Помолих те само да се държиш като майка. Знаеш ли, че Андрю всяка нощ сънува кошмари? Не се ли тревожиш?

Тя прехапа устни и отмести поглед. Всеки друг, включително и той, би помислил, че тя има угризения на съвестта си, но в речника на Моник липсваше думата „извинявай“.

— Ами Стивън? — продължи той още по-развълнувано. — Животът му тежи така, сякаш целият свят лежи на раменете му. Забелязала ли си колко рядко се смеят децата, дори Елизабет? За бога, те са още малки и са твоя кръв и плът. Как можеш да ги пренебрегваш?

Тя вдигна поглед, в очите ѝ се четеше опровержение. Дру също я погледна и за част от секундата спомените му се върнаха към деня, когато беше довел Моник от блатото. Тогава, както и сега, почувства сякаш тя го поглъща с поглед. Тревогите му избледняха, почувства се успокоен и облекчен...

Тръсна глава. Да не би да се бе побъркал? Моник не му даваше спокойствие, а го приспиваше. Подготвяше го, за да го използва след това за нейни цели.

— Само спазвай обещанието си — каза той ядосано и се обърна на пета и понечи да излезе от стаята.

Тя го сграбчи за ръката.

— Добре. Ще го направя. Само ако знаех, че било така.

По дяволите, топлината на пръстите ѝ се разпространи по тялото му. Той отстъпи и се освободи, но отбягна погледа ѝ.

— А, да, имаш амнезия. Чудя се дали не е заразна, щом и аз забравям за нея. Тогава да направим така. Ще се държиш като идеална майка, а аз няма да позволя да те откарат в затвора.

— В затвора ли?

— Дръж се както трябва — каза ѝ през рамо вече вън от стаята. — Както вече ти казах, предпочитам децата да нямат майка, отколкото да имат лоша майка.

Обърна се и погледна назад. Тя стоеше като истукан и още притискаше роклята към гърдите си, лицето ѝ беше угрижено.

„Не — каза си той, като се пускаше по стълбата, — няма да позволя да бъда измамен от широко отворените очи и чара ѝ като на малко, загубило се момиченце.“

Беше се хванал веднъж на въдицата ѝ и бе ѝ изсърбал попарата.

Малко по-късно този ден Моника ровеше в таванското помещение. Изправи се, изтри потта от лицето си и отметна падналата на очите ѝ коса.

— Елизабет! — извика тя, като предполагаше, че момиченцето се е заиграло в една от многото стаи. — Ела и ми помогни!

Беше ѝ неловко, колебаеше се дали е подходящо за едно малко момиче да се разхожда в този хаос. Имаше малко прозорци, които пропускаха недостатъчно светлина. Какво щеше да стане ако се спънеше и си счупеше врата?

— Елизабет! — извика я пак, точно в момента, когато я видя да ѝ маха от най-далечната стая. Усмихна се на любопитството ѝ. Бяха намерили истинско съкровище тук. „Находката е твърде прашна — си каза тя след поредната кихавица. — Наздраве!“

— Стивън! — зяпна тя и обърна лице към него. Той стоеше неподвижно, готов всеки момент да понесе удара ѝ, без да бяга.

— Извинявай — звучеше изтъркано, сякаш от честата употреба изразът беше загубил всякакъв смисъл за него.

— Няма за какво. Само ме стресна. Беше толкова тихо, че си помислих, че няма никой горе.

— Елизабет е... — Той отстъпи към вратата. — Слезе надолу. Ще ти я доведе.

— Стълбите са в тази посока. — Моника сподави усмивката си, досети се, че той защитава сестра си. — Обзалагам се, че е в крайната стая. Харесала си е онези стари рокли.

— Сега ще дойдем.

— Не, остави я да играе. Хвани дръжката от другата страна и ми помогни да преместим сандъка, за да достигнем малката масичка. Сигурно там има и други интересни неща. Чудя се защо чичо ти не ги използва вместо вехториите долу.

— Нали ти ги вдигна на тавана. — Той я изгледа с насмешка. — Каза, че са селски боклук и че никога не би седнала на стол, направен от блатно дърво.

„Моник е била сноб — помисли си Моника, тъй като не видя никакви дефекти, които не биха могли да се прикрият с добро лакиране. — Защо трябва да се подценява кипарисът, след като почти цялата къща е направена от същото това яко дърво?“

Както влачеха сандъка и разчистваха пътя, Стивън блъсна огледалото зад него. То падна на земята и се пръсна на хиляди парчета. Той побеля като платно.

— Огледалото ти. Кълна се, че не желяех... Стана случайно.

— Няма значение — успокой го тя, беше ѝ неприятно от паниката му. — Радвам се, че най-сетне се счупи. Донесох го тук, защото не ми трябваше повече в стаята.

Излъга го най-безочливо. Огледалото ѝ беше свършило добра работа. Изчерви се, като си спомни днешната утрин. Колко уничително беше да си представя как горещите, мазолести ръце на Дру милват тялото ѝ, а той да се окаже на прага на стаята ѝ, втренчил поглед в нея. Не — кръвнишки взор.

— Честно казано — добави за по-убедително, — радвам се, че вече го няма.

Той я погледна така, сякаш току-що му беше съобщила най-спокойно, че е обрала местната банка.

— Помогни ми да занесем това долу и да го сложим в класната стая — смени тя темата. — Искрено се радвам, че намина. Тъкмо се чудех как Елизабет и аз щяхме да се справим сами.

Евтин трик, правеше се на безпомощна жена. В действителност нито един от мебелите не беше по-тежък от тези, които беше качила сама на третия етаж в апартамента си в Ню Йорк. Струваше ѝ се, че да позове джентълменския инстинкт у него би се оказало по-краткият път към сърцето му.

Докато работеха, тя се убеди, че Дру беше прав относно племенниците си. Стивън беше прекалено сериозен, твърде тих и учтив. Сдържаше емоциите си, без да им дава външен израз, и ако в скоро време не намереше отдушник, щеше да избухне. Какво ли беше направила Моник на децата си, че те не ѝ вярваха, по-точно — страхуваха се от нея?

Дру я беше заплашил със затвор. Преувеличаваше ли, или жената беше сторила нещо наистина ужасно?

— Свършихме чудесна работа! — каза му тя, след като положиха и последната маса на новото място. — Стана забележителна класна стая!

Изглеждаше като странна смесица от маси и столове.

— Предполагам, че е хубава — отвърна Стивън учтиво, както винаги. — Но защо чиновете са четири?

Трудно можеше да му убегне нещо от погледа.

— Другите два са за теб и Андрю. Зная, че сте твърде заети, за да се занимавате с уроци, но предположих, че някой път можете да наминете и да проверите дали ѝ върви на Елизабет. Като че ли усвоява материала малко по-бавно. — Това беше явен опит да използва инстинктът му да защитава малката, но трябваше някак си да привлече и него в мероприятиято. — Може би ако и вие сте тук, тя няма да проявява такава нервност. Вероятно и вие бихте могли да ми подскажете в случай, че върша нещо не съвсем както трябва.

Преди да успее да ѝ отговори, в стаята влетя Елизабет, нетърпелива да започнат. Моника предложи на Стивън да подреди на рафтове книгите от кутията, докато тя и сестра му се занимават с четенето. Момчето се нацупи, но се зае с работата.

Елизабет сричаше страница след страница от буквара, а той се преструваше, че не им обръща внимание. Когато урокът свърши и сестричката му хукна презглава навън, той се обърна към Моника:

— Тя няма да се научи да чете, ако всеки път се намесваш и я поправяш — ѝ каза дръзко. — Остави я сама да види къде е сгрешила.

Знаеше това, но тънкото му наблюдение я изненада.

— Прав си. Трябваше да се досетя за това.

Мимолетната му, едва забележима усмивка я накара да се запита дали някой някога се беше потрудил да го похвали за нещо.

— Ще ми отделиш ли още малко време? — Искаше да продължат още малко. — Помогни ми да закачим тази карта на стената. — Той хвърли поглед към вратата, сякаш желаше незабавно да си тръгне. — Мисля, че географията ще ѝ помогне да се научи да чете — продължи тя и повдигна картата. — Да научи за нови места ще стимулира интереса ѝ по-добре, отколкото букварът. Например за Хаваите или за Аляска.

По лицето му се изписа неразбиране. Тя схвана, че колкото и екзотични да бяха двете държави, колкото и вероятността да привлекат и неговия интерес да беше голяма — нямаше да бъдат присъединени към Съединените щати още много години.

— Ето — каза му тя, — хвани другия край на картата, докато я закрепя с кабарчета. Всъщност е по-добре да започнем от североизток,

откъдето започва нашата родина. Ти знаеш тези неща: Бостънската чаена компания, Декларацията за независимост, войната, получила отзвук по целия свят.

— Глупости на янките — изпръхтя презрително Стивън.

Моника се видя в чудо какво да му отговори и спечели време, като забождаше картата от своята страна. Трябваше да е предпазлива, дори и в нейното историческо време хората бяха чувствителни, щом се заговореше за Гражданската война.

— Не е съвсем така, Стивън. Трябва да споменем и нашите предци. Те са се борили за нашата свобода и независимост.

— Същото е правел и президентът Дейвис и армията на Конфедерацията.

— Не можеш да правиш сравнение, без да вземеш предвид стремежа да се получи изгода от нещастieto на друг човек. Робството е било лошо и е трябвало да му се сложи край.

— Войната не е била за премахване на робството. Чичо Дру казва, че е била за пари. Твърди, че войните винаги се водят за нечие обогатяване.

„Ах, Дру Самнър, този непоправим циник! Трябваше веднага да се досетя, че такива разсъждения не могат да възникнат в главата на момче.“

— Той говори като бунтовник — каза тя раздразнено. — Мислех, че се е бил на страната на Съединените щати.

— Знаеш добре, че е така. — Изглеждаше като Дру, само че в по-малък мащаб, сините му очи излъчваха същата злоба и ненавист. — Не е могъл да се откаже да бъде войник на страната на американците само защото войната е била вече избухнала. Може би ти можеш да преминаваш към едната или другата страна, когато ти скимне, но чичо Дру е човек на думата. За разлика от теб — да дадеш дума не означава нищо за теб.

Той пусна картата и тя се нави на руло. Тръгна си и Моника посегна да го спре с надеждата, че ще докосне най-съкровения струни на душата му, но се уплаши, че може би никога няма да ѝ се довери, докато я смяташе за Моник.

— Стивън, опитай се да ме разбереш. Аз не съм...

— Само не ми казвай, че не си моята майка. Единствено бебе като Елизабет може да повярва, че си дошла, защото те е пожелала. —

Студеният му поглед я смразяваше. — Убеден съм, че такива желания не се сбъдват.

„О, да, съвсем прилича на чичо си.“ Моника го пусна, натъжена от цинизма му.

— Мога да удържа на думата си — каза му меко. — Обещах на сестричката ти, че ще я науча да чете, и спазвам обещанието си.

— Какво ще стане, ако не успееш?

— Можем да направим всичко, щом сме решили.

— Ами! А можеш ли да спреш бълнуването на Андрю? Или да направиш така, че бирникът да престане да тревожи чичо Дру? — Изтръгна се от нея и избяга.

Моника му позволи да си отиде, но само този път. Чувстваше се емоционално изтощена, чудеше се какво ли беше направила Моник на момчето, че така се заяждаше с нея. Имаше ли някой на този свят, когото да не беше обидила с нещо?

Поправи картата и я закрепил на стената. Съзнаваше, че колкото и трудно да се окаже, се налагаше да намери пътя към сърцето на Стивън. Не беше от леснодостъпните. Беше интелигентен и с вродена любознателност, но ако никой не го насочеше към умствени занимания, талантът му щеше да се пропилее.

Можеше да му даде толкова много от себе си, ако разполагаше с подходящи пособия. Компютърът и видеоапаратурата ѝ бяха винаги подръка в Ню Йорк — о, Стивън щеше да напредне бързо с тяхна помощ. Тук тя имаше съвсем малко количество хартия. Самнърови разполагаха с толкова малко консумативи, че на Аби ѝ се налагаше да използва гърба на престилката си вместо лист хартия.

Най-много се нуждаеше от книги. Прегледа подредените от момчето рафтове и намери учебници, които с нищо не можеха да провокират въображението. Само ако можеше да се добере до някоя богата библиотека!

Спомни си за стотиците томове, събрани от Джудит. Може би библиотеката не съществуваше, като се имаше предвид новото разположение на кухнята, но какво ѝ костваше да провери? Изтича надолу по стълбите с нарастващо нетърпение и стигна до първата врата вляво. За нейно разочарование не можа дори да помръдне вратата. Заключена! Но защо?

Спомни си връзката ключове, които висяха на стената в кухнята. Може би един от тях ставаше за вратата, но мисълта, че Дру може да я хване с ключовете в ръка, ѝ беше много неприятна.

Чу гласът на Аби на другия край на коридора. Сестра му може би знаеше кой е нужният ключ. Още по-добре би било, ако момичето я въведеше в стаята — в такъв случай Дру не би имал нищо напреки. Тръгна към гласа и спря пред стаята, която навремето беше всекидневна на Джудит. Чу и втори глас.

— Истина ти казвам, Аби, изглеждаш съвсем изтощена. — Гласът издаваше, че притежателката му е много наперена. — Начинът, по който живееш, ще накара хората да си помислят, че си една от робините на Дру.

— Но той не притежава роби, Сара Джейн, също както и всички останали. Освен това аз върша само най-необходимото. Няма нищо лошо в това да помогнеш в чистенето.

— Как още търпиш? Напротив, баща ти тук устройваше приеми на губернатора, а майка ти беше обслужвана от чернокожи, които само чакаха да си мръдне пръста. Родена си за много по-добър живот.

— Робърт почина и ни остави да се грижим за себе си много преди да вляза в обществото като някоя красавица — отбеляза Аби, разсъждаваше като зряла жена. — Знаеш ли, чувствам се по-добре в кухнята, отколкото в някоя танцувална зала.

— Освен ако онзи красив американски приятел на Дру не те покани на такова място. Обзалагам се, че тогава ще изкопаеш някоя стара премяна.

— Не е идвал тук още отпреди войната. Освен това знаеш, че нямам труфила.

— Допускам, че е така — въздъхна жената. — Всичко по-хубаво в къщата винаги го присвоява Моник.

Моника се сви. Как не беше забелязала по-рано, че всички, освен нея, в къщата ходеха с невъзможни дрипи, докато нейният запас от хубави дрехи изглеждаше неизчерпаем? Не беше за чудене, когато Дру помисли, че се любува на себе си пред огледалото. Толкова се бе унесла в мечти, че не беше усетила как постъпва лошо също като Моник.

Е, добре, възнамеряваше да промени това. Погледна към роклята си, в момента изглеждаше повече като прислужница, отколкото като

примадона, и затова се поколеба дали да се присъедини към Аби и гостенката ѝ. Ако докажеше на всички, че не се страхуваше от тежката работа и вършеше с удоволствие своята част, може би щяха да я приемат в обществото си.

Влезе в стаята и разговорът спря. Студенината на Сара Джейн я предупреди, че може да я прибави към набъбващия списък с хора, които мразеха Моник.

— Небеса, какво ти се е случило? — Аби зяпна от изненада.

Моника опита да изглади с ръка заплетената си коса.

— Децата и аз премествахме мебели. Искях да те помоля за една услуга, но ще почакам, докато си отиде твоята компаньонка.

— Компаньонка? Не ставай глупава! Семейство Хокинз са наши съседи още от заселването ни. Нямаме тайни от Сара Джейн.

Моника изучаваше с поглед гостенката, докато Аби приказваше. Изненадана откри, че са връстнички със Сара Джейн, а последната не беше изобщо надута, въпреки че се опитваше. Беше се разположила вдървено на самия край на стола. Носеше сива вълнена рокля, но толкова закрыта, че се виждаха само лицето и ръцете ѝ. Светлокафявата ѝ коса беше опъната толкова силно назад, че нито един кичур не бе успял да се освободи от стегнатия ѝ малък кок. Ноктите ѝ бяха с маникюр, а пръстите ѝ се бяха вкопчили в каишката на дамската ѝ чанта, сякаш можеше да ѝ се изплъзне.

Въпреки сдържаната си външност, Сара Джейн изглеждаше удивително привлекателна. Кожата ѝ беше мека като кадифе, притежаваше най-красивите мигли, за които една жена би могла да мечтае.

— Сара Джейн събира сведения след посещението на преподобния Байърз. — Аби побърза да продължи, сякаш се опасяваше, че разговорът ще замре: — И ни предложи помощта си, ако се нуждаем от нещо.

„Не ми изглежда така“ — помисли си Моника. Жената я гледаше на кръв, сякаш бе дошла с надеждата да намери Моник окована във вериги.

— Всъщност наминах и заради друга причина. — Сара Джейн заговори на Аби и се обърна с гръб към Моника. — Ела с мен до града следващата седмица. Открих най-привлекателната заложна къща по протежение на цялата Ройъл Стрийт. О, зная какво мислиш за

извличането на изгода от бедите на хората, но в действителност тези северноамериканци са поели бизнеса във всеки свестен магазин в Ню Орлийнз. Едва мога да си позволя да си купя панделка, цените са толкова високи. Но специално в този магазин собственикът е от главата до петите джентълмен от Юга. Кълна ти се, че е толкова приятен, че се кискам всеки път, когато го видя.

Моника сподави усмивката си, когато чантичката на улисаната Сара Джейн се изплъзна и падна на пода. Имаше основания да се запита човек докъде бяха стигнали отношенията ѝ с притежателя на заложената къща, жената цялата сияеше.

— Много съм заета — отвърна Аби. — Нямам време да се разходя до града.

— О, можеш да кажеш на твоя Дру Самнър да си приготи веднъж сам вечерята за разнообразие. Даже си мислех и сама да му го кажа. Как, за бога, очаква малката си сестричка да си намери съпруг, след като е погребана далече в тази стара къща?

— Нещата са добре, както са си, Сара Джейн.

— Кълна ти се, Аби, американец като този днес трябва със свещ да търсиш...

Сара Джейн се спря, когато Аби се изчерви и погледна към Моника. Очевидно не желаше любовните ѝ похождения да бъдат разисквани пред снаха ѝ. От това, което беше научила за Моник, Моника не можеше да я обвини в нищо.

Часовникът в коридора отброи пет удара и Сара Джейн подскочи като изхвърлена от пружина.

— Как лети времето! — разбърза се тя и вдигна чантичката си. — Откакто мама почина, татко е изгубил мяра за всичко. Ако не се случа около него, до залез-слънце ще се е нафиркал до козирката с бърбън.

Излезе забързано от стаята, Аби я изпрати. Моника ги последва отдалече и наблюдаваше раздялата им на вратата. Още веднъж остана впечатлена от привлекателността на жената.

— Толкова е мила, когато се усмихва — каза на Аби, която затвори вратата. — Трябва по-често да го прави.

— Предполагам, че няма много основания за това — отвърна момичето рязко. — Женитбата беше единственият ѝ шанс да избяга от

своя баща — алкохолик. Не можеш да очакваш от нея да се усмихва, щом ѝ открадна Робърт.

Значи по тази причина жената се държеше като стара мома — Моник я беше превърнала в такава. Аби потърка ръцете си в полата.

— Имам работа в кухнята. Не мога да си позволя денят ми да премине само в приказки.

— Нека ти помогна.

Аби я погледна внимателно и неохотно се усмихна.

— Може би е по-добре да се измиеш. Намислила съм днес да вечеряме официално.

Моника почувства нотките на възбуда. Досега сядаха сами с Аби всяка вечер в кухнята. Не ставаше нужда да се нарежда масата в столовата, тъй като Дру изобщо не се появяваше. Всяка нощ оставяха яденето му на печката.

— Дру обеща да се върне вкъщи по-рано — продължи Аби с грейнало лице. — Ще изровя китайския сервиз и ще лъсна сребърните прибори. Ще се нагиздим с най-доброто, както при специален случай, така правехме преди войната. Искане ми се Дру да почувства, че не всичко е загубено. Ако не друго, то поне има нас.

Нас. Моника почувства топлотата и остана щастлива, че и тя бе взета предвид.

— В такъв случай нека ти помогна, за да имаш време да се премениш.

Аби сви рамене и тръгна към кухнята.

— Няма да ми отнеме повече от минута да се преоблека с басмената ми рокля на цветчета.

Моника си я спомни, беше несъразмерна и цялата в кръпки.

— Сигурна съм, че искаш да облечеш някоя друга. След като свършим тук, хайде да се качим и да претършуваме гардероба ти.

Аби се промъкна през вратата с едно „хм“.

— Като че ли имам гардероб. Начинът, по който правителството облага с данък всяка стая, не позволява да имаме мебели повече от необходимото, а имаме достатъчно.

— Но аз имам гардероб.

Аби само се усмихна, сякаш имаше предвид точно това. Моника си представи роклите, които висяха горе — цели редове — и

предположи, че и с другите е така. Сара Джейн беше права, всичко най-добро беше обсебено от Моник.

— Тогава ще се разтършуваме в моите дрехи — каза на момичето и си спомни за една красива рокля от синя коприна, която хармонираше с очите на Аби. — Има чудесна рокля за теб.

— Предлагаш ми от твоите рокли? — Аби спря до кухненската врата и се обърна към нея с учуден поглед.

— Струва ми се, че ще ти стане, носим почти един и същи размер. Освен това синята копринена рокля ще приляга повече на теб, отколкото на мен.

— Ударът по главата ти явно те е променил. — Аби поклати глава и изведнъж се усмихна. — Откровено казано, бях готова да си продам душата на дявола за тази твоя премяна.

— Към нея има и подходящи обувки — отвърна ѝ Моника с усмивка. — А сега, с какво мога да ти помогна?

Прекараха следващите два часа в трескава активност и почти не размениха и дума. Аби ѝ хвърляше тайно погледи, сякаш очакваше снаха ѝ да възвърне предишния си облик.

Наредиха масата и оставиха яденето да къкри на огъня. Моника се втурна да донесе обещаната рокля, твърдо решена да докаже, че познатата Моник се е изменила в положителна посока.

Както търсеше в гардероба си, откри, че сините чехли не бяха на мястото им. Заедно със сламената шапчица и чантичката с мъниста те бяха захвърлени на пода.

Огледа внимателно стаята си и видя, че легенът е от другата страна на бюфета. Няколко други предмета бяха преместени, но с толкова малко, че не би забелязала, ако не се бе вгледала.

Спря и се вслуша в учестеното си дишане, мислите ѝ се спъваха със същия задъхан ритъм. Драпираните завеси се вееха от течението между балкона и отключената врата, водеща към хола; всеки би могъл да влезе, докато я нямаше.

„Не ставай смешна — каза си тя. — Сигурно Аби е почиствала. Или някое от хлапетата си е поиграло. Глупаво е да се безпокоя.“

Така ѝ нашепваше разумът, но вътрешно трепереше цялата. Грабна синята рокля и изхвърча от стаята.

ГЛАВА 7

Дру хвърли поглед към ръждясалата машинария, след това се обърна с лице към отворената врата, откъдето проникваха последните слънчеви лъчи на залязващото зад дърветата слънце.

— Донеси свещ — викна на Джаспър, двуметровия бивш роб, който и сега вършеше най-тежката част от работата. — Няма да можем да поправим газгенератора, ако нямаме добро осветление.

Джаспър смръщи чело, знаеше за обещанието на господаря да се върне у дома за официална вечеря и разбра, че няма да бъде спасено.

„По дяволите, Робърт е оставил всичко на самотек“ — помисли си Дру.

— Като отидеш в къщата, кажи също така на сестра ми, че няма да успее да се върна навреме.

Джаспър кимна.

— А да й кажа ли защо?

Дру поклати глава, нямаше нужда Аби да изкарва яда си на Джаспър.

— Кажи й само да не ме чака. По-късно ще се погрижа да й се извиня.

Черният гигант излезе и се отправи към къщата в потиснато настроение. Може би разбираше обстоятелствата, които принуждаваха Дру да вземе подобно решение, но предпочиташе да преживее земетресение, отколкото да види дори една-единствена сълза в красивите очи на господарката си.

По дяволите! Дали си мислеше, че Дру си доставя удоволствие, като тормози сестра си? Но Джаспър трябваше да се убеди, че къщата се нуждаеше от евтин източник на светлина, не можеха да си позволят да купуват свещи непрекъснато.

В такива моменти Дру се колебаеше има ли смисъл да се блъска да работи все така безперспективно. Моник беше разточителна, а брат му не беше реалист — ето как наследи една бездънна яма от разходи.

„Ривърз Едж!“ — въздъхна той и хвърли поглед към полето със скрита гордост. Колкото и сурова да беше битката, която водеше, щеше да се бори до последен дъх, за да съживи плантацията. Беше не само наследство, а и негов дом.

Представи си Моник така живо, сякаш беше застанала до него, както в онзи момент, когато я доведе от блатото. Беше невероятно, но за малко да повярва, че тя мислеше като него и споделяше нуждата да изгради своето бъдеще тук.

Потъна в сладки копнежи, представи си как се връща вкъщи, уморен и доволен от труда си, привлечен от миризмата на гореща домашна гозба. Всички прозорци светят празнично с мека светлина, а цялото му семейство го чака на вратата, за да го посрещне. А жена му, с широко отворени обятия...

Хвърли поглед към къщата, толкова тъмна и далечна, и се насили да прогони глупавите блянове. Колко пъти още трябваше да го омотава с черните си магии, преди да проумее истината? Моник никога не му беше допадала. Това, което си въобрази, че е прочел в очите ѝ, се оказа безусловна илюзия.

Прокара ръка през косата си и се върна с неудоволствие към работата си. Трябваше да мисли за децата. Трябваше да живеят по-добре от него, беше готов да се съсипе от работа, за да им осигури бъдещето. Изнурителен труд и лишения — това беше неговата съдба.

Но като размислеше как се беше отнесъл с Робърт — може би така щеше да го обезщети.

Моника остави Аби да приготви чиния за брат си и излезе с неохота от кухнята. Лично тя беше на мнение, че Дру можеше и сам да си сипе от яденето, щом не бе имал благоприличието да ги удостои с присъствието си на вечерята и че беше допуснал грешката да не изпълни обещанието си към сестра си. Аби я беше побутнала с рамо към вратата и за Моника не остана друго, освен да си отиде.

„Единствено Дру е виновен“ — ядосваше се тя и влезе в къщата. Беше също като баща ѝ — и като Джудит — винаги поставяше работата над семейството. Стивън даваше за пример Дру как трябваше да се държи на дадена дума, но въпреки това беше пренебрегнал обещанието си към Аби.

Преди няколко часа тя се въртеше възбудено като на бал, облечена със синята копринена рокля, и красотата ѝ беше несравнима, но след съобщението на Джаспър помръкна и даже не докосна шоколадовото суфле.

Децата останаха не по-малко разочаровани. Тръгнаха да си лягат съвсем унили, сякаш някой беше отменил веселите коледни празници.

„Ами ти? — присмя ѝ се тънко гласче, докато се изкачваше по стъпалата. — Дали справедливото ти негодувание е предизвикано от разбитите ти очаквания?“

Отърси се от тези мисли. Щеше да бъде забележително, ако участваше в някое семейно празненство, но в случая беше по-добре да не се натрапва, щом Дру беше останал на полето. Беше ѝ много трудно да съдържа емоциите си при техните редки, кратки срещи — как можеше да погребее странните си възжеления, щом той седнеше на масата съвсем близко до нея?

„Какво чувствам е без всякакво значение. Важното е някой да поправи незачитането от страна на Дру — мислеше си тя, докато се изкачваше по стълбите. — Поне децата трябва да знаят, че ще бъда винаги до тях.“

Най-напред мина при Елизабет, надяваше се на най-радушен прием при нея. Но щом стъпи в стаята, Елизабет напъха под възглавницата си това, което бе държала в ръцете си. Движението ѝ беше бързо, преднамерено, сякаш детето се опита да скрие нещо от погледа ѝ.

„От мен!“ — поправи се Моника и опита да сподави обидата си.
— Добре ли си, любима?

Елизабет кимна, беше легнала върху възглавницата така, сякаш вече заспиваше, въпреки че Моника заподозря, че е по-вероятно да пазеше скритото.

— Надявам се, че не си много разочарована, задето чичо Дру не дойде днес на вечеря.

— Не — поклати глава момичето. — Сигурна съм, че щеше да дойде, ако беше успял. Освен това пазя нещо за него.

— Какво?

— Любимата му носна кърпичка. Винаги я нося, щом го няма в къщи. Щом имам помен за него, следователно нося частица от него.

Помен. На нейната възраст, когато оставаше сама по време на честите пътувания на баща ѝ и майка ѝ по работа, Моника се вмъкваше в спалнята им. Разхождаше се с техните обувки, перчеше се пред огледалото с техните шапки и ръкавици и намираще утешение, ако беше сред предметите, които ползваше майка ѝ.

Веднъж отмъкна забрадка, пропита с мирис на люляк, и я скри под възглавницата си. Когато биваше уплашена или се почувстваше толкова самотна, че чак ѝ се доплакваше, изваждаше забрадката и вдъхваше от майчиния аромат. Дълги години след като родителите ѝ бяха починали, имаше навика да се докосва до квадратната коприна, за да добие повече сигурност в себе си.

Може би детето беше скрило носната кърпичка на Дру под възглавницата си. Спомни си как бе намерила разхвърляна стаята си — може би Елизабет пазеше *помен* от своята майка?

Издърпа одеялото до брадичката ѝ и тогава момичето ѝ се усмихна така, че стопли сърцето ѝ. Друга на нейно място вероятно би се скарала на детето за кражбата, но тя щеше да се задоволи само да изчака. Може би Елизабет щеше да си признае доброволно? А дори и да не го направеше, какво значение имаха няколкото липсващи дреболии? Моника беше готова да жертва хиляди забрадки и дори себе си, само и само детето ѝ да се почувства в сигурен и безопасен дом.

— Знаеш ли — промълви Елизабет, след като Моника я целуна по челото, — мислех си за това, което бяхме приказвали.

— Така ли? За какво по-точно?

— За прякорите. Ти също трябва да си имаш, но Моника е много дълго за изговаряне.

— Някои ме наричаха Мона — предложи напосоки.

— Не. Искам да е нещо хубаво и приятно като теб. Ще те наричам Ники.

Моника не беше имала никога прякор, никой не си бе дал труда да ѝ измисли. Премина живота си като солидната, отегчителна Моника, а сега с един мах на Елизабет като с вълшебната пръчица се бе превърнала в капризната *Ники*. Моника ѝ отвърна с усмивка.

— Нека да бъда Ники. Но трябва да измислим ново име и за теб, за да спестим „Елизабет“ за когато пораснеш. Ще ти викам... е, какво ще кажеш за Мъниче?

— Мъниче ли?

— Да, но нямам предвид „дребничка“, а в смисъл на „толкова хубавичка, че искам винаги да те нося с мен в джобчето си“. — Моника я загъделичка през одеялото и Елизабет се разкикоти. Смееше се толкова естествено и щастливо, че ѝ се прииска детето да не престава.

— Радвам се, че вече се наричаме по специален начин — каза изведнъж съвсем сериозна Елизабет. — Ако някога мама се върне отново, по този начин веднага ще позная, че не си ти.

— Ах, мила моя, нямам намерение да си отивам.

— Но ти ми каза, че не би могла да попречиш на това. Стивън казва, че някой ден ще се събудя и ще открия, че си същата посредствена предишна мама, каквато винаги си била.

Моника понечи да я опровергае, но схвана, че Стивън можеше да се окаже прав. Ако Моник искаше да се върне отново в тялото си и знаеше способа за това, то какво можеше да я спре?

— Знаеш ли какво мисля? — попита я с привидно приповдигнат тон, опитвайки се да не предаде опасенията си на детето. — Че Стивън е бил много ядосан, когато е споделил това с теб. Нужно е да проявим търпеливост.

Елизабет кимна в знак на съгласие, мъдра не за годините си. Моника се наведе и я целуна по бузата и се опита да я успокои:

— Само почакай, и той ще ни повярва.

— Обичам те, Ники — прошепна ѝ тихо, когато Моника се наклони да си върви. — Искане ми се да вярвам, че никога няма да ти се наложи да си отидеш.

— А ако това стане, Мъниче, ще се боря със зъби и нокти да остана.

— Ако се случи, не се безпокой — аз ще пожелаая да се върнеш обратно.

Стивън може би е прав, че желанията не се сбъдват, но на света може да се вземе пример и от много оптимисти като Елизабет.

След това Моника отскочи и до стаята на момчетата. Не очакваше, че ще се зарадват на посещението ѝ, но поне смяташе да ги ободри след отсъствието на чичо им.

Изненада се от смеха, който чу, и се забави пред вратата им. Не беше хулиганско хилене, което можеше да се очаква, а тихо и тайно хихикане. Притихнаха, когато почука на вратата.

Отвори вратата и се озова в съвсем обикновена стая, при това прекалено подредена, като се имаше предвид възрастта на момчетата. Стивън седеше на едно писалище, разположено в ъгъла, и бързината, с която затвори тетрадката си, я накара да помисли, че вероятно това беше дневник с най-личните му мисли и той по-скоро щеше да умре, отколкото да ѝ позволи да надзърне. Като че всеки в тази къща изпитваше нуждата да скрие по нещо от нея!

В другия ъгъл, наведен над импровизирана клетка, Андрю също прикриваше нещо от погледа ѝ. Случайното изквакване го издаде, че най-вероятно там си беше скрил колекцията от жаби.

Нито един от двамата не прояви особена радост да я види.

— Мислех да ви пожелаая лека нощ, преди да си легнете — каза им стеснително. — Надявам се, че не изживяхте дълбоко разочарованието тази вечер. Убедена съм, че ще има много други случаи, когато ще седнем на масата да вечеряме заедно с чичо Дру. — Стивън я погледна с презрение. Андрю изобщо не ѝ обърна внимание — Това ли са твоите жаби?

— Беше студено и затова ги внесох вътре. — Прегърна клетката, кафявата му коса покри лицето му. — Няма да ги изведа пак навън, не можеш да ме накараш.

— Нямах и намерение.

— Искаме вече да си лягаме — каза Стивън, без да става. Думите му бяха безупречно учтиви, но тонът леден. — Би ли ни извинила?

— О, да, разбира се. Искате ли да ви завия?

Презрението се превърна в надменност.

— Грижим се сами за себе си от много отдавна, нали, Андрю?

По-малкото му братче кимна, без да откъсва поглед от жабите си. Моника не очакваше отказа, но въпреки това им пожела „лека нощ“ и затвори вратата след себе си.

Влезе в стаята си и опита да не пада духом. Самата тя беше предупредила Елизабет, че им трябва търпение. Рано или късно щеше да надвие момчетата.

Най-напред трябваше да ги примаме в класната стая. Може би ако хванеше жаба за някой от уроците на Елизабет и след това кажеше на Андрю, че жабокът е болен, вероятно щеше да го подтикне да помогне. Нали вън беше прекалено хладно...

Прекъсна мисълта си, навън беше може би около петнадесет градуса. Защо, по дяволите, Андрю ще ѝ разправя, че било много студено?

Доби мнителност относно тайното им шушукане, дръпна рязко одеялото. Съвсем по момчешки изглеждаше да сложат някоя жаба в леглото ѝ и да я накарат да изпищи.

Беше почти разочарована, като не намери нищо. Ако бяха извършили лудория, щеше да означава, че не смятаха съвсем да не я забелязват през живота си.

Облече скромна памучна нощница и се приготви да си ляга. Каза си да не се нервира за това, че Андрю беше донесъл любимците си вкъщи, защото се чувстваше самотен. Дру спомена, че момчето сънувало лоши сънища, дано нощната музика на жабите го приспеше в здрав сън.

Щом духна свещта, чу издайническо квакане в стаята си и се убеди в противното. Защо се самозаблуждаваше? Гюрултията беше такава, че нямаше да даде на самия Рип ван Винкъл да заспи.

Скочи от леглото и пак запали свещта. Ослуша се, за да определи местоположението на жабата. Застана на лакти и колене и заопипва по пода.

Потърси под бюфета опипом и си спомни как Дерек и Еми пълзяха по същия начин по време на брачната церемония. Изведнъж хвана студен, твърд метал.

Пръстенът на Джудит!

Потръпна и отдръпна ръката си. Не искаше момчетата да узнаят, че се страхува от сребърното колело повече, отколкото от някое блатно създание.

Приседна на пети и застина така, изпълнена със същия страх, какъвто пръстенът винаги ѝ беше внушавал. Колебаше се, от една страна, искаше да се отърве от него, да го запокити надълбоко в блатото, но не можеше да издържи допира с ледената му повърхност. А може би беше по-добре да го остави, където си беше — далече от погледа и мислите ѝ.

Сякаш за да насочи хода на мислите ѝ, жабокът изскочи изпод бюфета и отвлеche мислите ѝ от пръстена. Започна да преследва любимеца на Андрю по цялата стая. Представи си колко смешно трябваше да изглежда, като повтаряше скоковете от ъгъл на ъгъл, и

само се молеше да хване глупавата гадинка, преди някой да влезе и я попита какво прави.

Отне ѝ половин час и няколко изкълчвания, докато най-сетне хвана с хитрост жабата.

— Отивай при Андрю — ѝ каза, взирайки се в мънистените ѝ очи. — Ще му докажем, че не се страхувам от теб.

Но за късмет и двете момчета бяха вече дълбоко заспали и в съня си изглеждаха като ангелчета. Лунната светлина струеше през прозореца и разпръскваше мрака. Тя внимателно се приближи до клетката, постави жабока в нея и грижливо постави капака. Усмихна се, като си представи момчешките лица, щом видеха сутринта кой е дошъл при тях.

Андрю се размърда, сякаш кошмарите му започваха. Инстинктивно коленичи до него и сложи ръка на челото му.

— Тихо, не се вълнувай — прошепна му ласкаво и тихо, за да не събуди децата. — Аз съм тук и няма да позволя да ти се случи нещо лошо.

Той престана да мърда и тя се усмихна с майчинско облекчение. Поне веднъж Андрю не се дръпна от ласката ѝ и тя го успокои, макар и за малко.

Изправи се бавно и хвърли поглед към Стивън, младото му тяло беше така вдървено, че имаше опасност да се скърши. Прииска ѝ се да ѝ е подвластна вълшебна сила, с която да му помогне да се отпусне. Само ако можеше да го накара да се смее както Елизабет.

„Бедни мои деца“ — помисли си тя. Като силна вълна я заля чувство на закрила — не, на притежание. Господи, тя обикна тези деца като че ли бяха нейни собствени.

Погледна към ръцете си, беше ги сложила на корема си. Вътре в тялото си беше износила трите деца, по девет месеца всяко, и почти почувства как крехките им крайници ритат в утробата ѝ. Когато мислеше за тях по този начин, те бяха нейни деца.

Между тях се бе установила здрава спойка, каквато вече не можеше да се разкъса. Моник най-вероятно беше оставила майчиното си чувство да се претопи в малко повече от физическа връзка, но Моника възнамеряваше да стане съставна част от живота на децата си. Щеше да намери път към сърцата им.

Утре щеше да покаже на Андрю, че се интересува от колекцията му от жаби. Дори ако се наложи, ще му помогне да лови мухи, за да ги храни. Що се отнася до Стивън...

Книгите! В суматохата около семейната вечеря на Аби беше забравила да вземе ключовете за вратата на библиотеката.

Можеше да изчака утрото и да помоли Аби да ѝ отвори, но нищо не ѝ костваше да вземе ключовете сега, без никой да узнае.

Понесе се надолу към кухнята, любопитството ѝ взе връх, трябваше на всяка цена да узнае какво беше скрито в онази стая. Усмихна се. Дали Дру залостваше вратата, за да опази някакви големи страшни тайни? Дали криеше някое грозно чудовище като д-р Франкенщайн? Или може би някоя луда жена, подобна на Джейн Еър?

Излезе през задната врата на къщата. Луната пръскаше зловеща светлина върху черния път, по който минаваха файтоните — обстановката беше както в древна приказка. Бялата ѝ нощница очертаваше в тъмното пътя ѝ също като на приказна красавица.

Напрежението ѝ се засили, когато застана пред отворената кухненска врата срещу мъждукащата върху покривката вощеница. Беше като на филм, сенките играеха по стените, тишината не напускаше огромното пространство, а една самотна фигура седеше откъм далечния край на масата.

Дру.

Климаше, разположен неудобно върху стола с твърда облегалка, ръцете му висяха, беше хванал с пръсти току-що отхапано пилешко бутче. Погледът му беше празен и изглеждаше толкова уморен и погубен, че изобщо не си спомни, че не ги беше подкрепил морално. Тя пристъпи напред в желанието си да го утеши.

Той, изглежда, събра сили, изправи гръб и остави оглозгания кокал в чинията, като бутна чинията настрана. Моника обходи с поглед масата, поглъщайки с жадни очи празното пространство върху повърхността на дългата дървена маса. Тялото ѝ се разтресе от силно и първобитно желание.

„Сграбчи ме и ме хвърли върху масата“ — искаше сякаш да му внуши мислено. Почти осезателно усети грубо одяланите дъски под себе си, свежия нощен въздух и трескавите му ръце върху оголеното си тяло. Зърната на гърдите ѝ се напрегнаха, сякаш той вече ги поглъщаше с гореща и страстна уста, пулсът ѝ се ускори при мисълта

как пръстите му се провираха настоятелно между бедрата ѝ. Изпитваше отчаяна нужда да го има в себе си, възбуждайки се при всеки тласък, проникващ в най-дълбоката и най-жадната част на тялото ѝ. „Обладай ме — смееше се тържествуващо тя. — Обладай ме незабавно!“

— Какво искаш, по дяволите?

Видението се изпари. Остана само Дру, отправил гневен поглед към нея. Моника внезапно прималя, несъзнателно се беше приближила само на няколко сантиметра от него.

— Искam една книга — отвърна с половин уста и се подпря на масивните борови дъски на масата, за да не падне.

— В кухнята?

— Не! Не, разбира се. Вратата беше заключена и затова дойдох да взема ключа.

— Коя врата?

— В хола, първата вляво. Мислех, че там е библиотеката.

Той се пресегна, взе кърпа и си избърса ръцете.

— Никога не съм те виждал да държиш книга в ръцете си. Въпреки това изведнъж в този късен нощен час у теб е възникнало непреодолимо желание да четеш. Очакваш от мен да ти повярвам?

— Но не е за...

— Стига, Моник. Омръзна ми да дебнеш около мен. Само сплетничиш.

Говореше ѝ като на непослушно дете, хванато да извършва някоя лудория. Но ако я считаше за Моник, то тя имаше право да влиза в която си ще стая.

— Не съм те дебнала. — Само да можеше да прояви повече от гнева си и по-малко от онова чувство, свързано с желанието ѝ да вършат нещо върху масата. — Щях да взема вече книгата още следобед, ако не беше залостил глупавата врата. Ако искаш да знаеш, ти си този, който постъпва така, сякаш криеш нещо.

— Какви ги приказваш?

— Никой не заключва врата просто защото му е скимнало. Но както и да е, какво си сложил в онази стая?

Той захвърли кърпата, бутна стола назад и се изправи.

— Заклучвам вратата, защото съм разхвърлял счетоводните си книги по писалището. Много добре си спомняш, че не мога да търпя

онези жаби да си свиват гнезда все върху тях.

С това дълбоката и страшна тайна бе разкрита. Въпреки че Дру направи кисела физиономия и с нея спокойно можеше да мине за господин Рочестър.

— О, права си — продължи той и приближи, сините му очи блестяха като закалена стомана. — Не можеш да си спомниш. Проява на твоята удобна амнезия.

Спря се, погледът му я прикова на място. Моника се уплаши от близостта му, гърлото ѝ се сви, а сърцето ѝ затупка учестено.

— Не е така — промълви едва-едва.

— Наистина ли? — Изправи се застрашително пред нея, висок и съкрушително мъжествен. — Тогава как така си забравила, че синът ти всяка нощ сънува кошмари, а безпроблемно си спомняш какво се е случило между нас?

Моника енергично поклати глава, искаше хем да се отдръпне, хем да получи целувка от него.

— Откъде знаеш какво направихме в тази стая? — Прибледи я плътно и ядно сграбчи ръцете ѝ. — Току-що чух смеха ти... видях лицето ти.

Моника едва дишаше. Усещаше единствено, че вероломното ѝ тяло страстно желаше да бъде напънато на масата. „Обладай ме — повтаряше наум, — не се бави.“

— Пак ти и твоите проклети лукавства — изсъска в ухото ѝ, като я стисна силно за ръцете. — Дойде да ме прелъстиш, нали? Или имаше среща с някой друг?

— Не! — Опровержението прозвуча като тих шепот. — Кълна ти се. Търсех книга. За Стивън.

Съмнението угаси пламъка в очите му.

— За неговите уроци — прибави тя, гласът ѝ придоби сила от нуждата да ѝ повярва. — Простите учебници не могат да заинтересуват умно момче като него.

Погледна го и разбра объркването му. Припомни си колко изморен ѝ се стори в първия момент. Силеше се да ѝ повярва, но здравият разум не му позволяваше.

Продължаваше да се стреми към него с всяка най-малка частица от тялото си, но по-нежно и не така страстно. „Прегърни ме — опита се да му каже с очите си. — Позволи ми да те любя.“

В един великолепен момент погледите им се срещнаха. Тя почувства и неговата нужда като нещо съвсем материално. Необходимост от нея, Моника, а не от Моник.

Очите му потърсиха нейните и затвърдиха тази връзка, дори когато устните му намериха устата ѝ. Беше толкова близко, че топлината му я обляхваше и чуваше сърцето му да бие със същия ускорен ритъм, както нейното.

Целувката му я прониза като електрически ток, кипящото удоволствие шурна по вените ѝ. Утоли глада, който беше толкова силен, че забрави всичко на света, придърпа го и зарови пръсти в косата му.

Той се дръпна и се освободи, сякаш му беше ударила шамар.

— Улучи точно в целта, много съм слаб и изморен. — Избърса устата си с опакото на ръката си. — Удовлетворена ли си?

— Но аз...

— Знам, че няма да си щастлива, докато не съсипеш съвсем живота ни.

— Дру, моля те, послушай ме...

— Избий си това от главата! Минавам отлично и без твоята пародия на любов. Гади ми се само от мисълта да те докосна. Дръж се далече от мен, Моник, или и двамата ще съжаляваме, докато сме живи.

„Къде е връзката между нас в този момент?“ — мислеше Моника с отчаяние. Огненият блясък се върна в очите му, които бяха толкова далеч, сякаш между тях се бе отворила пропаст. Останаха само неговото отвращение и чувството ѝ на невъзвратима загуба.

— Тръгвай. — Завъртя я насила и я изблъска към вратата. — Върви си. Махай се от очите ми.

МОНИК

1 юни, 1855 г.

Няма да се успокоя, докато не узная всички съставки на любовната настойка на Рейчъл. Но нека не избързвам.

Чувствам се прекрасно, сякаш не стъпвам по земята! Не съм и предполагала, че един мъж може да се чувства толкова... въодушевен.

Но не и Рейчъл. О, как се усмихна, когато отидох при нея и ѝ се оплаках, че Дру се въздържа заради джентълменското си възпитание. Рейчъл разтегна устни в усмивка и настоя, че няма мъж, който да ми

устои, ако ми помогне с магиите си. Беше достатъчно да поръся само с няколко капки храната на най-неохотния ухажор и той щеше да се хване в мрежите ми.

Възразих ѝ, че същото не е успяло да подейства на Робърт, но тя се засмя от сърце. Нямала била намерение да хаби най-добрите си заклинания за тази студена риба. Отварата, която бях дала на Робърт, предизвиквала възхищение и благоговение към мен, но тази, която се готвела да направи за Дру, щяла да предизвика любов.

Отговорих ѝ с усмивка.

Защото досега не постигнах удовлетворение от чувствата, които ме беше накарал да изпитам, и от това, което бях направила за него. Трябва непременно да получа всичко, иначе ще се съсия.

Настъпни нощ, съвсем подходяща за моите намерения. Луната изгря пълна и толкова голяма, че ми се струваше, че мога да я достигна с протегнатата ръка. Робърт почти не ми обръщаше внимание, беше се запил с веселата ергенска компания от приятели, пристигнали от града.

Колко лесно успях да излея в супата на Дру настойката на Рейчъл. Много по-трудно ми беше да изчакам края на проточилото се пиршество. Бях толкова нетърпелива, сякаш аз бях изпила капките.

Бях се разгорещила и използвах това като извинение да поизляза навън, като знаех много добре, че Робърт ще помоли брат си да ме придружи. Толкова е заслепен моят бъдещ съпруг, но само заради това бих могла да го обичам. Така или иначе, без да се усети, ще ме дари с всичко, за което лелея.

Нощта беше знойна като дъх на любовник. Отпуснах бавно шала си, коприната докосваше съвсем леко раменете ми. Хвърлях през рамо усмивки на Дру и се разхождах само на няколко сантиметра от него. На едно място, добре осветено от луната, се спрях и с две ръце повдигнах косата си сякаш канех бриза да целуне голия ми врат.

Горкият Дру! Гледаше ме както човек, загубил се в пустинята, наблюдава как вода капе до напукания му от жажда език.

Почувствах, че скоро щеше да ме дефлорира, и в жилите ми се разпали огън. Въртях се около него, хвърлях му усмивки през рамо, съблазнявах го да ме щипне по врата. Очите му запламтяха със същия огън, който гореше и в мен.

Изрече клетва, сви юмруци и започна бързо да се отдалечава, но аз не можех да оставя нещата така.

— О, Дру! — извиках му задъхано също като ухажваните от него красавици от Юга. — Може би скоро ще припадна.

Строполих се, като съвсем точно прецених времето, така че да има достатъчно време, за да ме подхване. Паднах в ръцете му и оставих природата да се прояви.

Със стон зарови устни във врата ми и ме прегърна силно, като че ли светът щеше да свърши, ако ме пуснеше. Отхвърлих глава назад и се отдадох на сладките му, студени устни, които докосваха възбудената ми кожа.

— Дяволски си красива — провлачи той замаяно. — Искam да бъдеш моя.

— Твоя съм — прошепнах в ухото му.

Тогава загуби разсъдъка си и двамата разбрахме какво щеше да се случи между нас. Притисна ме до земята, превзе моите устни с гордостта и умението на завоевател. О, как силно желяех езикът му да гъделичка моя, а мазолестите му ръце да гаят грубо кожата ми.

Вдигна полата ми и веднага щом разкопча панталона си, ме облада така, както господар — робиня. Бяхме подивели, опипвахме се един друг, телата ни се срещаха с тласък в първобитния любовен танц. Беше превъзходно, а когато достигнахме умопомрачителната кулминационна точка в идеална хармония, едва се удържах да не надам тържествуващ вик.

Когато свършихме, Дру се разкая:

— Мили божже, какво направих.

Измъчих се от молбите му да ми прости, но останах доволна, че го накарах да си мисли, че ме е изнасилит. Рейчъл ме бе научила как да мамя мъжете, че съм девствена, и бях използвала добре напътствията ѝ.

— Но аз те обичам — заподсмърчах на рамото му. — Няма значение, че не беше толкова... хубаво и за мен.

Не съм глупава. Знам какво означаваха думите ми за мъжката гордост и Дру не ме разочарова. Само ако можех да опиша какви усилия положи, за да ми докаже, че е добър с мен. Не остана нито една част от тялото ми, която да не целуна или погъделичка с език.

Няколко часа по-късно той беше съвсем изтощен, а дрехите ни бяха разхвърляни по цялата градина. Отне ни цяла вечност да открием пантофките ми.

Настойката може би беше изчерпала своето действие, тъй като, след като ги нахлузи на краката ми, пак започна да се извинява. Непрекъснато повтаряше, че не трябвало да върши това, но някак си щял да го поправи.

Обзе ме паника, която прикрих много трудно. Опитах се да го убедя, че не трябва да признава на брат си. Робърт и сганта бяха започнали вече петата бутилка с бренди, трябваше ли точно сега да предизвика тяхната насмешка?

„Може и да ме обичаш — казах на Дру, — но брат ти ще те обвини, че си спал с жена, с която нямаш намерения да се ожениш.“

Даде ми дума, че по някакъв начин ще се погрижи за нас двамата, хвана ме за ръката и ми помогна да се изправя. Но докато успеел, немалко пак да прави същото с мен.

Дори и сега се усмихвам при спомена за благородните му намерения, въпреки че аз знам по-добре как стоят нещата. Помогнах си с любовната настойка на Рейчъл. И, разбира се, ще имаме още много нощи като тази.

И всяка от тях ще бъде без оковите на брака. Защото, както казах в началото, възнамерявам да притежавам и него, и Ривърз Едж.

Искам да имам всичко.

ГЛАВА 8

На следващата сутрин Моника се бе изправила в кухнята и съзерцаваше дървената маса. Спомни си въпроса на Дру така осезателно, сякаш стоеше до него, и се изчерви.

Откъде *знаеше* с толкова подробности интимната връзка, която бяха установили помежду си?

Не искаше да повярва, че бурните ѝ чувства бяха предизвикани от миналия живот на жената, тялото на която обитаваше. То реагираше сладострастно, но съвсем самостоятелно, и тя започна да се съмнява дали и нейните мисли не бяха допринесли за страстта ѝ.

— Подранила си тази сутрин. — Аби се разтича из кухнята и ходом си върза престилка.

— Не спях добре. — Моника нямаше желание да разисква повече въпроса, мисълта за масата я беше смутила достатъчно.

Аби се разбърза из стаята и донесе брашно и тигани, и започна да меси хляб.

— Единственият недостатък да живееш до река е, че през топлите пролетни нощи не можеш дори да чуеш събеседника си от шума, който вдигат жабите.

— Особено ако Андрю ги държи в стаята си — добави Моника и с удоволствие се отвлече от мислите си. Вдигна поглед и забеляза, че Аби едва сдържа усмивката си. — Аби Самнър, ти ли помогна на момчетата да сложат жаба в леглото ми?

Аби премести една купа на полицата и престана да се усмихва.

— Беше лудория, Моник, всички момчета го правят. Не съм им помагала, но откровено казано, радвам се, че правят пакости. Някак си не е естествено непрекъснато да се държат добре.

— На никого не се сърдя. — Моника скръсти ръце пред гърдите си. — Аз съм учителка и съм свикнала на такива шеги. Освен това не се страхувам от жаби.

— А едно време те плашеха. — Аби я погледна с любопитство. — Спомням си, че веднъж гледах как позволи на онази ужасна черна

змия на Рейчъл да ти пълзи по ръцете, но и най-малкото дървесно жабче, само да скочеше на тридесет метра от теб, и ти бягаше и пицеше така, сякаш цяла сюрия пирати те преследва по петите.

Моника понечи да протестира, но се отказа. Какъв смисъл имаше? Аби се нуждаеше от малко време, за да свикне, че не беше Моник, само една седмица, прекарана заедно в кухнята не беше достатъчна. Моника се разшета. Времето минаваше в тягостно мълчание. Пресегна се към кафеника и улови погледа на момичето, но тя бързо се отвърна.

— Знаеш ли — каза внезапно Аби, — ако не се страхуваш от жаби, трябва да го покажеш на Андрю.

— Моля?

— Повечето сутрини се шляе в реката. Ако се случиш наблизко и му хванеш една, може би ще те види в нова светлина.

— Заявявам ти най-искрено — опита се да я предизвика Моника, като се чудеше дали пак не я подлагаха на изпит, освен ако, разбира се, и Аби не променеше отношението си към нея, — че играеш двойна игра, мис Абигейл Самнър.

— Може би съм имала добра учителка. — Изправи се наежено.

Моника въздъхна. Не можеше да излезе на глава с това семейство. Аби продължи бавно, като си мереше всяка дума:

— Извинявай, не исках да кажа това. Като работим заедно така, почти мога да повярвам, че не си Моник, но като ме погледнеш по твоя особен начин, не мога да не си спомня всички отвратителни неща, които си направила.

Дали и Дру беше видял същия поглед? Това ли беше причината той да я изяжда с очи, а в следващия момент да се отдръпва, сякаш почувствал злото?

— Предполагам, че не си спомняш коледните празници преди две години? — Аби изтри ръцете си в престилката.

— Не, знаеш, че не мога.

Аби я покани с жест да седнат и двете се разположиха до масата.

— Връщам се в спомените си към онази Коледа поради следната причина. Беше много мразовито. Току-що бяхме погребали Робърт и беше се разнесъл слух, че Дру може и да не се върне от фронта. Момчетата дойдоха при мен и ме попитаха дали ще празнуваме Коледа

тази година. Погледнах скръбните им лица и си дадох дума, че ще потърся начин да разведря празника им.

— О, Аби, трябва да си била още дете.

— На седемнадесет се чувствах достатъчно възрастна. — Аби вдигна глава. — Ти предложи да ми помогнеш. Погледна ме право в очите и ми каза, че ще направиш всичко възможно, за да приготиш празнична вечеря. — Аби впери поглед напред, като че ли четеше за миналото от стената. Позата ѝ издаваше предизвикателство и решителност. — Една госпожа, която живееше надолу до реката, правеше кукли и аз бях харесала една за Елизабет. Жената се съгласи да ми даде една безплатно, ако се заемех с прането ѝ. Знаех, че ти щеше да не ми позволиш, ако разбереше, че върша работа на робиня, затова всяка нощ се вмъквах тайно вкъщи с мръсното бельо и се измъквах още призори.

— О, Аби!

— Не търся някой да ме съжалява — отвърна пак наежено. — Открих, че има много домашна работа, за която никой не се захваща. В края на краищата спестих достатъчно пари не само за куклата, но и за подаръци на момчетата, може би нещо щеше да остане и за тържествената вечеря, която ти беше обещала. Сумата не беше голяма, повтарям ти, но щеше да създаде истински празник за децата, които и без това бяха загубили твърде много. — Замълча, сякаш събираше сили. — Можеш да си представиш как се почувствах, когато се върнах у дома и намерих цялата къща пълна с янки, които се черпеха с бонбоните ми. Дойдох при теб за обяснение, но ти само се изсмя. Все едно че беше вчера — още виждам как тръсна безгрижно глава и ми каза, че ще свърша като сприхава стара мома подобно на Сара Джейн. Трябвало да използвам глупавите си дребни спестявания, за да съм си купела нова премяна — също като теб. Завъртя се пред мен облечена в пурпурна сатенена рокля, купена с моите пари. Побеснях, щях да ти издера очите. — Моника трепваше при споменаването на всяко „ти“. — Но ти продължи да ми се присмиваш и аз разбрах, че в действителност съм съвсем безсилна. Нощта прекарах с децата и плаках непрекъснато, още мразя да си спомням за това. На сутринта се успокоих напълно и влязох в стаята ти, за да ти кажа — и на американския войник в леглото ти — да се махате от къщата на брат ми. — Аби подпря брадичката си. — Ти пак само се изсмя. Каза ми, че

си имала намерение да напуснеш тази вехта реликва, тъй като в града било по-весело. Настоях децата да останат, ти отвърна, че е по-добре копелетата да са при мен. Посочи с жест към вратата, там бяха Стивън и Андрю. Очите им бяха подпухнали от сълзи и кръв ми капеше от сърцето, като ги гледах. — Въздишката ѝ отекна в празното помещение. — Сега разбираш защо ми е трудно да забравя или да ти простя.

Моника остана потресена от разказа ѝ и по-силно от всякога изпита желание да ѝ възрази, че не е Моник, но се опита да разбере Аби. На нейно място и тя трудно би повярвала на жена, която има дори далечна прилика с предшественицата ѝ.

— Нали ме разбираш — продължи Аби. — Струва ми се свръхестествено да виждам теб, а да мисля, че не си ти.

— Много добре те разбирам. За мен е не по-малко странно. Искам да кажа, че се намирам в кухня, която не съществува в моето историческо време, опитвам се да направя свястно кафе от цикория, а не разполагам нито с газова, нито с микровълнова печка. Струва ми се, че ако имахме поне хладилник — или още по-добре — климатична инсталация, нямаше да ни се налага да ставаме още с пукването на зората. По дяволите, можехме да телефонираме на фирмата „Пица делукс“ и за броени минути разносвачът с фургона щеше да пристигне. — Аби поклати глава с искрено удивление. Моника прецени, че може би звучи истерично, спря за момент и продължи по друг начин. — Опитай да си представиш как би се почувствала, ако изведнъж се събудиш в нов, непознат свят и всички се отнасят с теб като с чумава и те мразят само защото си приела чужд облик.

— Какво очакваш с актьорската си игра? — Аби се изправи с гримаса, сякаш не желаше да ѝ симпатизира.

— Защо мислиш така?

— Начинът, по който гледаш Дру... — Изчерви се. — Всъщност не мога да се отърся от чувството, че разиграваш познатите си фокуси.

Моника си спомни сцената с Аби и Дру, която видя снощи, и не намери аргументи, с които да възрази. Самата тя тънеше в неизвестност, когато загубеше контрол над внезапните, чужди пориви. Дали част от Моник не бе останала в тялото ѝ? Беше ли обречена да повтори нейните грешки?

Спомни си силното майчино чувство към децата, което изблизна миналата нощ, и как жаждата за ласките на Дру омекна в любвеобилно и грижовно чувство. Вероятно можеше да управлява това тяло по-добре, отколкото си мислеше. Като че ли с малко усилие можеше да го приучи да се държи както трябва.

— Не обръщай внимание на това как гледам към Дру — каза на Аби. — Това са наши лични взаимоотношения и нямат нищо общо с това дали съм добра майка и приятелка. Опитай да съдиш за мен по моите постъпки, а не по постъпките на снаха ти в миналото.

Аби я изгледа продължително.

— Времето ще покаже — отвърна грубо тя и се върна към тестото. — Засега е най-добре да започнеш да приготвяш закуската. Децата сутрин стават изгладнели като мечета. Нали не искаш с ръмжене да те питат къде им е овесената каша.

Моника се намръщи. Овесената каша винаги беше сериозно изпитание за нея. Беше се опитала да сготви такова блюдо няколко пъти, но все излизаше на вид и вкус като скашкани книжни тапети.

— Като зная какво ще излезе — пошегува се тя, — ще можеш да оцениш само усилията ми. Ако опитам да бъда поне добра майка, ще ме приемеш ли безрезервно?

— Имаме поговорка — Аби сви рамене: — „Доказателството за пудинга е в това той да бъде изяден“.

— Е, щом не е овесена каша.

Аби се разсмя, вече беше виждала как Моника се справя в кухнята.

Моника привърши с готвенето и се приготви да получи нов упрек от Аби, като видя как яденето плъосва от черпака и се разтича в купите на децата. Чудеше се как някой можеше да кусне от злополучната закуска.

Стивън гълташе, без да продума, но насила. Андрю нагъваше юнашки, докато омете всичко. Само Елизабет, също като онова детенце от приказката „Новите дрехи на царя“, се осмели да съобщи гласно истината:

— Йок. Това не е овесена каша.

Моника още не беше започнала да яде, но сподели отвращението й.

— Зная, че е ужасна, но моля те, опитай да похапнеш, любима. Нямаме продукти и не смея да я изхвърля, за да опитам пак.

— Не можем да си позволим да хвърляме храна — напомни Аби и сложи хляба в ъгъла да втасва.

Елизабет гледаше със страх в чинията си, сякаш се опасяваше да не би оттам да изпълзят паяци, но взе лъжицата и започна да лапа със същата упоритост като братчетата си.

— Излизам да плея в градината — съобщи Аби и свали престилката си. — Защо не продължите с уроците си тази сутрин? Можеш да ми помогнеш по-късно.

— Ако си уверена, че...

— Сигурна съм. — Аби погледна към децата. — Бих казала, че е време за пудинга.

Моника я изпроводи с усмивка. Удоволствието ѝ се оказа мимолетно, тъй като няколко секунди по-късно Андрю бутна стола си и изхвърча навън. Извика след него, но Стивън поклати глава.

— Отиде си. Не можеш да го върнеш.

Тя остави лъжицата си и го погледна право в очите.

— Щом няма желание да участва в нашето приключение, нямам намерение да го карам насила.

— Какво по-точно? — Момчето не желаше да изглежда заинтригувано, но не успя да се сдържи.

— Всеки вторник Мъничето и аз излизаме на разходка сред природата. Ти, разбира се, си поканен да ни придружиш.

Елизабет повдигна леко вежди, но с друго не издаде, че и тя за пръв път чуваше за подобно нещо.

— Говори странно — сподели Стивън със сестричката си. — Мама никога не употребяваше думи като „мъниче“ или „хванат в клетка“.

— Разбира се, че не. Тя не е мама, а Ники.

Странно как децата имаха изострена наблюдателност, а възрастните — не. Никога не се беше замисляла, че говореше по различен начин.

— Защо я наричаш Ники? — Стивън внезапно прояви подозрителност. — И защо тя те нарича Мъниче?

— Измислихме си прякори една на друга — намеси се в разговора им Моника. — Ако искаш, ще измисля и на теб.

— Няма нужда. — Стивън се облегна на стола.

„О, има — помисли си Моника, — но сега моментът не е подходящ, за да ти окажа натиск.“

— Хайде да измием чиниите — каза тя и стана внезапно. — Но само ако сте се нахранили.

Елизабет мигом скочи. Стивън се поколеба, гордостта му се бореше с любопитството, но хвърли последен поглед към купата си и също остави лъжицата.

След като почистиха кухнята, тя ги поведе навън и вкупом помахаша на Аби с ръка. Мястото изглеждаше много по-добре с градината, отколкото със скъпия плувен басейн на Джудит. Отвъд простираха клони дъбове, а между тях се гушеше бяла постройка, която един ден щеше да се превърне в луксозна съблекалня. Днес я наричаха „гарсоньерата“ и там настаняваха господата от гостите и младежите от домакинството, когато стигнеха възрастта да се заглеждат в девойките. „Много скоро — помисли си Моника — Стивън и Андрю ще вършат своите лудории там.“

Въздъхна. Колкото и да не й се искаше да пораснат, предпочиташе да спазва традицията. За разлика от Джудит, не желаше нищо да променя. Ривърз Едж беше в най-добрия си вид, дори без фасадна боя и с неоформени алеи и храсти. Липсваше натрапчивото чувство за самота. Хората тук се обичаха и се грижеха един за друг, бяха като единно семейство.

Почувства неудържим импулс да гушне двете деца, но знаеше, че Стивън ще се дръпне. Вместо това хвана за ръката Мъничето. Пресякоха пътя, изкачиха се по стръмния бряг на реката и се спуснаха през храстите към малкото каменисто заливче.

Жужаха много комари и тя се зарадва, че бяха спуснали мрежите около леглата си, за да се предпазят от насекоми през нощта. Аби нарече мероприятиято „обличане на къщата с летни дрехи“.

Лятото! Сезон за семейни пикници, за каране на лодка и ловене на риба.

Моника зърна кея в далечината и се зарече, че някой ден, много скоро, ще научи децата да плуват.

Но не днес. Възнамеряваше да открие Андрю и случайно погледна към дърветата, видя нещо да се белее между клоните, за

всеки случай той ги наблюдаваше от скривалището си. Тя поведе подопечните си към тръстиката около ниския бряг.

— Това място е подходящо — каза нарочно по-силно с цел да примами и другото братче при тях. — Навийте си нагоре ръкавите. Ще ловим жаби.

Стивън се сепна, но се изненада още повече, когато тя свали полата си. Предположи, че е шокиращо някоя дама да излага на показ толкова голяма част от краката си, но блузата ѝ стигаше чак до бедрата и тя ходеше леко, разплисквайки водата.

Скоро и тримата бяха толкова заети да преследват блатните създания, че изобщо не забелязваха разголените ѝ крака. Мъничето изпискваше всеки път, щом плякката ѝ се изплъзваше между пръстите, а братчето ѝ се преструваше, че изобщо не му пука.

— Наблюдавайте ме — извика им по едно време Моника. — Когато намерите жаба, трябва да се приближите внимателно, защото ще ви чуе. Чува звуците може би не по същия начин като нас, но ще ви забележи. Тогава протягате ръка пред нея, за да разсеете вниманието ѝ и я сграбчвате изотзад. Ето така. А, хванах една!

Андрю изникна зад тях явно заинтригуван.

— Посрещнете крал Артур! — обърна се Моника към тримата и размаха жабата. — Смята да си направи дворец в нашата класна стая.

— Там ли ще остане? — Андрю прояви любопитство, но я гледаше недоверчиво.

— Да, за известно време, докато научим всичко за него. Тогава ще го върнем обратно в реката при неговото семейство.

— Ти не знаеш нищо за жабите — изпръхтя той — и дори не ги харесваш.

— Случайно съм учила доста за земноводните — отвърна тя. — Имаш ли подръка ведро, в което да държим крал Артур, докато се върнем у дома?

— Да, но...

— Донеси го, моля те! — Тя говореше бързо и не му даде възможност да ѝ откаже. Реши, че е намерила подход към децата — трябваше да ги увлече в приятни занимания. Андрю се отдалечи, роптаейки, а тя се обърна към Стивън:

— Трябва да съберем мъх за дъното на клетката му и, разбира се, да сложим повече вода. Жабите поемат течностите чрез кожата си.

— Искаш ли да му донеса няколко листа от водни лилии, за да си хапне? — запита нетърпеливо Мъничето.

— С тях ще се почувства като у дома си, но в действителност се храни с насекоми. Ще сложим парче месо в паничка, за да привлеча мухите.

Андрю вече се бе върнал с кофа и слушаше. На това място поклати отрицателно глава.

— Те отлитат, когато ги сложиш в клетката.

— Не и ако им откъснеш крилцата. — Потръпна, на това я беше научил Дерек. В интерес на истината надяваше се да убеди Андрю да доставя мухите.

Елизабет изписка по момичешки престорено, за да демонстрира погнусата си, но Андрю я погледна с възторг, сякаш току-що бе изобретила колелото.

— Никога не бих се сетил за това — каза той, като че ли повече на себе си.

— Не искам да се занимаваме повече с жаби — извика Елизабет и задърпа Моника за блузата. — Помниш ли? Нали ми обеща, че ще ме научиш да плувам!

— Добре, но не сега. Нека положим крал Артур в кофата. Много добре, ето го и капакът. Казват, че този тип жаби скачат до метър и половина.

— Аз веднъж хванах една, която скачаше цели метър и осемдесет. — Андрю беше толкова възбуден, че забрави, че я мразеше.

— Ники, много е горещо. Искам да поплувам.

— Зная, любима. Вероятно по-късно. Всъщност си мислех дали да не намерим приятел на нашия крал Артур. Може би някой Ланселот?

Момчетата не чакаха втора подкана. Спуснаха се стремително към брега на реката, решени да хванат най-голямата жаба в живота им. Моника им помагаше, но по едно време почувства, че нещо не е наред. Шестото чувство ѝ подсказа да се обърне и то — точно навреме, за да види как Мъничето тичаше по пристана.

— Любима, спри! — извика след нея и вече летеше, когато детето се препъна, удари си главата и се преметна във водата.

Моника се гмурна, без да губи време да провери дали водата не е плитка. Имаше значение единствено това, че на повърхността не

изплуваха нито главата, нито ръцете на малката.

Дали тежката рокля я беше повлякла към дъното? Или по-лошо, ударила си е главата толкова лошо, че е в безсъзнание? Моника не обмисли трета възможност. Елизабет не можеше да е мъртва. Не и нейното Мъниче. Не би позволила.

„Само да я намеря“ — молеше се непрекъснато тя и се гмуркаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Търсеше с очи под водата и оглеждаше гредите на пристана, докато зърна парче синя материя. Това беше цветът на роклята на Мъничето и тя с все сили се изтласка с крака. Приблужи, детето не помръдваше.

Грабна я под мишниците и се отблъсна от дъното към повърхността. Школовката ѝ като спасителка се оказа полезна, докато плуваше към брега си припомняше как се оказва първа помощ. Толкова се бе концентрирала в мислите си, че не чу как момчетата викат.

Дру се връщаше от по-далечната нива и чу първия вик за помощ, когато яздеше по пътя край реката. Разпозна гласа на Стивън и като прецени, че момчето не от тези, които се паникьосват, пришпори коня по посока на звука. Видя племенниците си да тичат пред него и те продължиха да му викат дори след като слезе на земята.

— Елизабет — извика Андрю, останал без дъх — падна във водата.

Дру изстина.

— Вземете коня ми и го впрегнете в каруцата — каза на момчетата, — след това елате и ме чакайте на пътя.

Изцепи направо през храсталака и се озова пред Моника, точно когато тя стискаше с пръсти носа на Елизабет.

— Да те вземат дяволите! — изкрещя и блъсна жена си назад. — Какво чудовище си, искаш да навредиш на детето си!

Под тях Елизабет се съвзе, приплака и започна да кашля. Тресейки се от ярост, той се наведе и я вдигна на ръце. Залюля детето и погледна към жена си.

Бялата памучна блуза прилепваше плътно до тялото ѝ и очертаваше и в най-малки подробности гърдите ѝ. Самата тя изглеждаше полуудавена и също бе останала без дъх, но за разлика от Елизабет беше успяла да свали полата си. Дали беше замислила

предварително пъкленото си дело? Мили боже, нарочно ли искаше да удави Елизабет?

— Чашата преля — изшептя той и си тръгна. — Предупредих те да внимаваш с децата. Този път трябва да те спра.

Продължи, без да се обръща, защото знаеше, че ако се задържеше и секунда повече, щеше да я убие.

Моника го наблюдаваше как си отива. „Аз не съм враг!“ — ѝ се искаше да му извика, но нямаше смисъл. Дру си мислеше най-лошото, каквото и да му кажеше, нямаше да го разубеди.

Уморена се пресегна за полата си и я облече. „Хайде, крал Артур!“ Наведе се и хвана за дръжката забравената кофа, в ушите ѝ още звучаха яростните думи на Дру. Наистина ли смяташе, че тя щеше да навреди на детето? Как можеше да си помисли, че ще позволи дори един косъм да падне от главата ѝ?

„Трябва да те спра“ — ѝ беше казал и в нея бавно изплува споменът за по-раншната му заплаха да я вкара в затвора. Можеше да пренебрегва или дори да ненавижда Моник за това, което е направила, но тя нямаше никакво желание да лежи в затвора. Като се имаше предвид подсъдимата, това вероятно означаваше доживотна присъда. Или още по-лошо.

Прокара ръка през гърлото си, сякаш вече чувстваше клупа да се затяга. Не желаше да плаща за престъпленията на непознатата жена. „Трябва да се върна — изпадна тя в паника — в този свят, на който принадлежа.“

Сякаш от нищото се материализира една ръка и я обгърна за китката.

— Твоето място не е тук — отекна в ушите ѝ дълбок, плътен глас. — Ела с мен... аз мога да ти помогна.

Сърцето на Моника заби учестено. Не хареса начина, по който се бяха промъкнали зад нея — това бе Рейчъл.

— Как успя... откъде се пръкна?

— Дойдох да ти помогна. — Рейчъл само се засмя. — Не може да желаеш да живееш с този... мъж.

— Имаш предвид Дру?

— Да. Много скоро той ще те нарани и тогава ще стане твърде късно. Ела, аз ще ти помогна да избягаш.

Гласът ѝ беше мек, меден, хипнотизиращ. Моника се вгледа в съвсем черните ѝ очи и видя там отражението си да ѝ кима в знак на съгласие. Смътно долови, че ръката ѝ бе извита. В черните очи блесна пламъче на омраза и Рейчъл отблъсна ръката ѝ надолу.

— Къде е?

Въпросът беше бърз и неочакван, това проясни съзнанието на Моника. За момент се бе изкусила да се върне в стария си живот и почти се поддаде на навика си да бяга от опасностите.

Но какво щеше да стане с Мъничето? Момичето се бе съживило само и вероятно щеше да се оправи, но някой трябваше да седи до нея и да я глези с вълшебни приказки и да я прегръща, докато изчезне уплахата ѝ.

И не само Мъничето имаше нужда от нея, а също и момчетата — наежени и загрижени, а също и Аби — претрупана с работа, както и Дру — на красивото му лице рядко цъфваше усмивка.

Можеше да помогне на тези хора, усещаше, че е способна, само ако можеше да разсее техните подозрения. Трябваше да им вдъхне нова вяра — нещо, което не би постигнала, ако избягаше от тях.

— Не! — извика тя и се дръпна назад. — Няма да дойда с теб.

Рейчъл измърмори тихо някаква неразбираема клетва, врътна се и изчезна между дърветата.

Моника остана като закована с поглед, втренчен към мястото, където бе застанала жената. Изглеждаше странно, че избяга. Погледна ръката си и се почуди какво ли е видяла Рейчъл, което я отказа.

Не, Рейчъл не се беше отказала, защото никога не падаше по гръб. Притеснена, Моника предчувстваше, че отношенията ѝ с нея тепърва ще има да се изясняват.

МОНИК

15 юли 1857 г.

Случи се възможно най-лошото.

Неудържимо плача, когато мисля за всички незабравими ноци, за чудесната идилгия, на която тъй неочаквано дойде краят. Няма да правя любов на кухненската маса, няма да съблазнявам Дру

разсъблечена пред огледалото, няма да го привличам в моето жадно за ласка тяло в сенчестите алеи на градината.

Иска ми се да креция, да късам и да хвърлям, да си оскубя косата, но... аз се хванах в капана, който направих със собствените си ръце. Всеки ден ще трябва да се усмихвам и да се преструвам, че нямам и най-малката грижа на света.

Дявол го взел този Робърт. Понякога се питам дали се досеща защо Дру и аз излизаме все заедно. Възможно ли беше да е забелязал любовната искра в погледите, които си разменяхме на масата?

Склонна съм да се съмнявам. По-скоро онази кучка, Аби, му е пуснала мухата.

Едва ли има значение. Резултатът ще бъде опустошителен, независимо от всичко. Проклето време! Само след няколко седмици зимата щеше да направи пътищата на север непроходими, а пътуването — невъзможно. Как се случи Робърт да ми направи официално предложение точно снощи!

Сърцето ми щеше да спре, когато вдигна чаша, за да ме поздрави, въпреки че знаех, че моментът е вече назрял. След като обяви намеренията си да се ожени за мен, настъпи такава тишина, че можеше да се чуе дори перушинка, ако бе паднала на пода. Бе забравил липсата си на ентусиазъм и изглежда само аз забелязах, че лицето на брат му побеля като ленената покривка на масата.

О, как исках да се притисна до Дру, да му прошепна, че нищо не трябва да се променя, но Робърт, най-гордият от всичките ми ухажори, ме хвана за ръце и аз трябваше да отвърна на поздрава му. В края на краищата той ще плати моята сметка.

Съвсем късно тази нощ се промъкнах в стаята на Дру, но не можах дори да започна да му обяснявам. Надигна се с преднамерена бързина от леглото и ми каза студено, че заминавал на север, към Ню Йорк, където щял да постъпи в армията заедно с няколко негови приятели от университета.

Доближих се и опитах да го прегърна, но той отблъсна ръцете ми.

— Какво ще се случи с нас? — го попитах, стресната от отказа му.

Смехът му прозвуча и горчиво, и грозно.

— „Нас“ не съществува — нахвърли се той върху мен, — сега принадлежиш на Робърт.

Казах му, че можем да продължим постарому и че нищо не е необходимо да се променя.

— Значи си знаела? — извика. — През цялото време, въпреки нашите взаимоотношения, си се стремяла да се омъжиш за него?

Потръпвам, като си спомня с какви очи ме гледаше — толкова студени и далечни, сякаш изобщо не се интересувахе от мен.

— Обичам брат си — прибави той и всяка дума звънна като изпуснато на пода парче лед. — По-скоро бих умрял, отколкото да го заблуждавам. Бих желал да вярвам, че бъдещата му жена крие същите чувства към него.

Разсърдих се, нарекох го „глупак“. Да, щях да бъда съпруга на брат му, но ние винаги щяхме да си останем любовници.

— Боже опази! — беше последното, което измърмори, преди да ме изпъди от стаята си.

Честолюбието ми беше засегнато и затова отстъпих. Все пак още не съм изиграла последния си коз, най-крайното средство, с което да го задържа около мен.

Не трябваше да изпускам от вниманието си абсурдното разбиране за чест на Дру и бях длъжна да предвидя докъде можеше да го тласне то. Тази сутрин отидох да го изпратя, но той вече бе заминал за Ню Йорк.

Така и не успях да му кажа колко закъсня моята менструация.

ГЛАВА 9

Дру погледна през прозореца, имаше чувството, че времето лети нереално бързо. Никой не похващаше работа на полето, ако не бъдеше на място, за да ръководи; без него двамата му помощници веднага биха скръстили ръце. Бързаше да излезе незабавно, без отлагане.

Но когато видя Аби да подпъхва завивките около Елизабет, сърцето му подскочи. Полската работа, ядът и грижите му избледняха при мисълта, че детето почти си беше отишло.

— Хайде, връщай се на работа. — Понякога му се струваше, че сестра му успяваше да прочете мислите му. — Ще се оправим сами с Елизабет.

— И ти имаш какво да правиш. — Той седна на леглото и опита да си наложи маска на безразличие. Не желаше да си го изкарва не на когото трябва. — Време е да си поговоря с това малко дяволче.

— Ще ми се скара — извика Елизабет, сините ѝ очи светнаха, сякаш се гордееше, че са ѝ обърнали внимание.

— Съмнявам се. — Аби го погледна замислено. — Предполагам, че ще те попита какво ти направи майка ти долу на реката.

— Мама ли? А, искаш да кажеш „Ники“. Ами, нищо.

Аби се наведе и притисна длан до веждата ѝ.

— Не си тръскай главата, докато не изчакаме да видим дали ще се разсее цицината ти. Как я получи, между впрочем?

— Падна на пристана — обади се меланхолично Стивън от прага.

Андрю кимна с глава до него.

— Искаше да се научи да плува и не послуша Ники, когато ѝ извика да спре.

Стивън изглеждаше сдържан и сериозен, същинско копие на Робърт. Дру си спомни как брат му се застъпваше и поемаше върху себе си цялата вина за някоя тяхна пакост.

Стивън сигурно беше син на Робърт, Моник не би запазила такава тайна за себе си. Само си въобразяваше глупости и се впускаше

в излишни подробности относно неочакваната прибързана женитба на Робърт. Би въздъхнал с облекчение, ако можеше да научи, че с момчето нямаше нищо повече от фамилна прилика, въпреки че понякога съжаляваше за обратното.

Дру се отърси от мислите си и махна на момчетата да влязат в стаята.

— Нека подредим нещата. Когато казвате „Ники“, имате предвид майка си. Искате да кажете, че тя е искала да спаси сестра ви?

— Тя не е мама — настоя Елизабет.

Стивън се доближи до леглото с гримаса.

— Всъщност, двамата с Андрю приказвахме за нея и стигнахме до заключението, че може би не е нашата майка.

Дру погледна въпросително към Аби, но тя старателно избягна погледа му.

— Ники обича жаби, чичо Дру — намеси се разпалено Андрю. — Знае всичко за тях, дори как да задържи мухите в клетката.

— И се държи добре с Елизабет — допълни Стивън. — Дори по време на уроците ѝ позволява да седне в скута ѝ.

Моник никога не беше правила така и често беше пошляпвала детето, за да не ѝ мачка роклите.

— Мислиш ли, че тя наистина е друг човек? — запита Аби като същинско дете, очаквайки чудо.

И четирите лица се обърнаха едновременно към него, бяха млади и доверчиви, жалки жертви на хитрините на Моник.

— Не ставайте смешни — отрязва той, наложи му се да прояви грубост, за да сложи край на наивността им. — Хората не се променят за една нощ.

— Мама е лошата, а не Ники — озъби му се Елизабет и скръсти войнствено ръце на гърдите си. — Не трябваше да ѝ казваш онези подли думи, нарани я.

Наистина ли? А изражението ѝ на засегнатост не беше ли просто маска, прикриваща неудовлетворението ѝ? Тогава защо ѝ трябваше да парадирва разголена пред него с мокро, сладострастно тяло, ако не възнамеряваше да го прелъсти? А ако позата ѝ не е била предварително обмислена, то защо не носеше цялото долно бельо, с което обикновено се труфеха жените.

Освен това не му беше за първи път Моник да се прави на безпомощно котенце, а всъщност преследваше единствената цел да го съблазни.

— Този път най-вероятно е било нещастен случай — изказа най-после мнението си той на децата, ала гледаше Аби право в очите. — Трябва да сме много внимателни. Вашата мама е страхотно хитра, когато иска да постигне нещо.

— Тя не е мама — настоя пак Елизабет, — а Ники. Сигурна съм, защото аз пожелах да дойде.

— А дали и тя смята така? Не разбираш ли, че само те използва?

— Дру, стига — произнесе Аби разчленено и му намигна да излезе. След това се обърна и го изчака, явно подканяйки го да я последва.

Дру скръцна със зъби, но последва сестра си в хола.

— Не трябва да им говориш по този начин — каза Аби грубо, — та те са още деца.

— Божичко, Аби, мислиш ли, че не бих желал да не ми се налагаше? Колко пъти още трябва да ги заболи, преди да се научат да се защитават? А и ти също? Надявах се, че не вярваш нито думица на тази жена.

— На Моник — да, но...

— Какво — Ники? Не ме будалкай, че вярваш на Елизабет, че я е пожелала тук.

— Не, не съвсем, но Моник наистина се е променила, откакто я върна от блатото. Може би след като си е ударила главата, вече вижда нещата по друг начин? Помоли ме да съдя за нея по това, което прави в момента, а не по постъпките ѝ в миналото.

— Колко пъти се е молила да ѝ се даде още една възможност? И колко пъти трябва да си затваряме очите, за да се окаже накрая, че ни е съсипала живота?

— Но има нещо в нея, Дру. По-различна е. Аз самата искам да ѝ повярвам.

— Не можеш да си позволиш това. По дяволите, най-напред трябва да мислим за децата. Каквато и склонност да проявяваме, не можем да рискуваме тя да ги нарани отново.

— Ние ли? — Аби потърси погледа му. — Значи и ти усещаш същото. Нуждата да ѝ се повярва?

— Не! — Дру отрече, но всъщност съзнаваше, че излъга. Това беше негова слабост, с която трябваше да се пребори. — Дори и да беше така, Аби, аз вече съм се парил. Запомни думите ми: намислила е нещо недобро. Моник те обезоръжава точно в момента, когато се подготвя да ти забие нож в гърба.

Обърна се и понечи да се присъедини към децата, но Аби го дръпна за ръкава и го спря.

— Нека да отида вместо теб. В такова настроение си, че ще оплетеш конците.

— Не бих желал да поощряваш...

— Не се безпокой. Ще направя така, че да запомнят, че майка им е големият лош вълк.

Той поклати глава.

— Не се шегувам, Аби, съвсем сериозен съм.

— Зная — отвърна му мрачно. — Станал си циничен, Дру Самнър. Но може би имаме нужда от вярата, че пожеланията все някога се сбъдват. Нуждаем се от някой като Ники, който да ни научи да се смеем и мечтаем отново.

Думите го жилнаха.

— Събуди се, Аби. Не съзнаваш ли, че вече ни е разделила и се караме, че е разцепила като с клин семейството ни?

— Така ли мислиш? От моя гледна точка изглежда, че само ти се дърпаш вироглаво.

След това се обърна да отиде при децата и остави Дру самотен в хола. Думите още ечаха в ушите му.

Моника вдигна поглед. Беше готова да направи всичко на света, за да я допуснат в стаята до леглото на Елизабет, както всички други.

Но Аби я беше предупредила да се преоблече и да чака на долния етаж, докато му минеше ядът на Дру или докато не слезеше да я повика.

Нямаше никакъв смисъл да кърши ръце в мъчително очакване и затова реше да се заеме с работа. Преди доста време беше открила интересна прочитна книга за Стивън.

Взе ключа от кухнята, отиде и влезе в стаята. Остави вратата отворена след себе си, за да чуе Аби, когато слезе по стълбата.

Мястото изглеждаше мрачно, пищни кадифени завеси скриваха три прозореца. Драпериите стигаха чак до земята, това беше признак на богатство, но тъмнозеленият им цвят притъпяваше сетивата.

Оказа се, че тук не е библиотека. В центъра имаше самотно масивно писалище от черно дърво, а на пода овехтял персийски килим. Имаше шкаф от същото дърво, който беше вграден в стената. На два от рафтовете имаше книги, но на останалите — само прах.

„Нужна е повече светлина — помисли тя и прекоси стаята. — Ще се разхубави, ако се сложат цветя, а също и една-две вази от двете страни на книгите. — Дръпна пердетата и слънчевите лъчи нахлуха, по тесния лъч заиграха пращинки. — Няма да е лошо, ако почистя по-усърдно.“

Доближи лавиците и обходи с поглед заглавията. Отмина томчетата по земеделие и потърси нещо по-подходящо за момче. Колко добре би било, ако намереше „Том Сойър“, но може би авторът й Семюъл Клемънс току-що бе започнал кариерата си на писател.

Откри събрани произведения на Дикенс. Пресегна се за „Оливър Туист“, но зърна по-романтичната „Приказка за два града“. Взе я с усмивка и реши, че е най-подходящата книга за момче като Стивън.

Обърна се да си ходи, но забеляза още книги, разтворени върху писалището. Счетоводните книги на Дру! Приближи с любопитство и надзърна. Беше й се наложило да работи и като счетоводителка, докато се бореше да се освободи от финансовото опекунство на Джудит. Усмихна се на разхвърляността на записките на Дру.

Очевидно не се беше шегувал, когато все повтаряше, че няма време или пари за губене. Колкото повече се задълбочаваше, толкова по-сериозна ставаше.

— Какво правиш в кабинета ми?

Дру стоеше на прага, острият му тон я стресна и тя за малко щеше да изпусне книгата.

— Знаеш ли как ме изплаши, щеше да ми изкараш ангелите! — направи му нервна забележка тя, притискайки томчето.

Не можа да види изражението на лицето му, защото беше затъмнено от резките сенки, но напрежението, с което й заговори, показваше, че не му е до смях. Сякаш излъчваше натрупана енергия, също като хищник, който се готви за скок.

— Дойдох за книга — добави с половин уста — за Стивън.

— Пак ли?

— Така и не я взех вчера. След като... — Моника се запъна и се изчерви. Дали и той се досещаше докъде можеха да стигнат с подобен разговор? — Тъкмо си мислех, че Стивън се нуждае повече от всякога от някакво развлечение.

— Колко мило от твоя страна. — Гласът му беше пропит със сарказъм. — И колко навреме, като се има предвид, че дъщеря ти лежи в полусъзнание в леглото.

Моника се смрази от страх.

— Но Аби каза, че ще се оправи.

Той сви рамене, но фигурата му остана все така напрегната; Стивън винаги се обръщаше по подобен начин към нея.

— Така е, но истинската майка щеше да провери сама.

— Пожелах и искам. — Моника прехапа устни, тревогата я задави. — Аби ме помоли да изчакам, докато излезеш от стаята. Опасяваше се, че може да се стигне до кавга, а Елизабет може би трудно ще я понесе.

— Отлично се справяш — каза примирено той като че ли повече на себе си. — Успяваш да намериш отговор на всичко.

— А ти винаги намиращ в какво да ме обвиниш. — Той наведе глава, горчивият ѝ тон го изненада. Но само Бог беше свидетел, че и тя беше не по-малко удивена. Да се застъпи за себе си беше съвсем нова практика.

— Защо по-добре не ми разкажеш какво се случи? — Той се приближи и се закова от другата страна на писалището. — Момчетата казват, че Елизабет е паднала на пристана и ти си се хвърлила да я спасяваш.

— Удари си главата и я видях, че не изплува. — Моника потръпна, душевният стрес чак сега я завладя. — Признателна съм на бога, че бях добра, когато тренирах за спасителка на плаж. Никога не съм и помисляла, че ще бъда толкова благодарна, че познавам ЖСП.

— Кого?

— Не кого, а какво. Това са първите букви на съкращението за животоспасяваща процедура. В действителност, приложих изкуствено диш... — Тя се спря, щом се досети, че той едва ли би се досетил какво означава и този термин. — Когато човек се е намирал дълго

време под вода, много често се налага да му помогнеш да започне да диша отново.

Той вдигна вежди недоверчиво.

— Вкарваш въздух през устата на удавника — обясни тя, — като държиш ноздрите му, за да не излиза въздуха през тях, а да влиза в дробовете.

Той трепна, мускулите му се разхлабиха.

— С това ли се занимаваше, когато ви открих?

— Трябваше най-напред да извадя водата от дробовете ѝ, така че току-що бях започнала. Колкото и да ми се искаше да е моя заслугата, признавам, че тя започна да диша сама.

— Защо си толкова сигурна?

— Знам, тъй като Мъничето е много борбена.

— Не, искам да кажа, откъде знаеш за това... ЖСП?

— Казах ти, тренирала съм за спасителка на плаж. — Той я гледаше неразбиращо и тя се сети, че в средата на деветнадесети век нямаше спасители, още повече пък — жени. — Няма значение. Важното е, че не нараних с нищо Елизабет. Опитвах се да спася живота ѝ.

— Всички твърдят това.

— Всички ли? — Думичката стопли сърцето ѝ, учудващо, но беше така. — Дори момчетата?

— Андрю е силно впечатлен от познанията ти за жабите.

— Тогава вярваш ли ми? — Не можа да сдържи усмивката си.

Той я погледна внимателно и Моника затаи дъх. Само да можеше да го прегърне, да изглади с целувка бръчките по челото му, но... ги разделяше не само писалището.

— Няма да се оплача на властите, ако това те безпокои — каза накрая той, скръсти ръце на гърдите си и се наежи отново. — Но не смятай, че ще те изпусна от погледа си. Ще те наблюдавам непрекъснато, Моник. Една грешна стъпка и аз ще...

— Продължаваш да ме заплашваш. С какво заслужих недоверието ти?

— Дяволски добре знаеш какво си направила.

— Това, което дяволски добре ми е известно, е, че си неговорчив. Добре, може би ти е трудно да приемеш, че не съм жена

ти, но не може да не си забелязал някои разлики. Какво да направя, за да ти докажа, че не съм ти враг? И че искам да ти помогна.

Той се засмя горчиво.

— Не се нуждая от помощта ти.

— Мислиш ли? — Тя посочи счетоводните книги. — Сам ли смяташ да се измъкнеш от тази финансова пропаст?

— Чела си счетоводните ми книги? — От тона му не можеше да се разбере дали е изненадан, скептично настроен или ядосан, или и трите заедно.

— Едно от многото неща от които твоята Моник не е разбирала, за разлика от мен, но се надявам, че ще осмислиш това поновому. Искам да кажа, че книгите ти разкриха пред мен много мрачна картина. Това, което неумението на брат ти да управлява не е съсипало, войната го е довършила. Ако добре съм схванала, имаш много разходи и ниска печалба. По тази причина ли отглеждаш зеленчуци?

Той моментално се наежи и зае отбранителна позиция.

— Хората трябва да се хранят. Нека някой друг да даде по-добро предложение. Ще отглеждам всичко, което ми носи неизменна твърда печалба.

— Но това е захарна плантация. Не е ли опасно да сменяш вида на културите?

— Говориш ми като Бен Хокинз. Още малко и ще ми кажеш, че земеделието не е работа за джентълмен.

— Не ме разбра...

— А по-добре ли е да оставя земята незасята? Никой повече от мен не желае да се върне старият начин на живот, но нямам никакво намерение да седя на верандата, да лоча бърбън и безсмислено да отричам, че времената са се променили. Ако искаме да оцелеем, трябва да се изменяме заедно с тях. Защо никой не ме разбира?

— Аз те разбирам. Повече, отколкото можеш да си представиш.

Той я погледна с други очи и Моника почувства отново инстинктивната връзка между тях. Защо се противопоставяха един на друг? Дълбоко в себе си желаеха едно и също.

— Мога да отглеждам захарна тръстика — каза той и стовари юмрук върху счетоводната книга, — но не в големи количества. Ако можеш да прочетеш, ще се убедиш, че нямам пари да наема работници или дори да купя повече посадъчен материал. Поради тази причина

засаждам зеленчуци. Може и да е под достойнството на един Самнър да продава реколтата си на пазара, но предпочитам прадедите си — аристократи да се обърнат в гробовете си, отколкото да гледам как гладува семейството ми.

Моника поклати отрицателно глава.

— Не те обвинявам за нищо. Само исках да ти помогна.

— Да ми помогнеш? — излая още веднъж с насмешка. — Както помогна на Робърт? Спести ми го, моля те.

„Решил е да бъде злостен — стана ясно за нея, — но няма да му позволя да ме предизвика.“

— Нека задържа книгите, мога да ги направя по-прегледни.

— Не искам никой да ги изфалшифицира набързо — отрязва я той. — Нуждая се от пари. Така че ако имаш желанието да се разделиш със скъпоценните си бижута, няма да имам нужда от помощта ти. В противен случай мога и сам да разоря Ривърз Едж.

Излезе с твърди стъпки от стаята, а Моника зяпна след него, думите му отекваха в паметта ѝ: „Скъпоценности! Но какви?“.

Дру се спря чак след като излезе навън и се упрекна защо ѝ беше позволил да го ядоса. Знаеше добре, че така не можеше да се справи с Моник. Ако не можеше да обмисля трезво, тя скоро щеше да му даде да се разбере.

Трепна при мисълта, че тя му предложи помощта си. За момент почувства...

Спомни си думите на Аби и измърмори някаква клетва под носа си. По дяволите, не му се вярваше.

Но вече знаеше от опит, че ако се поддадеше на домогванията на Моник, щеше да последва сигурна гибел.

Моник

1858 г.

Успях.

Вече от една година съм госпожа Самнър, господарка на Ривърз Едж, точно както бях планирала. Въпреки това ми се струва странно, че не всички мои мечти се сбъдват. Повече не съм сигурна,

че желая да бъда в тази позлатена клетка, която ми предложи Робърт, но тогава нямах никакъв избор — Дру ме беше напуснал.

Рейчъл ми обясни това навремето. Тя избърса сълзите ми същата сутрин, когато той ме бе напуснал, и съвсем правилно отбеляза, че нито един мъж не заслужава да страдам така по него. Ако Робърт узнаеше, че съм бременна, а скоро това щеше да се забележи, щях да остана с празни ръце.

Тя ми даде нареждания да дам на Робърт от същата любовна настойка, която сипах на брат му, и да изчакам чувството му за чест да свърши останалото.

Дори и с тези капки не беше способен да прави любов така, както Дру. Успокоих се с довода, че това е без значение и е единствено важно Робърт да се почувства виновен, че ме е дефлорирал, и наистина — реши се да ми предложи незабавна женитба.

Братята си приличат по едно. Робърт има същото непоколебимо чувство за чест и затова сватбата ни стана без отлагане.

Но за нещастие прибързаното ни сватбено пътешествие се оказа тежко изпитание за мен. С настойката Робърт се проявяваше в най-добрия случай като равнодушен любовник, а без нея гледаше на акта като на задължение да продължи рода си.

Не мога да се сдържа да не сравня какво спечелих и какво загубих. Всяка нощ си лягам в леглото — слава богу, Робърт не настоява да го споделяме — и тялото ми се гърчи и извива в страданието си от липсата на магията на сръчните пръсти на брат му.

Но Дру е безвъзвратно загубен за мен и изчезна от живота ми сякаш е мъртъв, и ми остави само копелето, което вреци в съседната стая.

Почти една година по-късно Рейчъл ми обясни, че съм имала само два пътя. Можела е да ми свари отвара, с която да ме освободи от детето, или можех да изчакам един-два месеца и да съобщя на Робърт радостната новина, след което да настоявам да се върна на острова в плантацията на моите родители, за да родя детето.

О, беше по-добре да го пометна. За едно момиче на седемнадесет мисълта да износва детето на любовника си би представлявало романтична идилия, но аз все още не си представях,

че със седмици ще ми се гади и че с месеци ще ходя с противно надут корем с клатещата се походка като гъска.

И за какво? Лежах в локва от собствената си кръв и когато положиха на гърдите ми онова грозно, крехко създание, аз изпищях да го махат. Заклех се, че няма да допусна втори път подобен ужас.

Родителите ми се побъркаха, като им казах да намерят дойка. След като се бях отказала от тялото си за девет дълги месеци, не можех да позволя на онова нещо да смуче от нежните ми гърди. Нямах намерение да се будя по никое време, за да му се предлагам като безмозъчна крава.

Родителите ми ме посъветваха да не пътувам с детето поне шест месеца заради здравето му и това ми изглеждаше като затворническа присъда. Възстанових се достатъчно, за да замина за Ривърз Едж, и бих тръгнала без Стивън — без съмнение родителите ми щяха да го обсипят с нежни грижи — но предполагах, че Робърт ще изпадне в ярост, ако не доведе в дома му безценния наследник.

Три месеца кръстосвах стаите на родителите си като тигър, затворен в клетка. Възнамерявах да представя на Робърт сина му и да отида в Ню Орлийнз и там да танцувам, да пия и да се любя с когото си харесам.

На деветдесет и първия ден наредих на татко да ми купи билет. Той се опита да ме разубеди, като ме предупреди, че ще отплавам сама, без Рейчъл, тъй като тя трябвало да остане при умиращата си майка, но аз бях твърдо решила да замина. Бях се омъжила, за да избягам от задушавашата ме любов на моите родители, и освен това не смятах да свърша там, където бях започнала.

Отначало завръщането ми в Ривърз Едж ми се стори чудесно. Чувствах се като герой, върнал се с победа от война, докато не осъзнах, че всъщност всички празнуваха появата на сина ми на белия свят.

Робърт се радваше както дете — на новата си играчка, суетеше се и обикаляше гордо около Стивън. Искаше ми се да му съобща истината, че детето е на Дру, но проявих достатъчно благоразумие да запазя тази информация за себе си. Вместо това се задоволих само да обявя, че ще прекарам зимата в града.

За мое пълно изумление съпругът ми не се съгласи. Един син можел да подсили рода, а два — да го осигурят, произнесе се по въпроса той.

Говорехме в спалнята ми, Робърт гледаше отражението ми в огледалото. Когато възразих, очите му станаха студени и безжалостни. Настоя да остана в Ривърз Едж и да даря Стивън с братче.

Изсмях се на изображението му в огледалото, бях уверена, че ще мога да го разубеда по някакъв начин, тъй като и преди се бях справяла лесно с него. Казах му, че ще замина за Ню Орлийнз и че с нищо не може да ме спре.

Изразих удовлетворение от неговата мъжественост, но сякаш размахав червен плащ пред разярен бик. Нека ви посъветвам никога да не правите подобна грешка с някой мъж. Такава насмешка е предизвикателство и действа като хвърлена на земята рицарска ръкавица.

Тази нощ Робърт се запи тежко. Наблюдавах в огледалото как лицето му се измени, в очите му лумна огън и без да мога даже да изскимтя, той ме сграбчи за ръката и ме завлече до леглото. Хвърли ме като чувал с картофи, възкачи ми се, разкъса сутиена ми и олигави гърдите ми.

Джентълмените от Юга може и да наричат такова нещо упражняване на съпружеските права, но това, което направи с мен Робърт, си беше истинско изнасилване.

В известен смисъл ми беше приятно, тъй като бе най-близо до чувствата, които някога беше проявявал. Но го направи без мое съгласие, не под мой контрол, а това никога няма да мога да му простя.

Но, съгласна съм, научих важен урок. Не насилвай човек извън границите, които си е поставил, но ако все пак си го позволиш, направи така, че да се почувства виновен и да страда от това. И го накарай винаги да си плаща.

Когато съвсем се изтощи, Робърт явно бе обзет от угризения, но аз направих така, че да се почувства истински виновен. Когато извиненията му прераснаха в молби за прошка, му дадох да разбере, че може да изкупи вината си само с бижута и че само с перли може да

ми помогне да забравя чудовищното нещо, което ми направи. И че само ако ми подари рубин, ще легна с него отново в леглото.

Благодарение на съчувствието му сега притежавам исканите перли, една огърлица с фантастично подбрани екземпляри, а кой не би намерил в тях източник на утешение? Установих, че отново съм бременна, следователно, скоро ще получа своя рубин.

В замяна преподадох на Робърт първия му урок за жените — те не излизат никак евтини.

А след като получи и втория си син в ръцете си, ще го науча колко скъпи можем да бъдем. Може и да ми се оплаква колкото си иска, че цените се били вдигали, и за капризите на времето, но ще остана вярна на правилото: ако иска още деца от мен, ще трябва да ме прелъсти с диаманти.

ГЛАВА 10

— Ники!

Аби проследи погледа на Елизабет до отворената врата. Там стоеше Моник, притискаше книга към гърдите си и чакаше, сякаш беше срамежлива или несигурна дали ще я поканят.

— Как е? — попита тя Аби, като кимна по посока на момиченцето.

Изглеждаше толкова разтревожена, че Аби за малко да се усмихне. Ако Дру можеше да я види в този момент, щеше да се съгласи, че Моник се е променила. Преди две седмици никой не би се осмелил да я нарече Ники, а в момента едва ли би могла да се асоциира с друго име. „Аз също ще я наричам Ники — реши Аби. — Името някак си ѝ подхожда.“

— Елизабет е много добре — отвърна Аби и сложи ръка на раменете на момчетата, — но тъкмо обяснявах на Стивън и Андрю, че трябва да я оставим да поспи. — Замълча и сведе многозначителен поглед към момчетата. — Което тя не може да направи, ако продължаваме да шумим около нея.

Ники кимна съзаклятнически, сякаш разбираше, че момчетата бяха извънредно загрижени и прекалено покровителствени.

— В действителност дойдох да взема Стивън и Андрю — каза бързо тя. — Необходимо е да се направи къщичка за крал Артур и се надявах, че ще ми помогнат.

— Кой е той? — Аби се смути и премести поглед от нея към момчетата.

— Това е жабокът, който хванахме. — Андрю щеше да се пръсне от гордост. — Най-големият в цялата река.

Ники кимна.

— Затова ще се нуждае от клетка поне толкова голяма и здрава, колкото тази, която си направил за твоите жаби.

— По-голямата част направи чичо Дру. — Думите на Стивън бяха отсечени, а зоркият му поглед не се спускаше от нея, също както

и на Аби. Сякаш и той очакваше някакво доказателство, че Ники не е повече Моник.

— Може би. — Ники се усмихна мило на момчетата. — Но можем да постигнем всичко, щом веднъж вече сме решили. Защо пък, бих се обзаложила, че ще можете да направите истински палат. Хайде да помислим какво ни трябва... дървени пръчки и жица. Мислиш ли, че ще можеш да ги намериш?

Андрю кимна нетърпеливо и излетя от стаята. Стивън се помая около сестричката си, която захленчи:

— И аз искам да помогна.

Ники се приближи до леглото.

— Разбира се, любима, но нека изчакаме момчетата да свършат с рамката. По-късно двете ще украсим къщичката отвътре. Ще сложим листа от лилии и мъх, ще стъквим истински кралски дворец.

Елизабет се закиска.

— А ще му направим ли трон?

— Не зная. Трябва да попитаме главния конструктор. Можеш ли да направиш трон, Стивън?

След няколко секунди по лицето му бавно се разля усмивка.

— Както каза, предполагам, че ще можем да постигнем всичко, стига да решим това.

Вдигна поглед към Ники и когато погледите им се срещнаха, Аби сякаш чу едва доловимо изщракване. Дру явно се лъжеше относно нея.

Мигът бе съвсем кратък. Стивън се смути внезапно и се обърна, за да забърза след брат си.

— Стивън? — извика Ники след него и Аби затаи дъх. „Не насилвай нещата — искаше да я предупреди. — Момчето е толкова плашливо, че ще загубиш всякакъв контакт с него.“

Ники протегна книгата, която държеше.

— Намерих я в кабинета на чичо ти — продължи бързо тя — и веднага си спомних за теб. Когато бях на твоята възраст, много харесах тази история.

Стивън взе книгата. Разгледа я недоверчиво, кимна, пхна я под мишница, благодари учтиво и бързо напусна стаята.

— Ами аз? — запита плачливо Елизабет и се размърда в леглото си. — Какво ще стане с урока ни, Ники? Никога няма да се науча да чета.

— Ако стоиш мирно — Ники говореше на детето, но гледаше към Аби, — мисля, че можем да прочетем една приказка. Почакай, докато Аби и аз донесем книгата с приказките.

— Искам „Пепеляшка“ — помоли Елизабет. — Най-много харесвам нея.

Ники кимна и подкани Аби да излезе с нея от стаята.

— Тя наистина ли е окей? — прошепна тя, докато се спускаха към хола.

— Какво значи това?

— Израз. Искан да попитам дали е добре. Нали не го разправяше само за пред момчетата?

Аби се усмихна, трогната от съчувствието ѝ.

— Не, тя е... окей. Нуждае се от спокойствие. Има голяма цицина.

— Нараняванията на главата са коварни. Може би трябва да е под непрекъснато наблюдение.

Аби се обезпокои.

— Но аз трябва да сготвя обяда и да оплея градината. — Внезапно усети колко е влажен въздухът. — Трябва да прикрепя и мрежите против насекоми към твоето и моето легла.

— Ние, Аби. Двете ще свършим работата. Ако знаех, че ще може да се яде, бих сготвила сама. — Усмихна се също като Аби. — Може би е по-добре да стоя неотлъчно до Мъничето през целия ден.

Всъщност Аби щеше да се чувства по-спокойна, ако някой наглеждаше племенницата ѝ. От друга страна, едва ли щеше да има нещо против да приготи обяда сама, беше го правила в продължение на години. Проблемът беше в това, че Дру я беше предупредил. „Не ѝ се доверявай — настояваше той. — Тя само те използва.“

Ники спря пред вратата на класната стая, лицето ѝ изразяваше и тревога, и очакване.

— Не зная. — Сякаш някой друг отговори вместо Аби. — Не съм сигурна, че на Дру ще му се хареса.

Ники се облегна на рамката на вратата с въздишка.

— Никога не бих наранила Мъничето, Аби. Не го ли разбра досега?

Аби се почувства раздвоена. Дру я беше помолил да бъде предпазлива, а Ники искаше да бъде съдена според делата си. Логиката

и миналият опит я предупреждаваха да стои нащрек, но инстинктът ѝ подсказваше да се довери на жената, която току-що бе спасила живота на племенницата ѝ.

— Дру ще бъде на полето през целия ден — каза бавно, явно поддавайки се на инстинкта си. — Предполагам, че ако не узнае, няма да се раздразни.

Ники се усмихна. Аби си помисли: „Не ме карай да съжалявам за постъпката си“, но гласно каза само:

— По-добре е да поговоря с момчетата, очакват да им помогнеш да направят клетката следобед.

— Съвсем забравих. — Ники се поизправи, погледна нагоре към стълбите и прехапа устни. — Не бива да ги разочаровам.

Изглеждаше толкова разтревожена, че Аби побърза да я успокои.

— Ще ти влязат в положението. Мисли само за Елизабет. И аз ще наминавам от време на време.

Ники се усмихна смирено, сякаш разбра, че Аби ще проверява повече нея, отколкото племенницата си.

Аби се запъти към стълбата, но се почувства неловко за предпазните мерки, може би бяха съвсем ненужни. Тъкмо щеше да докаже на Дру, че не е прав.

— Още нещо — извика след нея Ники. — Отнася се за Дру.

Тъкмо беше сложила крак на стъпалото, но се обърна и видя, че Ники още стои на прага и хапе устните си.

— Можеш ли да ми кажеш защо Дру непрекъснато ме заплашва... тоест Моник... че ще я прати в затвора?

Аби сви рамене от неудобство.

— Станал е затворен, след като се върна от войната, не споделя нищо с мен.

— Спомена ми, че Моник имала скъпоценни камъни.

Мрачното ѝ предчувствие се засили. Моник често се беше хвалила, че те ѝ осигуряват сигурност и финансова независимост. Защо ли Ники се интересуваше от тях?

— Само се питах — продължи Ники — дали заплахите му не означават, че тя ги е откраднала?

Аби поклати глава и не може да скрие горчивината в гласа си.

— Не по такъв начин, че да иде в затвора. Но тя съвсем откровено обра Робърт, който бе заслепен от исканията ѝ. Разори

Ривърз Едж, за да ѝ купи бижута.

Погледът на Ники се промени и тя престана да тормози устните си.

— Предполагам, че не знаеш къде са скъпоценностите сега?

Горещината в коридора сякаш внезапно я потисна. Аби каза кратко „не“ и избърса челото си с ръка, обезпокоена още повече от внезапния ѝ интерес към бижутата.

— А имаш ли някаква представа? — настоя жената. — Искам да кажа, има ли някакво подземно мазе или някакво скривалище, където тя е държала ценностите си?

— Не съм аз тази, която би знаела — отвърна рязко Аби. — По онова време тя нищо не ми доверяваше.

— Сигурно струват маса пари. — Заета с мислите си, Ники блуждаеше с поглед в пространството.

На Аби ѝ се прииска да попита Ники защо ѝ е притрябвала информацията за скъпоценните камъни, но сякаш чу отново брат си. „Човек не се променя за една нощ“ — настояваше той. Това означаваше, че ако Моник е получила амнезия, то тя продължаваше да е алчна... и неискрена, както винаги.

— По-добре е да се заема с книгата — каза Ники внезапно и се усмихна широко. — Иначе Мъничето ще се чуди къде съм пропаднала.

Аби я гледаше как се отдалечава бързо и се бореше с подтика си да извика да се върне, но какъв смисъл имаше да пита Ники дали в момента е пак Моник? Снаха ѝ винаги я лъжеше, без да мигне.

Заслиза бавно по стълбата и я обзе нарастващо безпокойство, че е оставила Ники насаме с Елизабет. Аби реши, че трябва да ги посещава по-често, отколкото смяташе първоначално. Стори ѝ се неправдоподобно, че Ники въобще се грижеше за децата и че се държи чудесно с тях. Думите на Дру бяха съзвучни с мислите ѝ.

„Моник ще те обезоръжи — казваше ѝ той — точно в момента, когато възнамерява да ти забие нож в гърба.“

През нощта Моника събра възглавниците и одеялата си и отиде на пръсти до стаята на Елизабет. Аби щеше да направи кисела физиономия, ако я видеше; твърдеше, че детето е добре и не се нуждае от наглеждане през нощта. Не можеше така да се отрича, че

преживяното от нея е травмиращо, и затова Моника искаше да бъде до Мъничето, ако се събудеше и се наложеше да я успокоява. Нямаше значение дали тя самата се чувства удобно, беше спала и на по-лошо място от пода.

След като приготви импровизираното си легло, се вслуша в равномерното дишане на детето и се успокои. Беше ѝ трудно да обясни, дори и на Аби, колко много я беше разстроил нещастният случай. Ако се бе случило нещо лошо с Мъничето, Моника никога нямаше да си прости. Ако се бе вслушала в молбите на детето, ако я беше наглеждала...

Погледна пак към малката, удобно завита и предпазена от мрежата против насекоми. Мъничето продължаваше да спи, явно помалко обезпокоена от случилото се в сравнение с Моника. Боже, обичаше това малко момиче толкова пламенно, че гърлото ѝ болезнено се свиваше само като я погледнеше. Искаше да я разглези съвсем, да ѝ купи всички глупави играчки, които душата ѝ пожелаеше, да я наоблече в сатенени и копринени роклички.

„Извадих голям късмет“ — помисли си тя. Беше хвърлила едно око на счетоводните книги на Дру и се увери, че нямат излишни дори десет цента.

Освен ако, разбира се, не намереше съкровището на Моник.

Усмихна се. Узна с облекчение, че жената не беше откраднала скъпоценните камъни, въпреки че може би направи грешка, че попита Аби за повече информация. От честите ѝ посещения през целия ден изглеждаше като че ли нещата се бяха върнали там, откъдето бяха започнали.

Може би трябваше да ѝ обясни, че скъпоценните камъни не бяха за нея самата, Аби може би щеше да приеме, че би искала да ги предаде на Дру. Болеше я, че Аби се съмняваше в нея, но беше безсмислено да протестира. Моника трябваше сама да намери бижутата и да остави делата ѝ да говорят вместо думите ѝ.

Чу тих хленч и изпусна възглавницата. Погледна към Мъничето, но детето спеше с ведро лице, както досега. Моника се зачуди, наклони глава и се ослуша. След малко чу и втори подобен звук.

Взе свещта и премина в хола, разбра, че шумът идва от стаята на момчетата. Бедният Андрю, може би сънуваше кошмари!

Тя побърза към детската стая и видя момчето да вършее с ръцете си и да се гърчи в кревата. Вътрешните демони бяха отпечатали по-свирепо изражение на лицето му, отколкото миналия път, когато успя да го успокои. Поколеба се, имаше малък опит в случаите на кошмари. Веднъж беше чула, че е опасно да се будят сомнамбули, дали същото се отнасяше и за сънуващите лоши сънища?

Не издържа на картината на очевидната му уплаха и реши да го събуди, независимо от последиците. Постави свещта на стойката до вратата и седна на леглото му. Вдигна момчето и го прегърна силно.

— Шшш, Андрю, няма нищо — прошепна му тя, като го галеше по косата. — Аз съм тук и няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

— Ники? — попита той сънено. Спря да размахва ръце, но остана вдървен. — Намери ли ми жабата?

Тя погледна към клетката и дори очакваше да види, че капакът е отворен, но всичко беше наред.

— Всичките ти жаби са тук — съобщи му тя. — Няма да позволя на никого да пипа жабите ти.

— Не ги чувах. — Гласът му затрепери. — Беше толкова тъмно в гардероба. Не виждах нищо.

Моника го залюля на гърдите си, като му говореше нежно, за да прогони ужасния сън.

— Всичко е наред, Андрю. Слушай, не чуваш ли дървесните жаби? Сега не си в гардероба, ти си на сигурно място, тук, в стаята си.

— И аз съм до теб. — Стивън се появи от изневиделица от дясната ѝ страна. — Тук сме аз и Ники, мама я няма.

При тези магически думи Андрю се успокои в ръцете ѝ, тялото му се отпусна така, сякаш костите му се бяха разтопили от топлината.

— Сега ще заспи спокойно — прошепна Стивън. — Можеш да го оставиш да легне.

— Забележително — отвърна Моника и положи Андрю в леглото и приглади завивките му. — Откъде знаеш какво трябва да му кажеш?

— Сънува едно и също почти всяка нощ. След известно време се досетих от какво се безпокои.

— И какво е то?

— Мама имаше обичай да ни затваря в гардероба, когато не слушахме или ѝ пречехме. Все ми е едно дали съм сам, но Андрю не понася да стои в тъмни, тесни места.

Стомахът на Моника се обърна. Дали момчето искаше да каже, че жената ги е заключвала в гардероба, защото ги е считала за неудобни?

— Това е причината да обича да стои все навън. Днешният урок край реката му дойде добре. Поне докато Елизабет... не се удари.

Гласът му секна на последното изречение и Моника изпита силно желание да го прегърне, за да го успокои.

— Не се притеснявай — каза му нежно вместо това. — Току-що идвам от нея и тя спи добре. — Той никога не би й позволил да го прегърне, но може би не би имал нищо против, ако се посуетеше около него. — Мисли за друго — каза му с най-ласкавия тон, с който една майка се обръща към сина си, — вече трябва да си лягаш. Искаш ли да те завия?

— Не, благодаря ти. — Той се отмести бързо и скочи в леглото си. — И сам ще се справя.

Моника положи усилия да не се обиди. Спомни си, че беше по-възрастен и трябваше да защитава мъжкото си достойнство.

— Спи спокойно тогава. И ако Андрю има пак кошмари, ела и ме събуди. Може би двамата с теб ще можем да му помогнем да не сънува страшни сънища.

— Не зная, той прекара доста време в гардероба.

„А ти колко ли време си прекарал там?“ — й се искаше да го попита, но размисли. Трябваше да мине време, преди той да се почувства достатъчно сигурен, за да й се довери.

— Трябва да сме търпеливи — говореше колкото на него, толкова и на себе си. — Лека нощ, Стивън. Приятни сънища.

— Ники? — извика я той, когато тя тръгна към вратата. — Четох книгата, която ми даде — „Приказка за два града“.

— Наистина ли? И хареса ли я?

— Много. Знаеш ли, много е подобна на това, което се случи на нас.

— И аз мисля същото. — Почувства се поласкана, надяваше се и той да схване сходството. — Предполагам, че войната винаги разкъсва съдбите на хората, но не е ли чудесно да знаем, че с много любов можем отново да съградим всичко отначало?

— Вероятно е така, но си мислех повече за онези двамата, които продаваха местата си. Стигнах до извода, че и тук се чувстваш по

същия начин. Все едно си в затвор и не те пускат да излезеш. Чувствам се виновен за всичко, което ти наговорих до момента.

Моника бе обхваната от онази емоция, от която ѝ се свиваше гърлото.

— Ако искаш да знаеш истината — каза тя прехрипнало, — това, че дойдох тук, е най-доброто нещо, което ми се е случвало в живота.

— Тогава нали няма да ни напуснеш? Няма да направиш така, че Андрю и Елизабет да те обикнат, а след това да ги изоставиш?

— За нищо на света! — Сви молитвено пръсти и се прекръсти, нищо не може да я накара да отстъпи от обещанието си.

— Добре тогава. — Той се търкулна настрана. Беше узнал каквото го вълнуваше, и се приготви да спи.

Моника не можа да откъсне поглед от него. Толкова силно ѝ се прииска да го прегърне, че чак ръцете я засърбяха. Да, не се лъжеше, Стивън току-що ѝ беше казал, че също желаше тя да остане.

Прегръдките можеха да почакаат. Може би много скоро щеше да ѝ позволи и да го завие с одеялото.

Обхваната от възбуда, тя се обърна да вземе свещта, но когато стигна вратата, видя, че Дру бе препречил пътя.

Дру също беше чул стенанията на Андрю и бе пристигнал в стаята му точно когато Моник го прегръщаше. Понечи да я спре, но тогава Стивън изникна до нея. Представляваха мила картинка — майка с двамата ѝ сина. Безкрайното удивление го закова на място.

Разговорът ѝ със Стивън беше не по-малко учудващ. Дру подслуша и почти ѝ повярва, че под красивата външност се крие съвсем друг човек. Моник никога не проявяваше нежност или прочувственост към нуждите на момчетата. Чужденката се извърна бавно и грациозно да вземе свещта си и му се стори, че излъчва мистична светлина. Всяко нейно движение съдържаше толкова нереална отсянка, че му се стори, че той самият сънува.

След това тя се обърна и почти се сблъска с него и той усети стройното ѝ, привлекателно тяло под тънката нощница. Това беше в стила на Моник и той трябваше да устои на чара ѝ.

Тръгна към хола и ѝ направи знак да го последва, не искаше да безпокои Стивън.

— Няма да стане — прошепна ѝ, щом дойде при него. — Не зная какво искаш от мен този път, но няма да ти позволя да използваш децата, за да го постигнеш.

Тя примигна объркана. Дру не се даде да го измамят.

— Каквото и да желаш, преговаряй с мен.

— Искях да успокоя Андрю, сънуваше лоши сънища.

По дяволите, тя се домогваше до него — с благите си думи и сантименталните си очи. Когато я гледаше, се чувстваше като животно или безжалостен ловец, отнемащ живота на беззащитна сърна.

— Извинявай, ако намирам преструвката ти на майка-утешителка за трудна за вярване, но Андрю нямаше да има кошмари, ако ти не ги беше причинила.

Остана втрещен от това, че очите ѝ се напълниха със сълзи и цели потоци се изляха по бузите ѝ.

— Можеш да ме смяташ за каквато искаш — му каза с неочаквана страст, — но аз никога през живота си не бих затворила дете в гардероб.

Свещта затрепери в ръцете ѝ и тя я сложи на пода. „Това е само актьорска игра“ — опита се да си внуши той, но тя закри очите си с ръце и се обърна, за да не я гледа. Беше се вторачил в нея малко озадачен, тъй като не бе в стила на Моник да плаче за каквото и да било на света.

— Веднъж леля Джудит ме затвори в гардероба, когато бях на негова възраст — каза тя с пресекващ глас. — Зная какво означава да загубиш всичко — светлина, звук, въздух, доверие. Възрастните трябва да те защитават. Щом един път си разбрал, че те не го правят, а дори те нараняват, тогава твърде малко остава от детството.

За кратко време му се привидя, че тя е не по-възрастна от момчетата и по-безпомощна пред заобикалящия я свят. Несъзнателно я притегли в прегръдката си. Усети я да трепери от нещастieto ѝ и в този момент тя престана да бъде Моник.

Притисна я към себе си, тя го погледна нежно с насълзени очи, в които трепкаше светлината на свещта, и сърцето му се преобърна. В душата му се разместиха скрити пластове и в него пламна желанието.

Възбуждаше се все повече от близостта на телата им, от това колко малко нощницата ѝ прикриваше формите и топлината ѝ. Искаше да плъзне ръце нагоре и надолу по всяка извивка, и когато извиваше в

паметта си причините, поради които не трябва да прави това, ръцете ѝ се обвиха около врата му и го приближиха още повече.

Погледна в очите ѝ и се убеди, че не той предлага утешение. Беше свръх силите му да издържи на сладката ѝ, нежна топлина.

Притегли главата ѝ с ръце и я целуна по челото. Докосна треперещите ѝ устни и те се отвориха, сякаш отдавна го очакваха. В него избухна любовта и го възпламени. Трябваше да я обладае, желаше тази жена повече от всичко друго на света.

Загуби контрол над разсъдъка си, ръцете му обхванаха нетърпеливото ѝ тяло сякаш от само себе си. Дръпна нощницата ѝ, за да почувства горещата ѝ, изгаряща от желание плът. Ръцете му се плъзнаха и покриха гърдите ѝ. Тя изстена и звукът се задави в гърлото ѝ, тъй като устните му се впиха в нейните.

Искаше да я погълне цялата, да я целува, докато умреше, но най-напред желаше да се наслади на възбудените ѝ набъбнали гърди. Размачка меките купчини с ръце, вкусвайки с наслада пълнотата им, и прокара палец по втвърдяващите се зърна.

Една малка, останала разумна част от съзнанието му схвана, че следващото изохкване не дойде от устните ѝ, но не можа да спре целувката си — поне докато не се чу „Ники?“ от стаята на момчетата.

Оттегли се от устата ѝ, но толкова бавно, че изглеждаше, че устните им са залепнали до последния възможен момент. Сведе поглед към тялото ѝ, забеляза смущението ѝ и скъта спомена дълбоко в подсъзнанието си.

— Андрю — прошепна тя и развали магията между тях. Разделиха се също като кукли, чиито конци бяха дръпнати. Тя заоправя дрехите си, а той стоеше неподвижно и се чувстваше като последния глупак.

Мили боже, какво беше направил пак?

Тя се пресегна за свещта, треперейки дори повече от преди, и прекоси стаята. Вгълбен, той не осъзна веднага, че тя смяташе да отиде при племенниците му.

— Аз ще отида — каза рязко той и ѝ прегради пътя.

Моника вдигна поглед и го погледна наскърбена.

Дру се почувства така, сякаш ѝ бе зашлевил шамар. За негова изненада тя не оспори желанието му, просто се обърна и забърза надолу към хола.

Наблюдаваше я как се спуска по стълбата и прокара ръка през косата си. Усети безумното желание да извика да се върне и да ѝ се извини, но в интерес на истината, какво можеше да ѝ каже? „Съжалявам, за момент ми се стори, че си някоя друга — която мога да обичам и да ѝ вярвам.“

Ядосан на себе си, тръгна към Андрю. Беше по-тъмно от преди и в главата му се завъртя натрапчивата мисъл, че причината не е само в липсващата светлина на свещта. Представи си картината — Моник седнала на леглото на Андрю. Седна на мястото ѝ и почувства топлината ѝ мириса ѝ, закопня да я докосне отново.

Не, трябваше да сложи край на това. Пресегна се и погали Андрю по косата, опита се да си спомни как жената го бе успокоила. Вместо това си зададе въпросите: „Защо щом тя е толкова страшна, Андрю извика нея? И защо Стивън, винаги извънредно предпазлив, я помоли да му обещае, че няма никога да си отиде?“.

Стивън ѝ вярваше, а също така и Андрю, и Елизабет, и дори прагматичната Аби. Сестра му го обвини, че не можеше да се раздели с омразата само заради ината си, но дали беше само това?

Можеше ли човек да се измени толкова много? Мислите му се върнаха към Тимоти Сандърс, с когото бяха заедно в проклетия от Бога затвор. Бедният Тим го затвориха млад, безхитроsten и добър, но веднъж пазачите му се изгавриха с него и той стана извратен като тях.

Дру не разбираше от медицина, но един удар по главата може би също променяше човека до голяма степен. Вероятно дълбоко в себе си Моник беше много болна от нейния егоизъм, също като него, и по някакъв незнаен начин бе потърсила отдушник като компенсация.

Да, и налъмите му можеха да цъфнат.

Странно, но горчивината му загуби остротата си. Дали причината се криеше в това, че също искаше да повярва на новата Моник.

Оправи одеялото около Андрю, въпросите му нямаше да получат отговор веднага. Трябваше да запази спокойствие, да следи всяка нейна дума или действие. Беше сигурен в едно — нямаше да има повече целувки в хола.

Отпъди спомена си и излезе от стаята на момчетата само за да види, че в дъното на хола проблясва светлинка. Добрите му намерения

се изпариха и се запъти натам ядосано. Какво, по дяволите, търсеше Моник в стаята на Елизабет?

Моник легна върху одеялата си върху пода, но трябваше да се вдигне и да духне свещта, преди Дру да ѝ се скара, че хаби свещите. Употреби цялата си енергия, за да успокои разтуптяното си сърце. Какво ли щеше да си помисли той, ако тя му се отдаваше така лесно.

Най-лошото бе, че ако всичко можеше да се повтори отново, тя щеше да постъпи по същия начин.

Чу ядосани стъпки и опасявайки се, че е Дру, се престори на заспала. Целувката бе последното нещо, което искаше да коментират. Сигурно щеше да ѝ каже, че е било грешка, която никога нямаше да се повтори.

Но любопитството ѝ надделя. Трябваше да зърне лицето му, да отгадае какво мисли.

По-добре да бе държала очите си затворени. Не спечели нищо, видя само, че действително е много ядосан.

Той я гледа дълго, хвърли поглед към спящата Елизабет, след това въздъхна дълбоко и влезе в стаята. Моника опита да не се присвие от страх. Представи си как я грабва и извлича вън от стаята, но вместо това той се спря до креватчето на Елизабет и извади изпод него едно походно легло.

— Мисля, че тук ще ти бъде по-удобно, отколкото на пода — предложи грубо той.

Моника се почувства глупаво и събра завивките си. Той ѝ помогна да нареди одеялата и възглавниците върху походното легло, но не направи нито една забележка за срещата им в хола, въпреки че противно на всяка логика тя искаше да чуе мнението му. Предпочете да се чувства засрамена от себе си, отколкото да страда от учтивото му мълчание, което я караше да се пита дали бе сънувала или не.

Без да каже дума, той се обърна и излезе с твърди стъпки, като остави свещта да гори върху бюфета. Моника се строполи в леглото и поклати глава. Как беше възможно един мъж да я целува така страстно, а след това толкова лесно да я изтрие от съзнанието си?

Трябва да беше подремнала, тъй като, когато се събуди, свещта бе изгаснала. През прозорците се процеждаше слаба лунна светлина и

хвърляше отблясъци върху контурите на един мъж, коленичил до леглото, ръцете му се движеха в тъмното.

Странно, но този път не почувства страх. Въпреки че в просъница разпозна Дру.

Той се изправи, поколеба се за миг и напусна стаята също така тихо, както беше влязъл.

Моника се протегна и усети мрежата против насекоми, която ѝ осигуряваше безопасност. Дали се бе върнал само да изгаси свещта? Ако е така, защо я беше завил?

„Нищо не се е променило — каза си тя. — Утре Дру ще бъде без съмнение все така злобен, както досега.“ Въпреки случилото се тази нощ, тя потъна в сън, но с усмивка.

МОНИК

12 февруари 1860 г.

Рейчъл най-сетне се завърна. Майка ѝ умираше цяла вечност, а аз останах без робинята си, и най-важното — без любовните си настойки.

Не че не бях оползотворила добре времето си. Смайващо е какво може да ти осигури един съпруг, ако го дариш с двама сина. Само като изброя подобренията в тази къща, си мисля, че почти си струваше мъчението да родя децата.

„Ривърз Едж — казах на Робърт — трябва да е по-разкошна и модерна, отколкото всяка друга къща по реката. В противен случай хората ще престанат да те уважават.“ Убеден е в здравия смисъл на думите ми, но се ужасява при мисълта за реализирането на плановете за реконструкция. Подробностите оставя на мен.

Подредбата на мястото по нов начин ми изглежда като игра със старата ми куклена къщичка. Първото ми изискване беше да се прокара газово осветление, бях го видяла в някои къщи в града, и установка, произвеждаща газта. След това настоях да се построи пристан, вдълбан в стръмния бряг, за да могат параходите да идват почти до прага ни и да ни откарват в града.

Ах, с какво удоволствие украсих стаите си. Отидох лично до Париж и купих най-красивите мебели, които може да ми предложи Франция. Не устоях на изящната френска мода и си купих много рокли, които сложих във вграден в стената на спалнята ми гардероб.

Робърт изръмжа нещо за допълнителните налози, които ще трябва да плащаме за съвсем неизползваема стая, в отговор на което му посочих примера със семейство Бидълз, които имаха три такива гардероба, а Едуард никога не мрънкаше за пари.

Огнището ни е долу, в мазето, горим въглища и убедих Робърт да поръча една от онези особени лети жлезни кухненски печки от Европа. Не проявявам ни най-малък интерес към готвенето, но ги има в много малко къщи, а там, където ги има, ми казаха, че има начин да се използва топлината им така, че да загрява вода, която по тръби да се изпрати до всички стаи. Представете си да имате гореща вода винаги когато пожелаете. Предполагам, че бих прекарала половината от деня, излеждавайки се в някое ведро.

Засега накарах робите да изкопаят изкуствено езеро зад новия пристан и да го напълнят с вода от реката. Късно през лятото комарите са непоносими, но сега, в края на пролетта, късно през нощта често излизам дотам чисто гола. Докато плувам в галещите ме като кадифе води, мечтая за Дру и... чакам.

Днес усетих, че Робърт възнамерява да скрие нещо от мен, и се промъкнах тайно в кабинета му. Върху писалището му намерих затворено писмо, което възнамеряваше да пусне на следващия ден.

Отворих го на пара, прочетох го бегло и едва сдържах възбудата си, когато разбрах, че Дру му е бил писал и го е помолил да му позволи да се върне вкъщи за последен път преди войната.

Моят съпруг му отказваше от магарешки инат. „Нито един войник на Съединените щати няма да стъпи на земята на Самнърови“ — се бе заклел Робърт в писмото си. Понякога мъжете действително се държаха като мулета.

Този път обаче арогантността на Робърт подпомага моя замисъл. Нямаше да позволи на Дру да си дойде у дома, отказа да го срещне и в града, следователно ми го поднася на тепсия.

Написах друго писмо, като имитирах почерка на съпруга си, и го запечатах със семейния печат. Истинското послание на Робърт щеше да изчезне и той нямаше да узнае, че брат му ще дойде за среща в Ню Орлийнз.

А като пристигне Дру, ще види, че го чакам аз.

ГЛАВА 11

Моника лъскаше протрития дъбов под в опита си да му върне първоначалния вид и полагаше усилия да не се разсейва с мисли за случилото се през изминалата нощ. Мъничето пазеше леглото, а момчетата коваха клетка, затова трябваше да си намери някакво занимание — особено след като Аби настоя да не ѝ помага в кухнята тази сутрин.

Приседна на пети и огледа за резултата от свършената работа. Дъските блестяха и внасяха топлина и уют много повече, отколкото мраморните плочки на Джудит.

Усмихна се, но не заради задоволството от постигнатото, а от спомена за Дру, който я покри с мрежата против комари. „Би ли го направил — запита се тя, — ако знаеше, че съм будна?“

Не, нямаше намерение да мисли за това или пък за него, а още по-малко — за начина, по който я целуна. В противен случай щеше да започне да си въобразява, че той щеше да ѝ се усмихва всеки път, когато се срещнеха. Тази надежда беше колкото глупава, толкова и безплодна.

Несъзнателно вдигна ръка към устните си и прокара пръсти по меката им плът. Странно как думите на Дру ѝ казваха едно, а тялото му — друго. Ако я мразеше, как беше възможно да я целува толкова нежно и всеотдайно? И да разгаря в нея желанието за още?

На входната врата се почука. Тя отпусна ръка и се изправи рязко. Дотук устоя на решението си да не мисли за последната нощ. Ако не си затвореше устата насила, щеше да разисква тази целувка с всеки, който влезеше в стаята. Пое дълбоко дъх, като че ли допълнителният въздух щеше да укрепи духа ѝ, и изтича да отвори.

На прага стоеше офицер от армията на Съединените щати, в синя униформа и красив като картинка. Висок, с широки рамене и цъфтящ от добро здраве, можеше да мине за ултрамодерен фотомодел, който би могъл да се покаже по телевизията в предаването „Идеалният мъж“. Лицето му беше красиво, загоряло и гладко обръснато, кестенявата му

коса бе прибрано до ушите, но най-привлекателни бяха блестящите му сини очи и закачливата му усмивка. Моника го хареса на часа.

— Простете ми, че ви обезпокоих, мадам, но аз съм Дарси О'Брайън от Ню Йорк. — На лицето ѝ се изписаха смесени чувства и объркване, затова бързо добави: — С Дру сме добри приятели.

— Влезте, господин... Извинете, предполагам, че имате някакъв чин?

— Полковник — но моля ви, ще ми бъде по-приятно, ако ме наричате просто Дарси.

Моника го покани с жест вътре и протегна ръка, за да се здрависа, преди да се сети, че беше изцапана с паркетин.

— Казвам се Моника Райън. — Издърпа ръката си и я избърса в престилката си. — Тоест — Самнър. По една случайност и аз съм от Ню Йорк.

— Чух, че Дру се бил оженил, но не е идвал на север от доста време. Къде ли е намерил такава прелестна красавица като теб?

— Вятърът ме довя — отвърна му капризно тя, отговаряйки на блясъка в очите му. — Дру се огледа и ме видя.

Той погледна към ведрото и четката, а след това — към престилката ѝ. Усмивката му скри учудването от факта, че господарката на дома стърже пода.

— Обзалагам се, че работата ти в момента не е първата изненада, която си му поднесла.

— Не, не съвсем. — Може би трябваше да му обясни, че Дру я мисли за Моник, но историята беше прекалено оплетена, за да я разбере. От друга страна, дали щеше да ѝ повярва, щом досега никой не ѝ бе хванал вярата?

— Ники, на вратата ли се чука? — Мъничето се втурна, подскачайки надолу по стълбите, сякаш за да ѝ напомни, че поне тя ѝ имаше доверие, и се спусна към тях. — Посетител ли имаме?

Изглеждаше възбудена, преливаща от здраве, и Моника импулсивно се протегна и я притисна до себе си.

— Здравей, Мъниче. Радвам се, че се вдигна от леглото и дойде. Запознай се с полковник Дарси О'Брайън — приятел на чичо ти Дру. — Моника придърпа Елизабет към полата си и обхвана раменете на момичето с ръце.

— Дарси? — попита Мъничето и извърна нагоре глава към нея.
— Много смешно име.

— Не и ако си ирландец. — Той приклепна, за да не я гледа отвисоко. — А ти как се казваш?

— Елизабет.

— Най-малкото дете на Робърт. Той беше — обясни Моника — по-големият брат на Дру.

— Така се случи, Елизабет, че познавах добре татко ти, преди да е срещнал още твоята майка. Веднъж летувах тук с чичо ти Дру по време на една студентска ваканция. — Погледна към Моника, веселият пламък в очите му бе помръкнал. — Но това беше, преди войната да ни изправи един срещу друг.

Моника наклони глава настрана от учудване.

— Мислех, че двамата с Дру сте служили в армията на Съединените щати.

— Така беше. Но Робърт направи друг избор. Дру се записа във войската, за да избегне... — направи пауза и хвърли бърз поглед към Елизабет — ... известни трудности у дома си много преди да избухне войната. А когато това стана, Робърт очакваше от него да дезертира и да се присъедини към Конфедерацията, но Дру счете, че вече е бил обвързан с клетвата си за вярност. Стана враг в очите на Робърт и беше нежелан тук, а също — и аз.

„Бедният Дру“ — помисли си Моника. Вече познаваше Дру достатъчно добре и си представи какво означаваше за него да бъде прокуден от дома. Телевизията я бе убедила колко грозна можеше да бъде войната, но за човек като Дру, изтръгнат от корена си, тя сигурно е била истински ад.

А причината му да постъпи в армията, „трудностите у дома му“ сигурно са имали нещо общо с Моник.

— Освен това — продължи Дарси и засили черните краски — се съмнявам, че снаха му е помогнала с нещо. От Дру разбрах, че Моник непрекъснато се стремела да създава конфликти. Не си ли я срещала още?

„По-добре е да му кажа“ — помисли си Моника. Рано или късно някой ще я нарече Моник, след което тя щеше да се прости завинаги с милата му усмивка. Дори щеше да бъде въпрос на късмет Дарси О’Брайън да я заговори отново.

Усмиваше му се, докато обмисляше как да му обясни, и съзря намръщено лице на Мъничето.

— Ники няма да дойде с теб — извика момичето съвсем неочаквано. — Тя и чичо Дру са женени.

Дарси разроши косичката ѝ.

— Чичо ти Дру е щастливец.

Мъничето се дръпна.

— Ще остане с нас, сега тя е мама.

Моника схвана, че момичето може би се почувства застрашено. Всеки път, когато майка им се бе усмивала на някой красив мъж, децата биваха изоставяни... или заключвани в гардероба. Стисна успокояващо раменцата на Мъничето и я подбутна към кухнята.

— Иди кажи на Аби, че ни е дошъл гост. — Почувства мълчаливата ѝ съпротива и добави: — Побързай, трябва да започваме урока, а освен това ще трябва да украсим и клетката на крал Артур.

Елизабет хвърли последен подозрителен поглед към Дарси и изтича към задната врата:

— Извинявай, ако ти се е сторило грубо, но е имала тежки преживявания — също както и другите деца.

— Те са истинско предизвикателство — трите, а и Аби, разбира се. — Той се усмихна, чертите на лицето му се смекчиха. — Последния път, когато видях Аби, тя беше на възрастта на Елизабет, но предполагам, че днес е станала красива млада дама.

Преди Моника да успее да му обясни, че Аби е надминала очакванията му, Дру тресна вратата, прекрачи и сграбчи в мечешка прегръдка приятеля си.

— Дарси, стари дяволе! Значи си бил ти. Видях някакъв да атакува откъм Ривър Роуд и си помислих: „Само един може да язди така лошо“.

Дарси отвърна на прегръдката със същия ентусиазъм.

— Ти ли ще ми кажеш! Колко пъти само съм те свалял от коня на двубоите ни!

— Само веднъж, и то — чрез измама. Извика ми, че Мери-Лу Джаксън тича след мен и аз направих глупостта да се обърна, за да видя.

— И защо не! Жените винаги са тичали след теб.

Горд, Дру поклати утвърдително глава, а Моника го погледна с възхищение. „Значи така — можел и да се усмихва.“ Испита прилив на обич, пожела да застане близо до него и да се включи в непринудения дружески разговор. Само ако познаваше Дру преди войната, преди Моник да му бе съсипала живота.

Дру се отдръпна и огледа приятеля си от главата до петите.

— Страхотно е, че се видяхме. Какво те носи по тези краища. Военни задължения?

— Инспекция в Ню Орлийнз. Не можех да бия път чак до Луизиана и да не намина. Надявам се, спомняш си, че ми дължиш от онова пивко отлежало, с което е известен Югът.

— Останало ми е още малко от бърбъна на баща ми, но няма да можем да се забавляваме така, както преди. Може би беше по-добре да ме предупредиш, че ще дойдеш.

— Узнах за заминаването си късно снощи. — Дарси замълча и огледа хола — трудно можеше да се направи сравнение между окаения вид на помещението и спомена му от предишното посещение. — Не го взимай навътре, Дру. Заедно воювахме — знаеш, че не съм претенциозен. Достатъчни са ми легло и стая, а ако ме почерпиш с бърбън — няма да ти откажа.

— Пристига Аби! — извика Елизабет и се втурна в хола. Спря се пред Дру и по лицето ѝ се изписа облекчение от присъствието му.

— Уау! — Дру я вдигна на ръце и я залюля. — Спри за минутка, искам да се запознаеш с някого. Дарси, това малко дяволче е племенницата ми Елизабет.

— Вече се запознахме. — Дарси кимна към Моника. Дру проследи погледа му, усмивката му угасна и той се намръщи.

— Разбирам. Значи се видяхте с жена ми Моник?

— Моник ли? — Дарси местеше поглед учудено от единия към другия. — Не каза ли Моника?

Тя погледна умоляващо Дру с плахата надежда, че ще прояви поне малко от същата нежност, както през нощта, но не позна.

— Казвам се Моника — обърна се към Дарси, въпреки че думите бяха предназначени за Дру.

Дарси трепна с устни, погледът му заскача към тях като топче от пинг-понг.

— В такъв случай, ако не ви обижда въпросът ми, коя е Ники?

— Ето тя — отвърна му Елизабет раздразнено и посочи към Моника. — Запушалки ли имаш в ушите?

— Дръж се прилично — напъти я остро Дру и я пусна на земята. — Така ли Самнърови говорят с гостите си?

Мъничето прехапа устни и поклати глава. Тъй като чичо ѝ продължи да я гледа строго, тя скръсти ръце на гърдите си и изпелтечи някакво извинение. Дарси махна с ръка.

— Първо, идвал съм тук доста често, за да ме наричате гост, и второ, тя бе права. Явно не съм слушал достатъчно добре, иначе щях да знам защо всеки назовава жена ти с различно име.

— Това е дълга история, ще ти обясня по-късно.

Моника не повярва на обещанието му.

— Историята е дълга — добави тя, — но версията на Дру би се различавала значително от моята.

Дарси трепна с устни още веднъж.

— В такъв случай очаквам да чуя и двете.

— Ники не може да разговаря с теб. — Елизабет дръпна Моника за полата. — Хайде, трябва да започваме урока си.

Моника сведе поглед към нея и си спомни какво се случи снощи, когато пренебрегна молбата ѝ.

— Мъничето е права — обърна се тя към мъжете. — Трябваше да започнем преди няколко часа. Ще ни извинете ли, джентълмени?

Обърна се рязко и се блъсна във ведрото със сапунена вода. То остана изправено, но четката, с която търкаше, полетя ниско над пода.

— Какво е това?

Нервираният тон на Дру почти я отказа да си отвори устата.

— Лъсках пода — озъби се тя и премести приспособленията за чистене до стената. — Нямах намерение да оставям бъркотия, но не очаквах гости.

Дарси пристъпи напред, взе ведрото от ръцете ѝ и го остави настрани.

— Вървете с Елизабет, мисис Самнър. Както вече казах, не се считам за гост и ще се радвам, ако и ти направиш същото. Предпочитам да мислиш за мен като за приятел.

Взе ръката ѝ, в очите му имаше разбиране и съчувствие. Не флиртуваше с нея, изглеждаше като че ли я изучаваше.

— Да тръгваме да те настаня, Дарс. — Дру внезапно се изправи зад него. — Това ли е багажът ти?

Дарси слабо кимна, погледът му не се откъсваше от лицето ѝ.

— Надявам се, че скоро ще се срещнем, Моника. — Наведе се ниско, за да целуне ръката ѝ. — Нямам търпение да чуя и твоята версия.

Елизабет я дръпна отново и я повлече след себе си. Дру се навъси след нея, Мъничето не изглеждаше по-щастлива, но тя не можа да сдържи усмивката си.

Дарси я бе нарекъл Моника и Дру не го поправи.

Дарси О'Брайън! Аби се облегна на рамката на вратата, сърцето ѝ биеше силно. Пристигна след толкова време — по-важен за нея от всичко друго и двойно по-красив.

Не трябваше да допуска да я види в такова състояние.

Плъзна поглед по роклята си с орфан край към избелелите жълти връзки на полата си, посипани с брашно. Дотук траяха надеждите ѝ, че Дарси ще я обикне отчаяно от пръв поглед. Той беше гулял с най-красивите и недостъпни дами от Ню Йорк. Как можеше да се надява да стане жената на неговите мечти, когато в действителност изглеждаше по-зле и от домашна прислужница?

Особено щом снаха ѝ се бе докопала до него първа. Аби се опита да потисне чувството на завист. Беше дребнаво и под достойнството ѝ, освен това не беше справедливо по отношение на Дарси. Ако Ники беше Моник, той щеше да прозре това за миг, тъй като беше най-земният, най-честният и най-внимателният мъж, когото Аби познаваше през живота си.

Когато преди идваше на посещение, тя беше твърде млада, за да може да скрие възхищението си от него, но той нито веднъж не ѝ се присмя. Дори когато му пелтечеше глупости и се въртеше около него непохватно като малка кобилка, никога не я отпъди. Жените го преследваха не по-малко от Дру, но за разлика от брат ѝ, винаги намираше време да отговори на безкрайните ѝ въпроси и да ѝ се усмихне. С Моник, или без нея, миналото си оставаше минало.

Освен това Аби беше вече зряла жена и познаваше Дарси по-добре от Моник. Беше му приготвяла любимите му ястия за вечеря,

супа от бамя и малинов пирог, сервирана му бе в китайския сервиз с излъсканите сребърни прибори. А ако се облечеше добре, хващаше око...

Спомни си, че върна синята копринена рокля, и сякаш я обляха със студена вода. Не смееше да я поиска отново, беше съвсем в стила на Моник да ѝ заеме роклята, а след това да разправя на Дарси колко труд била положила Аби, за да се направи красива за него. Полека-лека Моник щеше да обере каймака, докато Аби щеше да ѝ сърба попарата.

Моник имаше обичай да влиза внезапно в стаята и да събира погледите на мъжете с богатата си премяна и диамантите, красива и изискана дори в подробностите. Не, Аби нямаше никакъв шанс да се сравнява някога с нея.

Аби стисна очи и опита да прогони от съзнанието си как Дарси се наведе, за да целуне ръката на снаха ѝ. „Тя е Ники“ — каза си тя и склочи пръсти зад гърба си.

Но какво трябваше да направи, ако беше предишната Моник?

Дарси О'Брайън последва Дру навън и погледна с умиление бялата сграда под дъбовете. За пръв път посети това имение, когато беше петнадесетгодишен. Тогава си помисли, че да живее в гарсоньерата е някакво наказание, но се подчини на повелята на родителите си и въпреки предварителните си представи установи, че всъщност е получил така лелеяната свобода. Ах, какви спомени го свързваха с Дру от далечното минало.

— Мисля, че ще харесаш старата си квартира. — Дру се усмихна, отвори една врата и отправи покана с жест към стаята със съвсем ергенска обстановка.

Дарси нахвърля пътните си чанти вътре и си напомни да попита за Моник. През войната по време на прекараните заедно безсънни нощи Дру не спираше да я ругае и положително не беше показал голяма любов към нея, като се бе върнал вкъщи.

Дарси преодоля любопитството си, колкото и голямо да бе то, и реши да изчака удобен момент, когато Дру е в настроение да говори на тази тема.

— Ти в съседната стая ли си — попита вместо това, — както в доброто старо време?

Дру поклати глава и се усмихна унило.

— Напоследък спя в къщата.

— А, разбирам — женитбата.

— Не, искам да бъда близо до децата. — Усмивката му изчезна и лицето му стана толкова мрачно, че Дарси не можа да се сдържи да не полюбопитства.

— Нека пообиколим — предложи той с надеждата, че при разходката Дру може да си развърже езика.

Дру хвърли бърз поглед към джобния си часовник и сви рамене.

— Както искаш. Всяка разходка е полезна за мен.

Дарси се усъмни — досега не беше виждал приятеля си в по-добро физическо състояние.

— Надявам се, че не злоупотребявам с гостоприемството ти, но просто не можеш да си представиш колко исках да се върна отново тук. Толкова отдавна не бях посещавал Ривърз Едж. Мисля, че това място ми липсваше не по-малко, отколкото и на теб.

— М-да, всъщност има някои изменения, Дарс.

Дарси не отговори. Бяха настъпили промени, и то най-вече с приятеля му. Предишният Дру се смееше и шегуваше непрестанно, а днешният едва процеждаше подобие на усмивка. Дру зарея поглед в далечината, издаваше вътрешно неспокойство, заетост, сякаш по-скоро трябваше да се намира другаде. Дарси проследи погледа му към полузасятите поля и се досети, че грижата му е свързана с работата.

— Не е нужно да ме забавляваш — промълви той, — зная, че имаш много неща за вършене.

Дарси понечи да предложи помощта си, но прецени, че това можеше да бъде възприето като обида. Всички плантатори от Юга, включително и Дру, по-скоро щяха да си прекършат гръбнака от работа, отколкото да позволят на госта им да си мръдне пръста.

— Не ставай смешен — отсече Дру и се завъртя, за да го погледне в очите. — Не всеки ден вятърът довява стар приятел в града.

— Приказвам сериозно. Не съм дошъл да разстройвам плановете ти. Вечерта ще разполагаме с повече време за разговори. Освен това не дойдох само заради теб. Къде е Аби, между другото?

— Вероятно в кухнята. Но по-добре е да те предупредя, че не обича да я прекъсват, докато работи.

— Че каква работа върши?

— Готви, чисти и кой знае още какво. Поела е цялата грижа за къщата.

— Но не и за подовете. — Лицето на Дру изрази учудване, затова добави: — Жена ти лъскаше в хола.

— Предполагам, че е имала причина. — Лицето му потъмня. — Няма изключения от това правило.

— Длъжен съм да ти обърна внимание, че тя изобщо не е такава, каквато ми я беше описал.

— Не позволявай на ангелското изражение на лицето ѝ да те въведе в заблуждение.

Дарси поиска да му обясни, че не външността ѝ го впечатли. Притежаваше уникална природна дарба, което не бе споделял досега с никого, дори с Дру. Умението му го плашеше, можеше да хване някого за ръката и да проникне в душата му. Ставаше му ясно и най-съкровеното, като например страхът, гневът... или откровеността. Реши да смени темата.

— Ще ми кажеш ли защо я наричат с три различни имена?

Дру сви рамене, изглеждаше объркан.

— Причината е може би амнезия. Тя твърди, че била паднала и си била ударила главата.

— По моему не звучи правдоподобно.

— Склонен съм да се съглася, че си е загубила паметта, но тя очаква да приема, че в същото време е и друга личност. Последното прилича на истина, тъй като от съзнанието ѝ действително са изтрети всички спомени.

— Прости и забрави. Доколкото схващам, не си склонен да я приемеш поновому?

— Не мога. Дарс, не знаеш на какво е способна Моник. Тя е като змия в пазва.

Не беше така. Дарси беше успял да разбере всичко, което ръката ѝ му каза. Дарбата му досега не го беше подвеждала никога — нито във военно, нито в мирно време.

Още от самото начало усети благия характер на жената, след това я бе докоснал и се бе уверил, че не е способна да извърши зло. Искрено обичаше Дру и децата, това го прочете и в очите ѝ.

Прецени, че няма да успее да убеди приятеля си в обратното. Дру трябваше да го открие сам.

Дарси не поднови разговора в същата посока и го придружи мълчаливо към полето. Чудеше се дали Дру несъзнателно се насочва натам или вътрешният му зов беше по-силен и не можеше да го преодолее.

Най-вероятно — и двете. Дру се разкъсваше от желанието да прекарат времето заедно, но работата явно го подтикваше към действие.

— Забелязвам, че Ривърз Едж изживява тежки времена — каза меко Дарси. — Ако се нуждаеш от заем...

— Не, благодаря ти, но искам да се справя сам. — Беше горд до саможертва.

— Знаеш ли, имам излишни пари. За какво са приятелите, ако не за да те измъкват от затруднено положение от време на време? Само един малък заем, Дру. Сигурно не желаеш имението да западне пред очите ти.

Дру се обърна към него, в очите му блесна решителност.

— Няма да взема. Поне докато ме слушат ръцете. Започвам бавно, Дарс. Засадох малко ориз, зеленчуци и каквото беше останало от захарната тръстика. Ако положи достатъчно грижи и ако времето е благоприятно и данъците не се вдигнат, ще върна предишния блясък на имението. Може би не съвсем както преди войната, но поне ще бъде рентабилно. Убеден съм, че ще успея със собствени сили.

Дру се беше изправил пред изключително предизвикателство, подобна беше мечтата на всеки американец — да просперира, като започне от абсолютната нула.

— Признавам, че ти завиждам. Бог да те благослови, Дру Самнър! С тази плодородна земя и красивата ти жена, която ти помага...

Дру го погледна особено.

— Разказвал съм ти за Моник. Как можеш да говориш за нея като за божия милост?

Беше не толкова въпрос, колкото молба за помощ, сякаш бе раздвоен от съмнения относно способността ѝ да върши зло. Дарси само сви рамене.

— Просто така го чувствам. Щом иска да ти помогне, защо не ѝ позволиш?

Дру изпръхтя недоволно. Очевидно думите на Дарси го раздразниха.

— Едно време си мислех, че иска да ми помогне, но се убедих, че не е така. Дарс, внимавай да не те оплете с чара си.

— Напълно погрешно мислиш за нея.

Дру се намръщи и Дарси се поколеба дали да не му каже за дарбата си. Не, в сегашното му състояние не беше настроен да възприеме нещо по-необичайно. Щеше да си помисли, че е мръднал.

— Губиш си времето да спориш с мен — каза на Дру и сложи приятелски ръка на рамото му. — Хайде, връщай се на работа. Можем да кръстосаме шпаги и по-късно.

Не го каза с насмешка, дори не се усмихна, но леката гънка в крайчеца на устните на Дру издадоха, че не е изгубил някогашното си чувство за хумор.

Дарси се загледа след него и си помисли, че приятелят му се нуждае от по-ведра обстановка. А единственият начин бе да прости на жена си.

Беше докоснал гърба на Дру и беше усетил, че чувствата на приятеля му бяха дълбоки и се простираха от яд до любовен копнеж. Съвсем несъзнателно, но с цялата си същност, Дру приемаше, че Ники ще спомогне за сбъдването на мечтите му и че тя е единствената жена, която ще направи живота му щастлив.

Дарси О'Брайън беше далеч от мисълта да се намесва в техните взаимоотношения, но все пак някой трябваше да помогне да се преодолее разстоянието между тях.

МОНИК

19 август 1860 г.

В книгите пишат, че отмъщението е сладко.

Съгласна съм, то носи известно удоволствие, но бих добавила, че чувството, което остава след това, невинаги е от приятните. Възможно е замислянето и подготовката да доставят повече радост, отколкото действителното изпълнение.

Ето защо пиша тези редове — възбудата лумва отново в мен, когато си спомням как оплетох Дру в мрежите си.

Глупавият Робърт остана вкъщи да се възхищава на безценните си синове и нямаше и най-малка представа какво смятах да правя в

града. Наистина повярва, че възнамерявах да напазарувам за децата — като че ли бих похарчила и едно пени за скъпоценните му копелета.

Взех и Рейчъл с мен. Никога повече не бих желала да се лиша от любовните ѝ настойки и магии, особено в такова съдбоносно начинание, каквото бях предприела.

От писмото на Дру узнах, че щял да пристигне в хотела същия следобед, след което щял да чака появата на брат си в пивницата. Използувах канцеларските принадлежности на Робърт, имитирах почерка му и скалъпих, че закъснява. Междувременно бях помолила един от приятелите на мъжа ми да забавлява Дру.

Пресметнах пристигането ми да бъде точно преди вечеря, когато Дру щеше да е изпил поне една бутилка бренди, но нямаше да е прекалено пиян, за да мога да изпълня намеренията си. А за всеки случай взех и любовната настойка на Рейчъл.

Изглеждах великолепно в роклята си от виненочервен сатен, украсена с фин бежов ширит. Деколтето ми беше дълбоко изрязано под раменете и наситеният му топъл цвят контрастираше неповторимо с бледата ми плът. Между гърдите ми висеше диамант с формата на сълза и привличаше вниманието към тяхната обилна пълнота. Две перфектно подбрани обици се люлееха на ушите ми точно на мястото, където Дру обичаше да ме целува.

Усмихнех ли се само веднъж по моя съблазняващ маниер, знаех, че никой мъж нямаше да ми устои.

Но още веднъж се оказа, че Дру не е от обикновените. Когато влязох в пивницата, той се наежи и се изправи, за да ме отпрати. Попита ме дали съм луда, щом влизам така смело в мъжки бардак, на което му отговорих с тъга, че трябва да поговорим.

По дяволите, смяташе да ме изостави във фойето. Прочетох в очите му, че иска да се обърне и да избяга, и да не ми проговори втори път. Бях принудена да използвам за стръв загрижеността му за Робърт, преди да го убедя да ме заведе на вечеря. „Трябва да похапна — казах му, — преди да мога да ти обясня каквото и да било.“

Колко доволна бях, че донесох любовната настойка.

Донесоха ни вино, Дру изпи по-голямата част. Така и не разбра, че в гарафата сипах щедро от еликсира. След малко започна да мърда на стола си, очите му постоянно се спираха на мястото, където ръцете ми си играеха с диаманта. Когато донесоха десерта, вече

знаех, че ще мога да го отведа без затруднение в моята квартира в града, в стаята, която Рейчъл и аз бяхме подготвили много старателно.

Той изглеждаше победен, когато го въведох в онази бърлога, обилно осветена от свещи, беше упоен и очите му не успяха да обхванат всичко с един поглед. От Рейчъл знаех предназначението на всяка кукла или символ, бях изучила всяка стъпка на обредния танц, който щеше да докара този мъж до екстаз.

Отидох до огледалото и застанах така, че Дру да вижда отражението ми под определен ъгъл. Хвърлях му усмивки през рамо, бях сигурна, че не сваля поглед от мен. Разкопчах копчетата на роклята си и спуснах ръкавите, за да открия раменете си сантиметър по сантиметър, докато се показаха гърдите ми. Може би си е помислил, че е скандално да не нося долно бельо, но от друга страна, по блясъка на очите му разбрах, че така му харесвам повече.

Роклята падна бавно до кръста ми и тогава започнах да напявам, както ме бе научила Рейчъл — с тих и дълбок глас, в определен ритъм, синхронизиран с всяко мое действие. Изпъчих напред гърдите си, за да ги разгледа по-добре, и се залюлях пред огледалото, като спусках бавно роклята с всяко завъртане на бедрата си. Дру стоеше като закован на място и едва дишаше, очите му поглъщаха всяко мое движение.

„Мой е — помислих си с нарастваща възбуда, — тази нощ ще направи каквото поискам.“ Опивах се от чувството си на власт над него, тонът на песента ми се извиси. Представих си как загрубелите му ръце докосват кожата ми на местата, където роклята я откриваше.

Роклята се плъзгаше, докато падна на земята. Чу се звук, който можеше да бъде като от шумоленето на сатена, така и от възхищението на Дру.

Не обърнах внимание каква е причината, тъй като в този момент бях обхваната от силата на магията. Тръснах глава назад, косата ми се разпиля по гърба, докоснах гърдите си и те се повдигнаха нагоре съблазняващо. В огледалото видях, че Дру пристъпи към мен.

Започнах да се смея, упоена от властта си над любовта. Дори целувката, с която щеше да ме задуши, не можеше да спре победния ми

смах. Напевът ми стана повече мой, отколкото на Рейчъл. „Той е мой!“

Свалих ризата му, панталоните и всичко, което стоеше между нас. След това скочих в ръцете му и обхванах кръста му с крака, докато той се облегна и ме облада направо на стената.

Шокирана съм, дори когато пиша всичко това впоследствие. Нито една дама от Юга не би се отдала на страстта си като диво животно, но дори и сега лелея да изпитам още веднъж непреодолимата любовна сила. Да бъда върху Дру беше празник за мен, принуждавах го да ме обладава пред всеки един от олтарите в стаята. Почувствах увереност, че съгласно обещанието на Рейчъл, той ще се привърже към мен завинаги.

Представете си моето слисване, когато се събудих сутринта и открих, че той вече се е облякъл и се готви да си тръгне. Погледът му беше пълен с презрение, което ми подежда като ведро ледена вода, лиснато върху израненото ми, но все пак задоволено тяло.

Скочих и се вкопчих в него, но той ме отблъсна. Казах му да не става глупав, че сме предопределени един за друг, но той само се засмя. „По-скоро ще се пържа в ада“ — закле се той, преди да се отдалечи с тежки стъпки.

Побеснях, проклинах го, но безполезно. Сритах всички олтари, но това не промени нещата. Оказа се, че нямах действителна власт над Дру. Единственият начин, по който можех да го управлявам, беше чрез настойките на Рейчъл.

Тогава дадох обет и съм твърдо решена да го спазя. Преди да се видим отново с Дру, а това ще стане скоро, ще узная всичко, на каквото е способна Рейчъл. Нейният бог излъчва изключителна сила и след като опитах могъществото му, съм изпълнена с копнеж за още.

Самнърови осуетиха моите планове, но ще ми платят за това, и то — прескъпо.

ГЛАВА 12

Моника се спускаше по витата стълба и прехапа устни. Беше сложила Мъничето да подремне, след което се отправи към стаята си да се освежи, но откри, че четката ѝ за коса е не на тази страна на бюфета, където я беше оставила.

Тъй като косата беше махната измежду стърчащите гребени, предположи, че Аби я е почистила, но бяха преместени и други, също така лични предмети. Днес не се переше, в такъв случай защо Аби беше разбъркала полицата с бельото ѝ?

По всичко личеше, че някой пак е посетил стаята ѝ в нейно отсъствие.

Беше крайно време да разбере кой и защо правеше това. Мина през задната врата, за да отиде да помогне в кухнята, и реши да попита най-напред Аби.

Но когато стигна кухнята, откри, че момичето имаше компания. До масата седеше Сара Джейн Хокинз и ядеше ядки.

— Слушай, Аби — говореше тя в този момент, — как издържаш на този непосилен труд? Ти и Дру трябва да продадете всичко и да се пренесете в града. Това възнамеряваме да направим баща ми и аз.

— Напускате Бел Монд? — удиви се Аби. — О! — каза безизразно, когато вдигна поглед и видя Моника. Обърна се рязко и разбърка гърнето на огъня.

Леденият поглед на Сара Джейн прикова Моника на прага и я накара да се почувства като персона нон грата.

— Дойдох да помогна да приготвим вечерята.

— Благодаря ти — отвърна Аби сковано, — но щом Сара Джейн вече ми помага, няма нужда да се тревожиш.

— Знаеш, че не ми тежи. — Моника се обиди, местеше учудено поглед от едната към другата.

Сара Джейн се усмихна самодоволно. Аби не извърщаше лице от печката.

— Можеш да си починеш следващите няколко дни — предложи тя студено, — тъй като Сара Джейн ще ни гостува за известно време.

Обичаят с честите продължителни визити правеше Юга очарователен, но двете жени си размениха бързи погледи, с което дадоха ясно да се разбере, че ще се съюзят срещу нея. Аби не й каза: „Не те искаме тук“, но то беше в тона ѝ. Сара Джейн беше по-пряма.

— Бог ми е свидетел, че тук е достатъчно горещо и без да идва излишен човек. Достатъчно ни е тясно, нали, Аби?

Излишен човек? Моника се опита да не обръща внимание на думите ѝ и погледна към Аби, но момичето упорито гледаше настрана. Дотук свършиха усилията ѝ да станат приятелки, сякаш никога не бяха водили задушевени разговори. Моника си тръгна — а какво друго можеше да направи — и чу зад себе си Сара Джейн да казва:

— Може би трябваше да ѝ кажем да остане, за да я наблюдаваме. Знаеш, че не може да се вярва на Моник, когато някой новодошъл мъж се върти наоколо.

Бузите на Моника пламнаха, тя се защура без посока из двора. Дали не си мислеха, че възнамерява да прелъсти Дарси? Студенината беше породена може би от това, че Аби се опасяваше от предателството ѝ към брат ѝ. А не беше ли права? По всяка вероятност Моник е била способна и на по-лоши неща. Моника беше съгласна с тяхното отношение към нея, но подсъзнателно чувстваше, че предателството е извършено спрямо нея. Искрено харесваше Аби и искаше да бъдат приятелки, но момичето ѝ даде ясно да разбере, че с друга — по-добра — приятелка няма време за жена, която толкова много прилича на Моник.

Моника нямаше да промени нищо със своето чувство на съжаление към себе си. Може би ѝ оставаше да работи повече, да стърже глупавия под до безсъзнание, за да получи поне малко удовлетворение. Отдалечаваше се все повече от къщата и затъваше все повече в блатото на самосъжалението. Изведнъж чу тих стон.

Спомни си за кошмарите на Андрю, опомни се и се стресна от това, че не се намира в хола на горния кат и на къщата, а между две редици дървени постройки, разделени от широк, черен път. Джудит беше помела тези „ненужни колиби“ и на тяхно място построи тенис кортове, но Моника позна, че тук беше мястото, където квартируваха робите на Самнърови. Не познаваше никого, който да е живял тук.

След обявяването на закона за забрана на робството, считаше, че и робите отдавна са изчезнали.

Също както и голямата къща, жилищата на робите явно също някога са били в разцвет, но сега се крепяха само няколко постройки. Впечатление правеше най-голямата от тях, откъм по-далечния край на пътя, от нея долетя и втори стон — този път с нотка на счупена кост и може би — болка. Моника се отзова на часа и препусна нагоре по стъпалата на верандата. Вратата беше отворена, на пода лежеше и се гърчеше дребничка негърка. Моника избърза и коленичи до нея.

— Какво се случи? — попита я с нежност.

Жената се дръпна, очите ѝ изразиха див страх.

— Бутилката, не съм я счупила — прохриптя тя. — Държах я здраво.

Показа ѝ да види малко мускалче със запушалка. Моника не разбра какво предизвиква уплахата ѝ и погледна над жената към прекатурената стълба, върху стъпенките на която бяха нападали в произволен порядък бели памучни кърпи. Най-отгоре имаше шкаф с етажерки, вратичките му зееха отворени и разкриваха пред погледа ѝ полици с ленено платно и подредени по големина бутилки. Разбра, че това е аптечка за първа помощ. Огледа се. Покрай стените висяха койки, имаше полици с бинтове, по средата беше разположена голяма операционна маса. Прецени, че това помещение би трябвало да бъде лазаретът, както плантаторите наричаха болницата за роби. Почуди се дали все още се използва, тъй като беше чисто и сравнително незапращено.

Жената изпъшка пак и Моника започна да я преглежда, загрижена, че може би се е ударила при падането.

— О, господи! — извика тя, като забеляза подутия ѝ корем. — Скоро ще имаш бебе!

Лицето на жената се сгърчи от болка. Моника се почувства безпомощна като никога досега. Беше чела книги, беше гледала медицински предавания по телевизията, но това тук беше истинско и изискваше нейната лична намеса. А по всичко изглеждаше, че раждането щеше да започне всеки момент.

Хвърли паникьосано поглед към вратата, но се уплаши, че няма да има време да извика някого на помощ. Жената се нуждаеше от

някого в този момент и дори пълният дилетант би бил по-добра алтернатива, отколкото съвсем самостоятелното израждане.

Моника се молеше негърката да не е наранила вътрешностите си при падането, пресегна се и хвана ръката на жената, но тя се присви назад.

— Няма да викам, мисис. Изпратих да повикат Джаспър, той ще дойде скоро.

Най-вероятно чернокожата е била бивша робиня на Моник и сигурно е била малтретирана.

— Няма нищо. Аз не съм твоята господарка. Само приличам на нея. Моля те, нека ти помогна.

Жената се обърка, но тогава дойде следващият силен спазъм, който я направи безчувствена към всичко останало. Моника страдаше заедно с нея и се чудеше как, по дяволите, щяха да извадят детето.

Но ако проявеше страх или съмнение, нямаше да ѝ помогне с нищо.

— Няма да те оставя, докато не се роди бебето — каза тя с изкуствено приповдигнат тон, искаше с многото приказки да отвлече вниманието ѝ от болките. — По-добре е да свикнеш с мен. Казвам се Моника Райън, между другото. Може би по-добре е, ако и аз знам твоето име.

Жената не отговори. Стисна ръката на Моника така, че чак пръстите я заболяха, и се напрегна при новата контракция. Моника продължи да ѝ приказва.

— Мисля, че най-напред трябва да се разположиш удобно. Хайде да проверим дали можеш да се движиш дотолкова, че да се качиш на онова легло.

Чернокожата се придвижи вдървено, като позволи на Моника да ѝ помогне и да я подпре с възглавници в леглото. Изглеждаше, че няма сериозни наранявания. Пациентката беше устроена, но Моника нямаше представа какво трябва да върши по-нататък.

Във филмите беше видяла, че се суят наоколо, кипват вода. Забеляза глинена кана и купа върху масата, но нямаше време и вода можеше да стопли само с микровълнова фурна — контракциите следваха по-често от минута.

— Хвани ръката ми — предложи тя, когато жената изпъшка отново. — Хайде, напъни се с всички сили. Двете заедно ще изкараме

бебето на бял свят. Само след няколко минути ще можеш да го държиш в ръцете си.

Бедната жена я гледаше с изцъклени очи, лежеше по гръб, изтощена от усилията. Моника усети лепкав страх, като си помисли за възможните усложнения. По телевизията винаги показваха седалищни раждания, при които трябваше да се достигне плодът и да се завърти. Жената беше дребна, какво щеше да стане, ако бебето се окажеше прекалено голямо за родовия ѝ канал? Нямаше време за избор.

— Окей, нека направим така — каза на пациентката си, като се надяваше това да прозвучи по-убедително, отколкото всъщност беше. — Опитай да се преместиш до края на леглото. — Пусна ръката ѝ и коленичи. — Точно така, продължавай все така и викай, продери си дробовете — знай, че помага. Напъни се, за да мога да хвана това малко... О, виждам го. Показа се главичката му.

Моника се зарадва на тъмното кичурче коса и започна да бръщолеви глупости:

— Точно така. Хайде, избутай го към мен. Излиза. О, да, избутай му главичката навън.

Видя най-напред раменцата му, а след това и телцето му, накрая с последния напън в ръцете ѝ падна безценното съкровище. Залюля нежно и с благоговение бебето, съзнавайки нищожеството на собствените си усилия, сравнени с неவிжданото чудо, което държеше в ръцете си.

При това и доста мръсно. Сети се, че трябва да го почисти.

— Шляпни го по дупето — прошепна слабо жената — трябва да започне да диша.

Моника погледна пациентката си с ужас.

— Да го шляпна ли? — попита, тъй като възприе като жестокост края на и без това мъчителното израждане.

— Ето така, дай на мен. — Дру се показва на прага и застана до нея. — Освен ако не искаш да приложиш своето ЖСП отново.

Той протегна ръце и тя, без да се замисли, му връчи детето. Дру го плесна леко по дупето, което се оказа достатъчно бебето да се разциври с пълна сила, с което пое въздух с дробовете си. След това я помоли да донесе нож и я отпрати към аптеката.

— Трябва да прережем пъпната връв — отговори той на немия ѝ въпрос.

Тя побърза и намери нож, който изми по възможно най-добрия начин, след което донесе и памучни кърпи за пелени. Вън беше горещо, но не можеха да рискуват бедното малко създание да хване настинка.

Дру си послужи сръчно с ножа, за да пререже пъпната връв и да я превърже.

— Откъде знаеш какво трябва да се направи? — попита тя впечатлена.

— Веднъж Дру трябваше да изроди бебе в едно стопанство, където бяхме дислоцирани — намеси се внезапно Дарси от прага. — Както казват, войната учи на всичко.

Дру пови бебето в кърпите, които тя му подаде, после го залюля на ръце. Уважението ѝ нарасна още повече, когато той успя да усмири детето и то престана да плаче. Миналата нощ, когато я беше завил, изпита такава нежност към него, но сега още веднъж пожела той да ѝ се усмихне така, както и на бебето.

— По-добре е да се погрижиш за пациентката — продължи Дарси, без да влиза. — Мисля, че се нуждае още от твоите грижи.

Дру изруга под нос и тикна бебето в ръцете му.

— Ето, Дарс, изчисти го.

— Аз ли? Че какво разбирам от бебета?

— Съжалявам, но другото вече е тръгнало.

— Още едно ли има? — попита Моника и проследи погледа му.

Чернокожата наистина се нуждаеше от още внимание. Контракциите продължаваха, а коремът ѝ беше все още издут, и по всичко личеше, че ще роди близнаци.

— Но тя е толкова дребна — изпротестира Моника, като се чудеше откъде бедната жена ще намери сили. Изражението на Дру беше мрачно.

— Дръж се — каза той на жената. — Джаспър отиде да потърси акушерка.

— Няма да е Рейчъл, нали? — Очите ѝ се разшириха от страх.

— Надявам се, че не. Поне той нищо не ми каза. Само ме помоли да намина в случай, че съм акуширал и преди.

— Ще се справим и сами. Без Рейчъл. С нея — посочи жената към Моника.

— Казвам се Седи.

Трогната, Моника ѝ се усмихна. Според обичая, щом си кажеше името, предлагаше и доверието си.

— Стисни ръката ми, Седи. Веднъж го направихме, ще успеем пак.

Дру беше наблизко и това ѝ вдъхна увереност. Стори ѝ се, че ще се справят с всяко усложнение, но за щастие не се наложи. Второто момче излезе по-бързо от първото и веднага заплака.

— Предполагам, че предусети пляскането — каза Дру облекчено през смях.

— Не очаквай от мен да го изчистя — каза Дарси упорито. — И без това се справям трудно и с това.

Движенията му бяха толкова непохватни, че Моника го съжали и забърза да вземе бебето от лапите му.

— По-добре е да излезеш навън — отвърна му тя със смях. — Оттук нататък мога и сама.

Дарси с благодарност се оттегли към вратата. Дру застана до Моника, която почисти с гъба второто дете. Когато и то беше чисто и повито в нови пелени, си размениха бебетата. В този момент Дру я погледна с опасение, но тя си помисли, че той споделяше мислите ѝ. Искаше да каже: „Виж колко много можем да постигнем заедно“, но гърлото ѝ остана сухо, също както и емоциите ѝ.

След като близнаците бяха повити удобно, поднесоха ги на майка им от двете страни на леглото. Седи изглеждаше уморена, но много радостна и Моника се разплака от щастieto ѝ. Запримига бързо и вдигна поглед. Дру я наблюдаваше.

— Плача и на сватбите — обясни тя. Чувстваше се като глупачка. — Не мога да се сдържа. Красивите неща ме разстройват. — Той продължи да я гледа, сякаш се опитваше да проникне в нея и да разбере причината за оплакванията ѝ. — Никога преди не съм присъствала на раждане — запелтечи тя. — Необикновено е, нали?

Каквото и да бе отговорил, нямаше да се чуе, тъй като в този момент в стаята влетя Рейчъл и затича напред-назад. Носеше покрита кошница, която постави внимателно на пода.

— Ти! — изсъска Рейчъл. — Намесваш се, винаги се намесваш...

— Стига, Рейчъл. — Дру пристъпи напред, като че ли да защити Моника. — Тук нямаме нужда от теб.

Рейчъл погледна към леглото и Седи притисна синовете си към гърдите си. След това Рейчъл насочи погледа си към Моника и черните ѝ очи проблеснаха само през две тесни цепки.

— Някой ден, много скоро, ще ти се наложи да дойдеш при мен — каза тя, в гласа ѝ звънна стомана. — Само аз притежавам това, от което се нуждаеш. — Обърна се на пета, грабна кошницата си и напусна стаята.

— Не отивай при нея — предупреди я Седи, шепотът ѝ изпълни с мрачни предчувствия пространството, останало празно след драматичното напускане на Рейчъл. — Тя практикува вуду. Дава, но взима повече.

Моника остана потресена. Проследи с поглед Рейчъл и опита да не се издаде колко беше обезпокоена. Но Седи още не беше свършила.

— Каза ми, че нейният грис-грис ми е направил бебетата и затова били нейни. Аз ѝ отговорих, че няма да дам синовете си да им прави вуду. Но Рейчъл знае кога щяха да се родят и дойде да ми ги отнеме. Видяхте ли, спасихте децата ми.

Вуду ли? Моника се смути, погледна към Дру, но той изобщо не беше обърнал внимание. В момента посрещаше високия чернокож мъж, който постепенно запълваше рамката на вратата.

— Не можах да намеря акушерка — каза той задъхано, — но видях Рейчъл, която се бе отправила насам.

— Няма нищо, Джаспър — отвърна му Дру. — Рейчъл си отиде и всичко е наред. По-добре, отколкото можеше да се очаква. Сега ти трябва да си гордият баща на двама вресливи сина.

„Джаспър е може би съпругът на Седи“ — помисли си Моника, като гледаше как мъжът щеше да се пръсне от гордост.

— Две ли са децата? — попита жена си.

Седи му върна усмивката и Моника разбра, че целият свят беше изгубил значение за съпружеската двойка и съществуваха единствено техните синове. Моментът беше прекалено личен и стана време да се оттеглят. Дру като че ли стигна до същото заключение.

— Почини си до края на деня — каза на Джаспър и тръгна с Моника към верандата. — Имам чувството, че Седи се нуждае повече от теб, отколкото аз.

— Но посежите...

— Могат до почакат. Остани със семейството си. Това е истинското ти място.

— Същото може да се каже и за теб — сгълча го Дарси. Чакаше ги отвън. — И ти можеш да не работиш днес.

— Не мога да си го позволя. Има още пет часа до залез-слънце и смятам да ги оползотворя. — Дру хвърли поглед към Моника и се поколеба дали да продължи, но размисли, пое дълбоко дъх, обърна се и се отдалечи.

Дарси поклати укорително глава след него.

— Омъжила си се за упорит човек, мисис Самнър. Изглежда е по-добре да му помогна аз. Иначе ще му липсват двете ръце на Джаспър.

— Сам разбираш, че не напуска работа преди залез. Винаги разочарова Аби, като не идва навреме на вечеря.

— Но днес ще дойде. Лично ще се погрижа за това.

— Пожелавам ти успех, полковник. Но както каза — той е упорит човек.

— Аз мога да съм по-твърдоглав и от муле — усмихна се безочливо той. — Подходът към Дру е да го накараш да си мисли, че дадено нещо е било негова идея. А имам доста идеи за него.

— Наистина ли?

— Животът е сцена, знаеш. — Усмивката му стана още по-широка. — Грубостта и безразличието му са преднамерени. Понякога хората издигат стени между себе си и външния свят, защото се чувстват уязвими. Уверен съм, че Дру само се преструва, че е толкова ядосан или безразличен към теб.

Моника поклати отрицателно глава. „Дарси О’Брайън — каза си тя — е непоправим оптимист.“

— Предполагам, че е време да се захващам за работа — каза той с приповдигнат тон. — Ще ми пожелаеш ли успех? Имам чувството, че следващите пет часа могат да се окажат най-дългите през живота ми.

— Говорихме за преструване. И за двама ни не е тайна, че смяташ да се забавляваш до насита. А после спомена, че се стремиш към най-тежката работа.

— Тънък намек от твоя страна. — Стеснителната му усмивка угасна, след което хвърли меланхоличен поглед към блатото. — Аз също имам собствено разбиране за нещата. Относно Рейчъл — не ме

питай защо или откъде зная това — но тя... Моля те стой далече от тази жена. Е, добре, нека само ти кажа, че вярвам напълно на Седи.

Тя потръпна, още веднъж изпита чувството, че в стомаха ѝ пърхат пеперуди.

— Това и възнамерявам да направя — увери го тя и беше възнаградена с една от великолепните му усмивки.

Отпрати го с убеждението, че мястото му в момента е при Дру, но когато си тръгна, се поколеба дали да не го извика обратно.

Остана сама. В настъпилата тишина чуваше как бризът шумолеше, като се провираше между околните дървета. Над главата ѝ се скупчваха облаци и постепенно забулваха слънцето, небето потъмняваше с всяка измината минута. „Идва буря — помисли си тя. — Скоро ще завали.“ Погледна назад към покрива на лазарета с надеждата, че покривът е здрав. Не би понесла мисълта, че тези красиви новородени бебета биха могли да се намокрят от дъжда.

— Къде е? — изсъска зад нея Рейчъл и заби в ръката ѝ пръстите си, наподобяващи извити нокти.

Моника не искаше да изглежда изненадана или да издаде по някакъв друг начин тревогата си, но сега видя мистериозната ѝ кошница отворена и си спомни предупреждението на Дарси.

— Не зная за какво говориш — заекна тя с единственото желание да се махне далече от тази жена.

— Знаеш много добре — изръмжа Рейчъл, черните ѝ очи блеснаха. — Какво направи с брилянта на Зомби?

Моника нямаше ни най-малко понятие за какво ѝ говори Рейчъл и затова забави отговора си. Помисли си притеснено дали жената няма да я нарани. Съвсем определено изглеждаше изперкулясала, лицето ѝ беше напрегнато, а погледът ѝ — втренчен.

— Не е у мен, подарих го — излъга Моника, издебна моментното смущение на нападателката си и се отскубна. Искаше ѝ се да избяга, но предпочете риска на фронталната атака пред обръщането си с гръб към опасността.

За най-голяма нейна изненада Рейчъл не се помръдна, а я оглеждаше внимателно, докато с присъщата ѝ непоследователност отхвърли назад глава и се затресе от смях. Нямаше и нотка от веселие, а само тържество, от което настръхваха косите.

От кошницата изпълзя черна змия и започна да се изкачва по роклята на Рейчъл. Моника гледаше със смъртен уплах как се уви около врата на жената.

— Тогава ще ни го донесеш — извика Рейчъл и прекъсна смеха си така рязко, както го бе започнала. Със смразяваща усмивка отви змията, положи я обратно в кошницата и изчезна между дърветата.

Моника остана на място, разтърсена до дъното на душата си от неочакваната среща. Какво всъщност трябваше да донесе на Рейчъл?

Забърза назад към къщата, към относителната сигурност на стаята си и напрегна мисълта си. „Брилянтът на Зомби“ — беше казала съвсем точно Рейчъл. Изведнъж се сети, че може би това бе част от скъпоценностите на Моник.

Огледа стаята, но явно търсенето трябваше да бъде поревностно. И не трябваше да отвлича вниманието си с неприятни случки, посетители или неизвестни лица, ровили в личните ѝ вещи.

А може би загадъчният човек беше търсил същото в стаята ѝ? И друг ли искаше да сложи ръка на бижутата ѝ?

— Ники? — На прага застана Мъничето и потърка очите си с ръце. — Къде беше? Търсих те, но те нямаше.

Моника разтвори ръце и детето се спусна в прегръдките ѝ. Спомни си, че първата ѝ мисъл беше, че Мъничето е виновната. Но внезапно ѝ се стори, че неизвестното чуждо присъствие не беше така безобидно, както търсенето на помен от някое дете.

Глупави помисли. След срещата с Рейчъл и змията и най-малката странност ѝ вещаеше зла прокоба.

— Току-що се върнах от Седи — съобщи на детето и го вдигна на ръце. — Роди две хубави бебета, момчета.

Мъничето се наежи.

— Нали няма да бъдеш и тяхна майка?

— Разбира се, че не — успокои я Моника и седна с нея на стола люлка. — Те си имат своя.

— Ами той?

— Кого имаш предвид? — Моника се озадачи и обърна брадичката ѝ към себе си. — Защо ме разпитваш, Мъниче?

— Не харесвам как ти се усмихва човекът със смешното име, а също и начина, по който и ти му отговаряш с усмивка.

— Дарси ли? — Моника я досмеша, но знаеше от опит, че не трябва да омаловажава страховете на детето. — Полковник О'Брайън е приятел и аз го харесвам много, но това не означава, че ще замина с него. Крал Артур също те разсмива, но ти не възнамеряваш да го последваш в блатото, когато се върне вкъщи, нали?

— Разбира се, че не.

Моника се окуражи и настоя:

— Не принадлежа на света на Дарси така, както и ти не принадлежиш на блатото. Принадлежа на теб.

— Не го ли обичаш?

— Не.

— А обичаш ли чичо Дру?

За малко да повтори „не“, но си спомни как Дру люлееше в ръце малкото бебе на Седи.

— Предполагам, да — отвърна, впечатлена от това колко силно се развълнува. — Обичам го много.

Мъничето въздъхна, тялото ѝ се отпусна и се притисна към Моника.

— И той ще те обикне, аз ще го накарам — щом се науча да чета. — Внезапно телцето ѝ се напрегна отново. — Трябва да вървя вече.

Мъничето сви устни и скочи от скута на Моника. За секунди щеше да се намери зад вратата, ако Моника не я беше задържала за ръката.

— Какво има? Да не би да се чувстваш виновна за нещо?

— Не съм го откраднала — извика тя и погледна към вратата на гардероба. — Кълна ти се, имах намерение да ти го върна.

Значи Мъничето беше тази, която пипаше в нейно отсъствие. Моника ѝ заприказва внимателно, като премерваше всяка дума.

— Зная, че искаш да си вземеш помен, но, скъпа, трябваше да ме попиташ, преди да го вземеш.

— Не можах. Не беше твое, а нямаше как да попитам мама.

Аргументът беше точен, но Моника имаше друго възражение.

— Искях да кажа, че аз съм в тази стая и днес ми стана неприятно да вляза и да забележа, че някой е ровил в личните ми вещи.

— Не съм аз. Поне не днес. — Мъничето я погледна в очите с невинен поглед.

— Не си ли влизала днес да поиграеш с дрехите на мама?

Момичето поклати енергично глава.

— Не. Бях тук само веднъж, но оставих скъпоценните камъни на мястото им.

Моника почувства как кръвта ѝ се качва в главата от вълнение и я хвана за ръцете.

— Знаеш ли къде са?

Мъничето кимна и посочи гардероба.

— В пода. Мама мислеше, че е тайна, но един ден аз се криех от Андрю под леглото ѝ и я видях как скри нещо там.

— Можеш ли да ми покажеш?

Мъничето кимна с глава и я придърпа към гардероба, сърцето на Моника заби силно. Момичето вдигна килима и натисна една дъсчица на пода. Една от летвите отскочи и откри пред погледите им квадратна кутия. Отвори я, беше препълнена.

— Тук има цяло състояние — зяпна Моника и посегна към огърлицата с едър диамант с продълговата форма. Изглеждаше ѝ много позната, но погледът ѝ беше привлечен от другите искрящи на светлината скъпоценности. — Нямам търпение да покажа всичко това на чичо ти Дру.

— Недей — тръсна глава Мъничето, лицето ѝ изглеждаше сериозно, съвсем като на възрастна. Сложи ръката си върху тази на Моника. — Само ще си помисли, че си мама.

Възторгът на Моника помръкна. Детето имаше право. Ако Моника му покажеше бижутата, той щеше да го счете като доказателство, че е предишната Моник. Дори и да твърдеше, че Мъничето ѝ ги е показала, той щеше да твърди, че детето е излъгало само за да я защити. Винаги извърташе нещата и издигаше стена между себе си и околните, както беше отбелязал Дарси. По-добре беше да продаде скъпоценните камъни и да му връчи парите.

— Добре, няма да му казвам, ако и ти направиш същото — каза тя и я притисна към себе си. — Нека засега това да си остане наша малка тайна. Договорихме ли се? — попита детето, като видя притеснението му. — Имаш ли и други тайни, които да споделиш с мен?

Момичето поклати глава и сведе поглед към земята.

— Може ли сега да вървя?

Моника въздъхна. Ако Мъничето си беше взела помен, то явно нямаше намерение да си признае днес.

— Добре, но повече да не се промъкваш без мое знание тук, окей?

Мъничето кимна бързо и изскочи през вратата, преди Моника да успее да я върне обратно.

„Трябваше да ѝ обясня по-добре — помисли си тя и се отдалечи от гардероба. — Трябваше да я накарам да разбере, че всеки човек има нужда от личен живот и че едно малко момиче не бива да си играе с някои вещи.“

„О, господи! — помисли си с внезапен страх. — Дано не е пипала пръстена!“

Молеше се усърдно да не беше така и коленичи пред бюфета. Беше истинска лудост да го захвърли отдолу, откъдето всеки можеше да го извади. Представи си ужасната картина как Мъничето скрива ужасното украшение под възглавницата си, само за да го извади покъсно и да си играе с него... Моника почувства чак физическа болка при мисълта как сребърните змии се обвиват около малките пръстчета.

Когато докосна студения метал, се почувства замаяна от облекчение — слава богу, пръстенът все още беше на мястото си.

Грабна четката си за коса, мушна я и започна да я движи, докато пръстенът не се показва пред нея. Изведнъж я осени. Веднъж в Ню Йорк в приятелска компания Джудит през смях беше разказала за известни обичаи в Луизиана и спомена за божество, извършващо вуду, една змия-богиня, която местните хора наричали Лъо Гран Зомби.

„Правя прибързани заключения“ — каза си тя. Може би Рейчъл се бе интересувала единствено от пръстена, който липсваше на ръката ѝ в деня, когато Мъничето едва не се удави, но на него нямаше брилянт — нито на Зомби, нито какъвто и да било.

А може би имаше, но не го беше видяла? Грабна иглата си за шапка и се увери, че след усърдно почистване не откри скъпоценен камък, разположен под зъбите на влечугите, като че ли последните имаха единственото предназначение да го пазят.

Потръпна. Искаше ѝ се да срита омразното нещо отново под бюфета, но не биваше да подлага на риск Мъничето или когото и да било друго — можеха да си го сложат на пръста, без да подозират

нищо. Вдигна внимателно пръстена с иглата за шапки и го изтърси в джоба си.

Зарече се, че ще го остави там, докато не намери начин да се отърве от него.

Късно през нощта Дарси застана пред стаята си в постройката за ергени и се вслуша в грохота на приближаващата буря, вперил очи в къщата. От стаята на Аби се процеждаше слаба светлина и той се питаше какво ли правеше тя. Може би четеше, клюкарстваше със Сара Джейн или просто си мислеше преди лягане?

Образът ѝ бе влязъл натрапчиво в съзнанието му. Той се усмихна, но после разтърси силно глава. Превъртял ли беше, че се забавляваше с мисли за сестрата на най-добрия си приятел. „Прости ми, господи, но кой можеше да предположи, че чаровната Аби ще стане такава красавица!“

„Това е без значение“ — продължи мисълта си той. Аби не можеше да покаже по-малка незаинтересованост към него. Едва ли беше погледнала дори един-два пъти в неговата посока, беше си бърборила само със Сара Джейн по време на продължителната официална вечеря. И ако Ники не се беше случила до него, изобщо нямаше да има с кого да обели и дума.

Дарси се усмихна при тази мисъл. Беше се убедил, че Дру преднамерено избягваше жена си. Може и да си е имал едно наум, но едва ли безпаричието беше причина за каменното му мълчание. Дру я гледаше по такъв начин, че беше съвсем очевидно, че се интересува от Ники много повече, отколкото му се искаше да покаже.

Поради тази причина Дарси измисли пътуването до Ню Йорк на следващия ден. Наистина Дарси можеше и сам да помоли капитан Старгел за услуга, но последният беше задължен на Дру. Затова настоя Дру да го придружи, искаше да събере Самнърови заедно, далеч от обичайното им място и свързаните с него спомени.

Като се имаше предвид нетърпението, с което Ники се отзова на предложението му, Дарси предположи, че ще чуе една изключително интересна история.

И нямаше да се успокои, докато не научеше и двете ѝ версии.

МОНИК

18 януари 1861 г.

Оказа се, че съм била права онази нощ, която прекарах с Дру — сега наистина има с какво да го обвързва към себе си завинаги. В другата стая нашата дъщеря, засега още бебе, чака баща ѝ да се завърне у дома.

Ще дойде времето, когато чрез Елизабет ще мога да си отмъстя.

Но дотогава ще бъда задоволена с диамантената брошка, която Робърт ми подари за това, че родих дъщеря му. Струва цяло състояние и, о, колко прекрасно блести върху гърдите ми. Толкова ѝ се радвам, че мисля да помоля Дру да купи и гривната от същия комплект.

Само ако можеше да види колко всеотдайно Робърт обожшава дъщеря ни. Всяка нощ лягам да спя с мечтата, че някой ден Дру ще се завърне окончателно вкъщи. Представям си как стоим заедно и наблюдаваме Робърт да си играе с децата и аз случайно му казвам, че може да се окаже фатално, ако Робърт научи, че скъпите му Стивън и Елизабет не са в действителност негови.

Ще поставя Дру пред избор. Ако заплатата му в армията не е достатъчна, за да ми купи диаманти, то това е негов, а не мой проблем. Има две възможности: или ще плати моята цена, или ще може да наблюдава лицето на брат си, когато му кажа истината. Печеля и в двата случая — или ще си отмъстя, или ще обогатя своята колекция от бижута.

Точно сега едва ли ще мога да получа друг скъпоценен камък от съпруга си. Не само защото Робърт непрекъснато се оплаква от недоимък, но и при наличието на три здрави деца е загубил всякакъв интерес да спи с мен.

Отпраших за града както заради удоволствията, така и поради скъпоценностите. Там мога да срещна много мъже, които не са неблагодарни, и са щастливи да възнаградят красотата ми със скъпоценен камък по тяхна инициатива. Въпреки че по-скоро тези дни Ню Орлийнз е потопен в мрачна атмосфера, породена от слуховете за отцепване и война.

Мисълта за недодялани войници, тропаци из къщата, е непоносима за мен. Не че се боя за живота си — не се и съмнявам, че те биха споделили с мен моето очарование — но нито един

трезвомислещ офицер не би ми дал гаранции за сигурността на бижутата ми.

За да ги съхраня, си направих скривалище в гардероба. Никой не знае къде са, дори и Рейчъл, тъй като не бих желала ключките да разкрият местонахождението му. Тези скъпоценни камъни са моята сигурност и застраховка за това, че каквото и да се случи, ще мога да продължа да живея както намеря за добре.

За по-сигурно ще сложа на същото скришно място и моя дневник. Не мога да обясня защо, но имам чувството, че не трябва да допускам някой да узнава най-съкровениите ми мисли.

ГЛАВА 13

Аби пристъпваше от крак на крак, вперила очи в горната площадка на стълбището в очакване на някакво раздвижване. „Побързай, Ники! — казваше си мислено. — Изчерпа търпението на всички.“

— Не зная защо трябва да я чакаме — оплака се Сара Джейн до нея. — Моник ни задържа вече десет минути.

— Сбогува се с децата. Мъничето не желае да я пусне да върви.

— Нито пък аз. Това трябваше да бъде нашата екскурзия, Аби. Защо ли ѝ трябва да се влачи подир нас.

Но Аби знаеше — Дарси я бе помолил.

Стана ѝ приятно и рискува да хвърли бегъл поглед към него. Той стоеше пред вратата, униформата го правеше висок и красив, и сърцето на Аби се сви, като видя, че гледа със същото нетърпение нагоре.

— Ще изпуснем парахода — не спираше Сара Джейн.

— Слушай, не идва ли вече? Аби, по-добре е да я извикаш.

Дарси хвърли поглед към тях. Аби се смути, че я хвана да го гледа, и отмести поглед точно в момента, когато Ники се появи. Може би и тя беше чула монотонния грохот на приближаващата се машина.

— Трябва да оправиш полата си — каза Сара Джейн на Ники, щом се присъедини към тях. — Въпреки че на твое място може би щях да предпочитам мъжете да се заяпват във фустаните ми.

Ники сведе глава към края на роклята си.

— Връзките са се развързали. О, ако имах велкроу.

— Какво? — Сара Джейн я погледна с изненада. Ники се смути и Аби я заведе до приемния салон.

— Ето тук можеш да оправиш фустана си, като ползваш малкото огледало.

Ники се засмя.

— Значи такова било предназначението на тези огледала. Винаги досега считам за странно, че са закачени най-отдолу. Иначе човек

трябва да се реши или да си мие зъбите в легнало положение.

Ники отхлаби колана на полата си, за да завърже фустанелата си, и Аби не можа да сдържи усмивката си. Защо винаги, когато се случеше наблизко, се поддаваше на чара на тази жена? Познатото изражение на лицето и лекото учудване по повод на неща, които Аби беше приела за даденост, я караха да повярва, че Ники наистина е друг човек — чужденка, дошла, за да ги обсипе с обич.

В този момент Дарси им извика от хола да побързат и тя се сети защо не се доверяваше на Ники — заради начина, по който Дарси се отнасяше към нея.

Ники се присъедини към останалите, а Аби се забави, за да се съвземе. Завистта беше грозно чувство и тя се мразеше за това, но откровено казано, предпочиташе Ники да беше избрала да си остане в къщи.

Малко по-късно Дру си помисли същото, малко преди параходът да хвърли котва в градския пристанищен док. Остана изненадан, че и тя се бе включила в излета, но Господ му беше свидетел, че нямаше причини за чудене. Независимо дали имаше амнезия, или не, не беше в стила на Моник да пропусне пътуване до града.

Зърна ръчната ѝ чанта, която притискаше до себе си, беше толкова издута и тежка, че той се запита какво ли носеше тя. Дали не беше опаковала багаж за двудневен престой? Последното нещо, което можеше да си позволи сега, бе скандал с нея, след който да стане обект на градските клюки.

Хвърли поглед към простиращия се в далечината любим Ню Орлийнз и разбра, че този ден ще бъде много тежък. Външно градът не се бе променил толкова много от времето на войната, но в съзнанието на хората Кресънт сити още се съпротивляваше на потисничеството на янките. Окупацията беше сравнително безкръвна, но липсата на разбиране между победител и победени беше причина за военни стълкновения, които дълго вълнуваха хората.

Дру разбираше и двете страни, принадлежеше на единия лагер, но служеше на другия, като никой не го приемаше напълно за свой. В очите на янките представляваше плантатор от Юга, чиято лоялност винаги щеше да бъде обект на съмнение. Старите му познати виждаха само синята му униформа на войник от американската армия.

Съжали, че е послушал Дарси. Беше унизително и без съмнение — безполезно да проси услуга от Бък Старгел, но много се нуждаеше от лопати и торби с пясък. Ако завалеше проливен дъжд, брегът на реката щеше да се подрони и нивите му да се наводнят, след което трябваше да се прости с реколтата си от захарна тръстика.

— Сигурна ли си, че децата ще бъдат гледани добре? — чу Моник да задава въпрос зад него.

Стресна се и се обърна към нея, там бяха още Аби и Сара Джейн.

— Бърта е служила на моето семейство през целия си живот — намуси се Сара Джейн. — В сигурни ръце са, все едно че аз ги наглеждам.

— Убедена съм, че си права. — Моник се усмихна насила. — Просто ми е трудно да бъде далеч от тях. Не мога да не се тревожа. — По-добре щеше да бъде, ако си беше замълчала — не можеше да трогне с приказки Сара Джейн. Мис Хокинз беше истинска южнячка — състрадателна и всеотдайна, — докато не извършиш предателство спрямо нея.

— Ако беше дори съвсем малко искрена в загрижеността си — каза Сара Джейн, като се отдалечаваеше под ръка с Аби, — щеше да си останеш вкъщи.

Моник прехапа устни обидена, Дру неволно направи стъпка напред. Спомни си как тя успокояваше Андрю след кошмарите му, след което беше легнала на пода до Елизабет, и накрая — без да иска — лицето ѝ, когато я целуна в хола.

Целувката беше оставила у него чувство на приятна възбуда, което го преследваше по начин, непознат за него досега, особено в моментите, когато не бяха в леглото. Желанието му да целува жена бе станало за него повече от биологическа потребност, той искаше да се разтопи, да се слее с нея, докато станат едно цяло.

Спря се на минутата. По дяволите, тя го оплиташе в някоя от своите магии, но толкова незабележимо и умело, че той почти бе повярвал, че е друга личност.

Моник винаги го бе предизвиквала физически, сексът никога не беше проблем между тях. Към нея го влечеше страст, а не симпатия, не можа ли да прозре това досега?

Тръсна глава и се отърси, насили се да върне вниманието си към дамската ѝ чанта. Беше уверен, че съдържанието ѝ, което я издуваше,

съдържаше доказателства за стария начин на изневяра.

Моник не се нуждаеше от успокояване, а от зорко наблюдение.

Но кой щеше да я пази? Дру трябваше да посети Старгел, а след това да намери посредник, за да му продаде бъдещата реколта от захарна тръстика. Сара Джейн и Аби не можеха, а и не искаха да бъдат с нея, така че оставаше Дарси.

Да, идеята беше добра, представляваше най-доброто решение. Но като си помисли, че приятелят му ще се мотае цял ден с жена му, усети неопределено чувство на невъзвратима загуба.

Моника хвърли косо поглед през улицата и провери адреса. Убеди се, че това е мястото, което бе споменала Сара Джейн.

Огледа се, но не видя познати. Моника се зарадва, че е останала най-сетне сама, въпреки че се почувства обидена, когато Сара Джейн помъкна Аби настрана, а Дарси и Дру запрашиха в противоположната посока. Задачата, която си бе поставила, изискваше пълна дискретност.

Пресече улицата. Разпозна продълговатите прозорци с капаци и балконите с пищна метална решетка над тях — в другия си живот често бе минавала оттук. Тогава ѝ се струваше, че къщата е стара, износена и празна, но днес заложената къща гъмжеше от купувачи и стока.

Сара Джейн вероятно беше права. Може би „приятният“ креол, собственик на оказионния магазин, който говореше разпалено и непрекъснато, действително обслужваше посетителите си добре.

Тя се приближи, вратата се отвори с весело дрънване на звънче и отвътре изскочи джентълмен, очевидно развълнуван, тъй като забърза надолу по улицата. Същото звънче извести и нейното влизане, но никой в претъпкания магазин не я посрещна с усмивка, всеки изглеждаше зает изключително само със собствения си бизнес.

Моника се нареди на опашката пред гишето и беше почти изблъскана от една застаряла дама, която изтича навън. В очите ѝ имаше сълзи, носната ѝ кърпичка беше притисната до устата, жената изглеждаше толкова разстроена, че дори не се извини; когато се промуши покрай хората. Звънчето звънна пак, този път — печално, когато жената напусна магазина.

Моника се поколеба, защото осъзна, че в магазина се предлагаха прекалена много бижута, часовници и бойни мечове.

Но точно тогава собственикът на магазина се усмихна с онзи чар, който бе прехвалила Сара Джейн, и Моника се върна на реда си да почака. Реши все пак да види каква цена ще ѝ предложи, скъпоценностите не бяха от полза никому, ако продължаваха да стоят в гардероба.

Когато дойде редът ѝ, собственикът се представи като Жак Рейнард и тя съобщи своето име. Извади кутията с бижута и я сложи на гишето.

Мъжът беше красив, не можеше да се отрече, но начинът, по който разглеждаше скъпоценностите, я предупреди, че изгодата за него е на първо място. С „Извинете ме, мадам!“ и изразен френски акцент той направи предложение за толкова ниска цена, че Моника се почувства унижена заради Моник. Никой не заслужаваше спестяванията му за цял живот да бъдат оценени на такава мизерна сума. Чак сега разбра защо старата жена преди нея си бе отишла плачейки.

Моника събра скъпоценните камъни и му съобщи, че ще занесе съкровището си на друго място.

Той сви рамене, жестът беше като на потомък на галите, и ѝ се усмихна тъжно.

— Такива са времената, мадам Самнър. Правя бизнес. Как мога да спечеля, след като никой не проявява интерес към това, което предлагате? Тук всички идват, за да продават, продават, продават... Но ако имате нещо рядко, уникално...

Пусна ѝ мухата и спря дотук. Моника се сети за пръстена в джоба си.

О, как беше изкусена. Би почувствала такова облекчение да се отърве от него. Но като си помисли за нищо неподозиращия купувач, който щеше да сложи змиите около пръста си — какво щеше да стане, ако извършеше пътешествие във времето? Можеше да се окаже и пощастлив на новото си място, но най-вероятно нямаше да е така.

На сбогуване тя поблагодари на мосьо Рейнард за труда му и си излезе без пукнат цент.

Потокът от посетители не секваше, тя осъзна, че всеки посещаваше магазините с подобна мисия. Щеше да бъде истинско

чудо, ако успееше да вземе истинската цена при продажбата на скъпоценните камъни.

Тежки времена. Войната може и да бе свършила, но несигурността оставаше. Където и да погледнеше Моника — от напуканата мазилка на сградите до страха, изписан по лицата на минувачите — виждаше само разрушени надежди. От книгите в другото време знаеше, че възстановяването щеше да трае дълго и щеше да бъде мъчително. Не, днес не можеше да очаква чудеса.

— Защо е тази мрачна физиономия?

Моника вдигна поглед и видя Дарси, който ѝ се усмихваше неуприковано. Тя хвърли бегъл поглед назад към заложната къща и му даде своята версия на вдигането на рамене подобно на галите.

— Тази сутрин не успях в нито едно свое начинание.

— Днес лошите новини като че ли са на дневен ред. Току-що се разделихме с Дру. Старгел му отказа. — Видя питащия ѝ поглед и добави: — Не ти ли е споменал за него?

— Мъжът ми почти не разговаря с мен. — Нямаше горчивина в думите ѝ. Вниманието ѝ бе ангажирано изключително с това, което се бе случило с Дру. — Моля те, разкажи ми.

Дарси сви рамене.

— Предполагам, че не е никаква тайна. Дру дойде в града, за да измоли една услуга. Част от укреплението на брега край плантацията е отмита и ако в скоро време не извърши поправка, един силен дъжд ще наводни захарната тръстика. Дру е заложил бъдещето си на тази реколта. Ако му провърви, Ривърз Едж също няма да пропадне.

Моника усети разочарованието на Дру като свое собствено.

— Най-лошото е — продължи Дарси, — че Дру дойде, защото го убедих, че Старгел му дължи услуга. Но добрият стар капитан му каза: „Щом нямаш пари, няма да има доставки“. Убедих се, че няма никакъв смисъл човек да губи време да моли стари познати за каквото и да било. Когато Дру му предложи бойния си меч като допълнителна гаранция, Старгел само му се изсмя с думите: „Тъпото острие няма никаква стойност“. Беше му удобно да забрави, че със същото това оръжие навремето Дру спаси живота му.

Колко ли трудно е преживял Дру предлагането на гордостта си, само за да му се присмее. Почувства отново тежестта в джоба си и помоли Дарси да изчака за момент.

Влезе в оказионния магазин и представи пръстена на Рейнард, очите му се разшириха, а акцентът му премина в бостънски диалект, когато я запита откъде го има.

Забеляза, че той иска да вземе пръстена на всяка цена, и като спомена неясно за някакъв произход от Ню Ингленд и се позова на познанството си със Сара Джейн, успя да се спазари за цена, надвишаваща двойно първоначалното му предложение. Получи само няколко долара под действителната цена, но тя го уговори да се закълне, че няма да продаде пръстена преди края на следващия месец. Беше готова да продаде всичките си рокли, за да си го върне, не можеше да понесе мисълта, че някой невинен, нищо неподозиращ; човек може да пропътува във времето с помощта на носещото злочестина украшение.

В крайна сметка се почувства горда от сделката и се обърна да си върви с парите в ръце, когато видя Дарси О'Брайън на прага.

Без да промълви и дума, той я хвана с ръце за раменете. Тя го погледна в очите, той се успокои и отпусна, след което свали ръцете си с крива усмивка.

Моника го придружи навън, като се чудеше колко ли е видял и доколко трябва да сподели с него. Не желаше Дарси да си помисли нещо лошо за нея, но какво можеше да му каже — „Не се притеснявай, продадох само това, което ме доведе тук от бъдещето“?

Изглежда той също намираще думите с труд.

— Прости ми моето предубеждение — промълви той накрая, погледът му се плъзна към чантата ѝ, — но се радвам, че не заложи всичко. Повечето от тези търговци се надяват да се възползват от бедственото ти положение. А останалите, които ти съчувстват и са честни, не могат да си позволят да ти платят това, което заслужаваш.

— Знаеш ли, за просяците твърдят, че нямат голям избор. Понякога човек трябва или да продаде, или да умре от глад.

— Ако искаш да получиш най-добрата цена, отиди при реномиран златар, а не в оказионен магазин. За да бъда най-цинично откровен с теб, почти няма надежда да си възвърнеш заложеното по някакъв начин.

— О, не се нуждая от бижутата, а само от парите.

Той я погледна видимо изненадан.

— Това е една дълга история — каза му тя и напъха парите в ръцете му. — Както и да е, можеш ли да занесеш това на Старгел като допълнителна гаранция и да провериш дали е достатъчно, за да получи Дру необходимото му?

Като съдеше по историческата епоха, предположи, че шестдесет и пет долара представляват значителна сума, но Дарси остана потресен, което я хвърли в догадки.

— Ако трябва още...

— О, не, това е повече от необходимото — каза той и се огледа предпазливо наоколо, като пъхна банкнотите в джоба си. — Всъщност, надявам се, че никой не ни видя. Нека да спрем файтон и да отидем да поговорим със Старгел.

— Предпочитам да не се замесвам в това. Най-добре за всички ще бъде, ако си помисли, че Дру е изпратил парите.

Той я погледна особено, но не каза нищо. Махна с ръка на един открит екипаж. Заговори ѝ чак когато потеглиха, очевидно това бяха въпросите, които го вълнуваха.

— Бих желал да науча повече за пръстена, който заложи. На Дру ли е?

Чаткането на конските подкови сякаш бяха удари с учителска показалка по нейната съзнателност: „Бъди добро момиче и кажи истината“ — като че ли ѝ нашепваха те.

— Не, кълна ти се, че е мой. Подари ми го леля ми.

— Тогава защо не съобщиш на Дру откъде идват парите? И защо така настояваше пръстенът да не се продава веднага?

Не, тя не можеше да му обясни защо се страхуваше от скритата сила на пръстена.

— Дру е прекалено горд и упорит, и затова няма никога да вземе пари от мен — отговори му уклончиво. — Ще предпочете да умре от глад, отколкото да се задължи с нещо на жена си.

— Да предположим, но това не дава отговор на втория ми въпрос. Кое е особеното в пръстена, което те кара така отчаяно да желаеш да си го възвърнеш?

Вместо това и Моника имаше няколко въпроса, които трябваше да му зададе.

— Откъде знаеш, че искам да си го върна? — попита тя, учудена от настоятелността му.

Той се облегна назад и се престори, че е загубил интерес към темата.

— Чух те в магазина.

— Но аз не казах нищо, от което да се извади заключение, че съм отчаяна. Откъде знаеш как съм се почувствала?

Погледът му неволно се плъзна по ръцете му, но след това бързо и преднамерено погледна настрани. Тя се сети за начина, по който я бе хванал за раменете, и странното чувство, което изпита първия път от допира на ръката му. Изрече съвсем импулсивно:

— Ти си телепат! Разгадаваш мислите ми, като ме докосваш с ръце!

Той се стресна, сякаш бе хвърлила в лицето му обвинението, че е извършил множество убийства.

— Не! — опита да отрече, но изглежда размисли. — Е, добре, да, в действителност предполагам, че е така. — Сви рамене и изрази смущение. — Изглежда, имам нежеланата способност да разбирам чужди мисли. Не ги разчитам напълно, но мога да схвана цялостната им насоченост.

— ЕСВ. — Видя неразбирането му и добави: — В моето вре... там, откъдето идвам, го наричаха „екстрасензорно възприятие“. Най-реномираните клиники изучаваха явлениято. Ще се изненадаш, ако ти кажа, че много хора притежават тази дарба, но не желаят да я използват.

Той наклони глава и я изучаваше с поглед.

— Нарече го дарба. Но то е повече проклятие.

— Предполагам, че зависи от начина, по който го използваш. Но със сигурност опростява отношенията между нас, нали? Искам да кажа, че вече си разбрал, че нямам никакви намерения да навредя на Дру.

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Може би, но още не си ми отговорила на въпроса. Каква е особеността на този пръстен.

— Не е особен. Опасен е.

Той повдигна вежди от учудване.

И изведнъж я завладя нуждата да му се довери. Ако имаше психически способности, различни от тези на околните, то би бил по-

подготвен да чуе всякакви чудатости в сравнение с обикновените хора на деветнадесети век.

— Ще ти изглежда много щуро... — започна тя, пое дъх и се впусна да разказва.

Каза си и майчиното мляко — като почна от детските си мечти, свързани с Ривърз Едж, и свърши със сцената с умиращата Джудит, кошмарната ѝ женитба и появата ѝ в блатото. Старателно пропусна само ролята на пръстена — и без това историята ѝ бе достатъчно необикновена.

През пялото време Дарси кимаше с глава или повдигаше вежди, но накрая реакцията му не беше израз на пренебрежение.

— Идваш от бъдещето — каза ѝ спокойно, когато тя приключи, сякаш му бе казала, че идва от Чикаго.

— Нали не мислиш, че съм се побъркала?

— Кой съм аз, че да наричам луд този или онзи? — поклати глава той и се усмихна. — Във всеки случай, звучи ми много логично. Напълно измененото ти поведение, объркването на Дру, трите различни имена.

— Моля те — засмя се тя нервно, — наричай ме само Ники.

— Е, добре, Ники, имаш ли представа как си дошла тук, или по каква причина?

Тя склочи ръце около дамската чанта в скута си, все още нямаше желание да говори за пръстена.

— Най-напред, когато всичко бе ново за мен и ме плашеше, мислех, че е станала някаква голяма грешка. Но когато се запознах с децата, Аби и... Дру, започнах да си мисля, че има някаква причина. Искам да кажа, че мога да направя толкова много за тях, ако ми бяха позволили.

— А не желаеш ли някога да се върнеш в предишния си живот?

Това живот ли беше? Сив и скучен — учителската ѝ кариера, ужасната сватба с Дерек, скуката, безсмисленото бъдеще. Тя поклати глава.

— Доколкото мога да си спомня, мечтаех да имам истинско семейство. Животът ми принадлежи на това време, на Самнърови. Готова съм да помогна на Дру да спаси Ривърз Едж, дори ако трябва да дам живота си, за да опитам.

Лицето му засия.

— Разбирам. Искаше да заложиш това — кимна към чантичката в скута ѝ, — за да направиш първата стъпка. Защо се отказа? Не можа да се разделиш с тях ли?

— Не желая да притежавам скъпоценните камъни. Във всеки случай, те не са и мои. Взех си ги обратно, защото Моник на мое място щеше да се обиди на мизерната сума, която предложи собственикът на магазина.

— Браво на теб. Виждам, че имаш желание да ми се довериш, затова ще ти направя и друго предложение. Моят далечен роднина Семюъл Уедърз започва бизнес като бижутер в Ню Йорк. Може би няма да може да купи всичко, което имаш, но вероятно ще може да ме ориентира към някого, който ще ми даде най-добрата цена.

„Бижутерският магазин на Уедърз“ — помисли си стреснато Моника. Името ѝ беше познато — беше любимото място за покупки на Джудит по времето, когато двете живееха в Ню Йорк. А малко по-късно Джордж Самнър беше купил оттам подарък за рождения ден на леля ѝ — диамантена огърлица, която Джудит бе пазила грижливо след смъртта на съпруга си. Беше същата, която намери в скривалището на Моник.

Моника опипваше несъзнателно с пръсти чантичката си и се дивеше на капризите на съдбата, която я накара да продаде бижутата си, които един ден щеше да наследи. Смешно, но много често животът като че ли се движеше в кръг.

— Не ми харесва да се натрапвам и да разчитам на великодушieto ти. — Извади кутията със скъпоценните камъни и му я подаде. — Но парите със сигурност ще бъдат от полза за Ривърз Едж.

Той ги пое, изненадан от тежината им.

— Господи, забележителна колекция!

— Принадлежат на имението — отвърна твърдо Моника. — Моник ги е взела, а сега аз ги връщам. — Поколеба се. — Ако не възразяваш, предпочитам да не казваш на Дру и за бижутата. Знаеш колко горд може да бъде и предпочитам да не рискувам с това, че няма да приеме парите. По-добре е да внесеш получената сума направо по банковата му сметка.

— Нищо ли не желаеш за себе си?

— Не. Е, може би достатъчно, за да си върна пръстена.

— А, да, пръстенът. Все още не си ми обяснила предназначението му.

Но тя нямаше и такова желание. Да говори за пръстена означаваше да признае силата му. Не харесваше спомените за сребърните змии, дебнещи някоя нищо неподозираща жертва в заложената къща.

— Това е само една семейна наследствена вещ — каза му безгрижно, довольна, че той не докосваше ръката ѝ.

— Страхотна семейна реликва, която струва шестдесет и пет долара.

— Така беше, наистина.

Колата спря и изведнъж Моника схвана, че вече са пристигнали на местоназначението си.

— По-добре е веднага да вляза — каза Дарси и скочи долу. — Искam да оставя ценностите ти на сигурно място.

Моника погледна двуетажната сграда, дървените ѝ стени с релефна мазилка, наподобяваща мрамор, и ѝ се стори, че още веднъж се е пренесла във времето. Намираха се в тази част на града, където имаше повече американци и бизнесмени и която беше по-представителна от старинната Вю Каре.

Като че ли обстановката промени настроението на Дарси и той стана делови. Помогна ѝ да слезе и я придружи до една сенчеста пейка, потупа джоба си и обеща да не се бави.

Следващият половин час измина, докато Моника седеше и наблюдаваше минавачите около нея и се учудваше колко беше привикнала на живота си в миналото. Вече не се нуждаеше от леките коли, автобусите и пронизителните сирени.

Като че ли времето бе спряло за нея, въпреки че усещаше същия ритъм на града.

Когато преценяваше нещата от гледната точка на бъдещето, стори ѝ се, че е започнало формирането на новия облик. Европейската практичност воюваше с африканските легенди, южняшкото благоприличие — с прибързаността на янките. Всички се бореха за място под слънцето, омесваха се и ставаха такива, каквито неписаните закони им повеляваха. Както и в Ню Йорк, всяка култура привнасяше нещо към нарастващата социална енергия, но за разлика от Севера нямаше и сянка от бързане. Животът течеше като реката, върху чиито

брегове беше построен градът, хората намираха задоволство от посоката, към която ги влечеше, и всяко нещо с времето щеше да си дойде на мястото.

Може би грешеше, като считаше за признак на поражение напуканата фасада на френската щабквартира. Независимо какво се случваше — американска окупация или рецесия на петролната промишленост — нищо не беше в състояние да сложи траен отпечатък върху облика на града. „Свиквай с негодите — като че ли й казваше с насмешка Ню Орлийнз. — Изчакай търпеливо и вечната река ще докара неусетно по-добри времена.“

Чу познат глас, вдигна поглед и забеляза Сара Джейн да се разхожда с Аби. И двете не бяха доволни, че я видяха, очевидно търсеха някого друг.

Очите им светнаха, когато Дарси излезе от сградата, веднага стана ясно кой беше този някой.

— Полковник О'Брайън — изпадна във възторг Сара Джейн и го хвана за ръката. — Дру още ли се бави вътре?

Значи не търсеха и Дарси. Моника остана разочарована, искаше й се Аби поне мъничко да отвърне на интереса, проявен от негова страна, но момичето го пренебрегна и се зае да разглежда пазарските си мрежи.

— Страхувам се, че си тръгна — обясни Дарси, вниманието му беше изцяло фокусирано върху Аби. — Бързаше да се върне навреме в Ривърз Едж.

Моника хвърли поглед към реката, искряща в отблясъци недалеч от тях, и почувства нужда да се присъедини към него. След като бе приключила с поръчките си, си спомни за големите очи на Мъничето, пълни със сълзи, когато я молеше да побърза да се върне в къщи.

— Далече ли е пристанът? — попита Моника Дарси, тъй като знаеше, че не може да си позволи файтон. — Мога ли да стигна до там пеш?

— Но ние още нямаме намерение да тръгваме — запротестира Сара Джейн. — Дойдохме да измолим няколко долара от Дру.

— Моля те, Сара Джейн.

— Заявявам ти, Абигейл Самнър, крайно време е да се застъпиш за себе си. — След това се обърна към Моника. — Още не си тръгваме, Моник. Ако толкова бързаш, можеш да продължиш и без нас.

— Но не и сама — възрази Дарси.

— Ще бъда с Дру.

„Пътуването ще бъде весело — помисли си. — Три часа с леденото мълчание на съпруга ми.“ Но като имаше предвид нежеланието на Дарси да се отдели от Аби, не пожела да попречи на любовната завръзка.

— Всичко е наред. Само ми покажете посоката.

Дарси я взе под ръка.

— Доковете не са място за самотна жена — каза той твърдо. — Идвате ли с нас, дами?

— Благодаря ти, не. Ще поостанем още малко. После ще потърсим един познат на баща ми, за да ни изпрати до доковете. Аби, искам да посетим мосьо Рейнард. Само да видиш какъв магазин притежава.

Отдалечиха се бързо, на Моника ѝ стана неловко заради пръстена. Когато забеляза, че Дарси я наблюдава, насили се да се усмихне. „Брилянтът на Зомби няма да смени притежателя си — каза си тя. — Мосьо Рейнард обеща да изчака месец и половина.“

Тръгнаха към доковете мълчаливо, всеки зает с мислите си. Дарси отвори уста чак след като ѝ купи пасажерски билет и доближиха парахода.

— Не проявяваш ли любопитство какво каза Старгел?

Тя примигна.

— О, да. Ще помогне ли на Дру?

— Сухото шумолене на банкнотите, изглежда, посъживи алтруистичните му качества, но не може да го разбърза. Бързината очевидно струваше двадесет долара.

— О! — Тя не може да сдържи разочарованието си. — Значи не си му дал достатъчно. Трябва ли да заложа и някой скъпоценен камък?

— Изразих се саркастично. Старгел възнамерява да изпрати хора и запаси, но не по-рано от края на седмицата. Демонстрация на власт, нали разбираш. На човека му е харесало да кара бившия си командир да играе по гайдата му. Можех да му предложа още стотак или два, но това нямаше да промени нещата. Ето защо оставих малко пари и за теб.

Тя отблъсна тънката пачка банкноти, която той се опита да пхне в ръцете ѝ.

— Не, дай ги на Аби, когато се върнеш при нея. Би могъл да ѝ кажеш, че Дру е минал и ти е оставил някой и друг долар.

— Защо мислиш, че ще отида при Аби?

Тя се усмихна:

— Ти си джентълмен. Не можеш да оставиш две дами да се разхождат съвсем сами.

Той кимна и напъха парите в джоба си.

— Не мога да не отбележа, че си изключително щедра. Извинявай, че ти го казвам, но двете дами досега не проявяваха благосклонност към теб.

— Никой не може да ги упрекне. Те си мислят, че съм Моник.

— Не можеш да ги убедиш в обратното, ако ги държиш на тъмно. Нужно е да знаят откъде идват парите. По същите причини трябва да информираш и Дру.

— Знаеш добре, че ще се почувства обиден, ако му помогна зад гърба да се измъкне от беда. Моля те, обещавай ми, че няма нищо да му казваш.

Дарси поклати глава, но от печалната му усмивка тя разбра, че е съгласен.

— Освен това — добави тя — помисли какъв герой ще изглеждаш в очите на Аби.

Той се изненада, усмивката му стана глуповата.

— Четат ли се тайни по лицето ми?

— Не мисля, че си ѝ направил дори и намек. Ти си този, който говориш за хора, държани на тъмно. Дори не си ѝ загатнал за своите чувства.

Лицето му потъмня.

— Не мога. Дру е най-добрият ми приятел. Достатъчно трудности среща с възстановяването на имението в обстановката след войната, за да му се случи и американски войник да ухажва сестра му.

— Може би, но смяташ ли да останеш в армията завинаги? Защо не се преместиш тук, за да станеш плантатор? Чух, че имението Бел Монд се продава.

— А избрала ли си вече и сватбения ми костюм?

Този път беше ред на Моника да отвърне с глуповата усмивка.

— Извинявай, но исках само да направя Аби щастлива. Надявам се, поне малко си взел на сериозно това, което ти казах.

— Пазариш се за голяма сделка, мисис Самнър. Може би ти трябваше да говориш със Старгел.

Моника въздъхна.

— Надявам се, че ще изпрати хора навреме. Няма да мога да понеса, ако Дру загуби всичко.

— Не се тревожи. — Стисна ръката ѝ успокояващо. — Скоро пак ще идвам в града и всеки ден ще гоня като хрътка добрия капитан. Между впрочем, време е да се качваш на борда.

Моника погледна в посоката, която ѝ сочеше, и гърлото ѝ се сви. На палубата стоеше Дру, красив и горд, лекият бриз разрошваше косата му и тя хвърляше златисти отблясъци. Зад него се суетяха матросите, докато търкаляха варели и вдигаха щайги, но никой в това меле не успяваше да помръдне Дру от стабилната му стойка. Той гледаше към града с копнеж в очите. „Изглежда самотен — помисли си тя — и неспокоен.“

Погледите им се срещнаха. За момент тя забрави блъсканицата около тях. В съзнанието ѝ съществуваше само Дру и тя трябваше да отиде при него.

Благодари набързо на Дарси и забърза към парахода. Доближи се към мъжа, който по стечение на обстоятелствата беше неин съпруг, и му се усмихна нерешително и свенливо.

Усмивката му веднага угасна и той демонстративно отмести поглед.

Тя се закова на място, излъгана в очакванията си, породени от погледа му. Явно беше, че ѝ се подиграва и предпочита да остане сам, отколкото да прекара дори и малко време с нея.

Тя прехапа долната си устна, заби поглед в палубата и изтича към противоположния край на кораба.

Изглежда, пътуването до дома щеше да бъде дълго.

ГЛАВА 14

В момента, когато усети, че е зяпнал жена си, Дру се насили да отмести погледа си. Той не просто я гледаше, а се бе опулил и несъзнателно ѝ се молеше да остави Дарси и да се върне у дома с него.

Въпреки че знаеше до какво щеше да доведе това. Щяха само да се карат и да приключат с желанието да се удушат един друг.

Но напоследък не бяха разигравали грозни сцени. Поне не от деня, когато я намери в блатото.

„Не — каза си той — така не бива да продължава.“ Беше допуснал тази жена да преследва ден и нощ мислите му като призрак, докато стигна до там, че не можеше да разсъждава нормално.

„Бях твърде дълго без жена“ — каза си той и се хвана здраво за перилата. Терзанието му не беше нищо повече от физическа необходимост, която лесно можеше да се задоволи, като прекараше няколко часа в публичен дом. Трябваше да отиде на такова място, а не при Старгел.

Дру трепна. Беше достатъчно унижително да отиде да проси, но още по-лошото бе, че срещна безразличие и презрение от страна на бившия си сержант. „Сега стоим на противоположни страни на барикадата — припомни му Старгел. — Кой би се изложил на риск, за да помогне на някой пропаднал фермер?“

„Преживях още едно разочарование — каза си Дру. — Едно от многото. Трябва да свиквам.“ По дяволите, трябваше да може да извика жена си точно сега и да не си го изкарва на нея, ако тя го пренебрегнеше.

Но когато погледна пак към нея, видя само Дарси да маха от кея. Моник се качваше на парахода точно когато екипажът се готвеше за отплаването.

„Връща се вкъщи“ — помисли си той леко замаян.

Пусна перилата и се обърна, за да я наблюдава, безсилен да си забрани това. Когато стъпи на борда, изглеждаше зашеметена, но и облекчена, сякаш се бе страхувала, че корабът ще потегли без нея.

Може би имаше среща с някого. Моник не би се мешала със сганта на непривлекателната обща палуба, където билетът беше поевтин. Вероятно си бе намерила достатъчно богат любовник, който ѝ бе осигурил удобствата на каютите по-горе. Ядоса се от тази мисъл, въпреки че и той не би се отказал от такъв комфорт.

Тогава погледите им се срещнаха и цялото ѝ лице просия. „Може би се връща у дома — звънтеше ликуващо някаква скрита струна у него — и търси единствено мен.“

Осъзна, че се усмихва като кръгъл глупак, намръщи се и отмести поглед.

Но продължаваше да я гледа с крайчеца на окото си. Усмивката ѝ угасна, тя се закова на място и се огледа, сякаш току-що разбра къде се намира. Почервеня цялата, явно смутена и вдигна с ръце роклята си, за да мине внимателно покрай щайгите, касетките и другите пътници, които задръстваха пътя ѝ към перилата откъм противоположната страна.

Дру бавно се обърна, като следеше с поглед придвижването ѝ и се питаше защо се бе отнесъл така хладно към нея. Дали наистина искаше да се защити от нея, или вече му беше станало навик?

„Не — каза си той. — Не трябва да отслабвам вниманието си.“ Но колкото повече я гледаше, толкова по-малко застрашен се чувстваше. Тя стоеше неподвижно, хваната за перилата и почервеня още повече, когато две семейства фермери с нежните си половинки се вторачиха в нея съвсем откровено и криеха в шепи хихикането и клюките си.

Той наблюдаваше вдигнатата ѝ брадичка, усилията ѝ да не обръща внимание на присмеха и усети бодване в гърдите си. За първи път, откакто се познаваха, се питаше дали Моник не беше тази, която се нуждаеше от защита.

Преди да се усети, се намери до нея.

— Знаеш ли, не се смеят на теб — прошепна ѝ той, облакът се на перилата и посочи надолу, — а на фустана ти.

Тя сведе поглед към края на роклята си, притисна с ръка корема си и поклати глава.

— Вероятно връзките са се развързали пак. Има ли стая за жени? Въпреки че докато я намеря, глупавият комбинезон ще се свлече в краката ми.

— Ето, нека ти помогна.

Като че ли беше най-естественото неща на света, Дру мина зад нея и плъзна ръце около кръста ѝ.

— Престори се, че това е момент на нежност — пошушна ѝ той в ухото. — Ще те заслоня от чужди погледи.

Тя пое дълбоко дъх, когато ръцете му докоснаха кръста ѝ. Същото направи и той, тъй като разбра, че не носеше корсет, нито пък друго бельо под дамската си риза. Опитва се да не вдъхва нежния аромат на цветя и трябваше да положи огромно усилие, за да спре треперенето на ръцете си. Нищо не го защитаваше от телесната ѝ топлина, от нежната ѝ кожа и след като напипа проклетите връзки и ги затегна, не намери сили да се оттегли.

— Благодаря ти — каза му тихо, когато той се облегна пак на парапета. Стоеше неподвижно, вперила поглед в реката, сякаш твърдо решена да не му покаже, че и тя е изпитала подобни чувства.

— Никога не съм била добра за тези неща — промълви тя внезапно. — Искам да кажа, че другите момичета винаги знаеха кога си сходят цветовете на обувките и дамската им чанта, кога да се украсят с перли и как да направят прическата си, но аз винаги го правех по-лошо.

— Това беше само фустанът ти.

— Този път — да. Но снощи облякох неподходяща рокля. Мислиш ли, че не усетих колко съм се навлякла за вечерята? Сара Джейн си помисли, че се самоизтъквам, но аз исках само да не те засрамам пред гостите.

— Мисля, че изглеждаше добре.

Тя се усмихна едва доловимо.

— Дори сега, когато трябва учтиво да ти благодаря и да спра до тук, продължавам да дърдорям. Започвам много да говоря, когато се чувствам неудобно. А мисля, че положението не би могло да стане по-нетърпимо.

— Какво искаш да кажеш?

Тя пое дълбоко дъх.

— Ти, аз, часовете, които ще прекараме заедно. Кажете ми, трябва ли да ти приказвам целия следобед, или намина само за да разменим две-три приказки?

Тя го очароваше и го правеше добре.

— Не умея да водя разговори — отрязва той късо.

— Разбирам.

— Моник, да се изправим с лице към фактите. Какво целиш? Днес нямам желание и сили да се боря с теб.

Обърна се с лице към него, лицето ѝ излъчваше симпатия.

— Извинявай, Дру. Дарси ми съобщи какво се е случило при капитан Старгел.

— Той няма право да разисква частните ми работи с теб.

Тя се сепна и бързо отмести поглед.

— Не беше необходимо да се впуска в подробности. Видях счетоводните ти книги, нали си спомняш?

— Да.

— И зная добре, че за теб е непростима загуба да прекараш деня далеч от полето.

— Чудесно! Значи вече знаеш всичко.

— Не съвсем. — Тя се обърна към него.

Зад нея лопатките на колелото пенеха мътната вода, комините бълваха пушек към небето, но Дру виждаше само нея и нейната загриженост.

— Разкажи ми — добави тя нежно, — може би мога да ти помогна.

Не можеше да избере по-лош подход към него. Спомни си деня, когато я хвана, че шпионира, четейки счетоводните му книги.

— Помощ ли? — изръмжа той и сниши глас, тъй като хората се заобръщаха да го погледнат. — Погледни реката, виж колко се е вдигнало нивото ѝ. Ако робите бяха укрепвали брега толкова време, колкото копаха проклетото ти изкуствено езеро, нямаше да има опасност следващият дъжд да ни отнесе. — Сви устни.

— Признаваш поражението си ли?

— Притежавам една първобитна лопата и няколко торби, които мога да напълня с глина. Така че ако не възнамеряваш да покопаеш с лопатката с изнежените си ръце, не ми давай уроци дали да се откажа. Зная какво да правя, когато съм притиснат до стената.

— Но наистина ли няма изход? Може би гледаш прекалено песимистично на нещата.

— А ти всичко в розово ли виждаш? Не разбираш ли, че не само икономиката запада? Целият ни досегашен начин на живот е обречен.

— Тогава да започнем поновому. — Тя вдигна поглед, лицето ѝ беше нежно и молено. — Това не е първата война, която водиш. Знаеш, че не е нужно да спечелиш всяка битка, за да станеш победител накрая. Не можеш да се откажеш точно сега.

Вътрешно в себе си бе съгласен с всяка нейна дума, но се раздразни, защото го чу от нейните уста.

— Преди време ми каза нещо подобно. „О, Дру — изимитира я той, — някой ден Робърт ще оцени усилията ти.“ Глупак бях, повярвах ти. А ти завъртя опашката си и се ожени за него, а не за мен. Накрая направи така, че брат ми влезе в гроба, без да ми прости.

— Дру...

— Постъпих в армията не по свой избор, Моник. И двамата знаем добре, че трябваше да се махна от къщата, за да бъда далеч от теб.

Настъпи мъчителна тишина. Дру предпочете да не си бе отварял устата. Изля насъбралата му се горчивина, но не му стана по-леко — почувства се само някак си душевно опустошен.

— Войната, затворът, караниците с брат ти — зная, че имаш ужасни спомени — каза му тихо и го погледна в очите. — Но не разбираш ли — трябва да забравим миналото, само така можем да съградим бъдещето.

— Ние ли?

Тя пое дълбоко дъх, сякаш да почерпи нови сили.

— Не се страхувам от черната работа, а също и Аби, дори и децата. Ние сме едно семейство — трябва да работим заедно.

Защо ли я слушаше, запита се той. Защо все изчакваше с надеждата, че най-после тя ще го убеди за нещо повече?

— Прав си — добави тя, — всичко се е променило. Не можеш ли да приемеш, че и аз съм се изменила — също като всичко останало?

— За една нощ?

Тя заговори бавно, мерейки всяка дума.

— Оправдавам гнева ти към мен, но позволи ми да ти докажа, че не аз съм жената, която мразиш. На първо време просто спри да мислиш за мен като за Моник. Ако трябва да прекараме заедно следобед, нека да се преструваме, че съм някоя друга — така ще ни е по-приятно.

— Като например Моника Райън от Ню Йорк?

— Ще направя компромис — каза тя с крива усмивка, — наричай ме Ники.

Прякорът, който ѝ измисли Елизабет, много ѝ подходеше. Нещо повече — беше я превърнал в нов човек. Дру я разглеждаше внимателно и се опитваше да отгатне какво точно я правеше различна днес. Може би липсата на бонето — не беше в стила на Моник да не го носи. Никога не би си позволила слънчевият загар да замени нежния розов цвят на бузите ѝ. Нито пък би допуснала косата ѝ да се изплъзне от кока ѝ. Върху лицето ѝ падаха тънки кичури коса, които отмяташе и сега играеха дяволито, подухвани от бриза.

Сякаш за да подчертае веселата атмосфера, оркестърът от горната палуба подкара весела мелодия. Дру не разпозна песента, но игригата, запомняща се мелодия хармонираше напълно с усмивката ѝ. Настроението му се повиши и той реши да отговори на закачките ѝ.

— Добре, *Ники*. За какво ще говорим?

— За глупости. — На лицето му явно се изписа изненада, тъй като тя продължи прибързано. — Например това, което казваш за първи път при запознанство. По-рано никога не са флиртували с мен и бих желала да го изпитам.

— Хайде сега, ти си флиртувала, още откакто си се родила.

— Моник — не аз. Винаги съм била болезнено стеснителна и се срамувах от теглото си. Нямаше момче, което да погледнеше два пъти към мен.

— Може би пиесата, която разиграваш, малко задебеля.

Тя поклати глава.

— Нямах си представа как изглеждах в другия ми... когато бях малка. Поучавах ме, че има значение само вътрешната красота, но сега, като се огледам в огледалото и видя прекрасното ми ново лице... Е, зная, че звучи изтъркано, но не мога да не се зарадвам. — Изчерви се. — Не зная защо ти разправям всичко това. Предполагам, че пак се разбърбих.

— Не.

Говореше смислено. Сякаш се бе целила продължително — така точно порази целта. През целия живот на Дру всеки виждаше само добрата му външност. Робърт постигаше слава и богатство; предназначението на Дру беше да се ожени по сметка, а не да печели пари.

Привличаха го не лицето или тялото на Моник. Дори не я беше забелязал до момента, когато тя не го бе извикала настрана да си поприказват. Това, което го оплете в мрежите ѝ, бе неуловимата грижа, която полагаше за него, което се дължеше на способността ѝ да проникне в душата на човека и да узнае и най-съкровенията му желания.

И ето я сега пред него — вършеше същото пак отначало и, Бог да му е на помощ, не желаше да я спре.

— Предполагам, че е трудно да върнем нашите взаимоотношения до простото флиртуване — усмихна се тя, — особено след като преживяхме нашия „момент на нежност“.

— Предлагаш ми да сложа ръцете си отново на кръста ти?

— Не! — Очите ѝ се разшириха, след това в тях заиграха весели пламъчета. — О, само ме закачаше, нали? Казах ти, че не бях добра в това отношение. Нека да видим, може би трябваше да кажа... — Тя подпря брадичката си и му каза строго: — „Заявявам ви, господин Самнър, че минахте всякакви граници...“

— Остави ме да ти докажа, че грешиш... — той замълча и се приближи — ... или че си права.

Тя се отмести настрана.

— Наистина, но в такъв случай ще трябва да сменя темата. В края на краищата току-що се запознахме.

— Много съжалявам.

Тя поклати глава с усмивка.

— Кажи ми, мистър Самнър, така ли говориш с всички момичета?

„Да, винаги“ — обобщи наум Дру. В миналото си позволяваше да пропилее времето си в празни приказки. Но животът напоследък беше толкова тежък, че бе забравил колко приятно му беше да флиртува.

— Само с най-красивите — усмихна ѝ се той със скандалната усмивка, с която бяха известни Самнърови. — А ти, мис Райън, си една от най-красивите, която съм срещал някога.

— Ники. От една страна ми се иска да продължиш с това грубо ласкателство, но това няма да е в реда на нещата, нали. Затова ми кажи какво правиш там при... където живееш, мистър Самнър.

— Дру — поправи я той и се усмихна широко. — Не само живея в Ривърз Едж, но и го притежавам.

— Боже мой, трябва да си от онези плантатори, за които чувам често напоследък. Намирам темата за захарната тръстика за очарователна. Моля те, разкажи ми всичко, каквото знаеш.

Той се подсмихна, тя си играеше ловко с него, но поне не го криеше.

— Ще те отегча до смърт.

— О, не можеш. — Изглеждаше като малко момиченце — невинна и нетърпелива. — Искам да кажа, че не е така просто, както да засадиш някаква култура. Не мога да се сетя за нещо по-вълнуващо от това да започнеш от нула и да се утвърдиш в живота. Да си създадеш бъдеще. Не само ти се възхищавам — завиждам ти.

— Положението ми не е за завиждане. Особено като се има предвид, че за последна година се занимавам със захарна тръстика.

— Не съм много уверена какво означава това. — Още веднъж се оказа, че се е прицелила точно, тъй като нямаше друга такава тема, на която той би говорил до изтощение. Поддаде се на нежния ѝ натиск и започна да ѝ обяснява как се изрязва част от стъблото, за да се засади следващата година, въпреки че при този климат добрата тръстика издържаше само три-четири години. Продължи да описва надълго и нашироко проблемите, свързани с жътвата и следващата обработка.

— Времето е от изключително важно значение — обобщи той. — Ако температурата спадне, намалява се качеството на продукта. Повечето плантатори наемат допълнителна работна ръка в началото на октомври и тези разходи са оправдани, стига да имаш парите. Цялата беда при отглеждането на захарната тръстика е в това — добави унило, — че изисква амбиции, много труд и големи капиталовложения. Имам първите две, но парите са сериозен проблем.

— Наистина бедствено положение. Но там, откъдето идвам, беше в ход поговорката: „Във всяко нещастие има лъч надежда“.

— Наистина, остава ми само да се надявам.

Тя се усмихна.

— Ако получиеше внезапно една голяма сума, какво би направил? Той сви рамене.

— Риторичен въпрос. Днес никой в Луизиана няма пари.

— Играем си на преструване, нали. Да предположим, че имаш някой богат вуйчо от Севера, който тайно се възхищава на

непрестанните ти усилия. Ако получиш неочаквано наследство, какво ще направиш най-напред?

— Много просто. Ще купя още тръстика.

— Дори ако не притежаваш инструменти или не можеш да наемеш работници за жътвата?

Той кимна.

— Тръстиката е като пари в банката.

— О, използваш я като допълнителна гаранция.

Изненада се, че тя знаеше финансовия термин.

— Съвсем вярно. Невероятно колко лесно банките заемат пари, ако има после какво да вземат от теб.

— Но няма да се нуждаеш от помощта на банката. Особено ако надеждата се е превърнала в действителност.

Той се усмихна.

— Жизненият опит ми подсказва, че нещастieto не идва само. Никога не са ми падали пари от небето.

— Човек никога не може да бъде сигурен — каза тя безгрижно.
— Животът винаги поднася изненади.

— Като теб например?

Тя се изчерви и прехапа долната си устна.

— Отново флиртуваш с мен, нали? Предпочитам да не ми се усмихваш по този начин. Предизвикваш у мен непозната реакция.

— А може би искам да направя странни неща с теб? — Изобщо не се замисляше какви ги говори. Гледаше неотклонно пълните ѝ, червени устни и в ума му се въртеше само онази нощ в хола. — Вероятно бих направил и много повече.

Устните ѝ затрепериха, очите ѝ светнаха от очакване. Той разбра, че тя също си спомни за целувката им и че ѝ се прииска да я повтори.

Наведе се над нея и в забрава — пренебрегвайки всичко и всички — я доближи, за да опита отново същото усещане. Прегърна я и я зацелува с такава настървеност и отчаяние, докато тя с тих стон отдръпна главата си, освободи се и се озърна наоколо.

Дру се изправи и стисна юмруци. Не можеше да прецени на кого се ядоса повече — на нея заради спирането на целувката или на себе си, за това, че започна. Тя го хвана за ръката.

— Не бива пред толкова много хора — каза му тя нежно и хвърли поглед към фермерите. — Достатъчно ни се смяха.

Отново стрелата ѝ улучи целта си. Не беше мислил за общественото мнение, по дяволите, главата му се бе изпразнила от всяка мисъл. Може би и двамата се нуждаеха от лека, студена напитка.

Той предложи да донесе нещо освежително и тръгна към бара. Тя не се съгласи, но замълча, само се усмихна леко и го помоли да не се бави.

Съвсем неочаквано, докато се качваше по стълбите нагоре, усети непреодолимо желание да се върне пак до нея. Мислеше си за това и когато заслиза надолу с лимонада в ръка и в очакване на милата ѝ усмивка, стигна до заключението, че нетърпението му произлизаше от необходимостта да контактува с Ники, а не с Моник.

Кога ли беше започнал да мисли за нея като за две различни жени?

Леко раздразнен, той избърза към предната палуба, но установи, че тя не беше сама. Преподобният Байърз размахваше заплашително пръст към нея, лицето му беше мрачно и зловещо. Ники изглеждаше потресена, Дру несъзнателно ускори крачка, за да я защити.

Байърз изчезна, когато Дру пристигна.

— Тоя пък сега какво искаше от теб? — попита с яд. — Преследва ли те?

— Не. Пътувал нагоре по реката във връзка с посещението си в Батон Руж. Това, че се натъкнах на него, беше чиста случайност.

Дру забеляза бледнината и треперенето ѝ.

— Хайде, изпий това — напъха лимонадата в ръцете ѝ. — Ще отида да видя какво иска.

— Не. — Тя поклати глава. — Моля те, остави нещата както са.

— Какво ти каза?

— О, нищо... — Но не го погледна в очите. — Избърбори някакви глупости за това, че съм била неспособна майка. И може би е прав. Не трябваше да оставям сами децата днес.

Напрежението на Дру спадна. Възнамеряваше да се хвърли като рицар да я спасява. Сконфузен от намеренията си ѝ отговори по-остро, отколкото беше необходимо.

— Те не са малки, могат известно време и без теб. Не можеш да бдиш над тях ден и нощ.

— Зная. Но ме мъчи едно чувство... — прекъсна наскоро думата и сви рамене. — Прав си. Постъпвам глупаво. Не мога да предвиждам

бъдещето. Предполагам, че само много ми липсват.

— Почти пристигнахме. След няколко минути ще се видите и лично ще се убедиш, че всички са живи и здрави.

Тя изпадна в мълчание и отпиваше от напитката си, а Дру шареше с очи, търсейки Байърз. Червеят беше изпъзлял от дупката си, мислейки, че няма да бъде възпрепятстван, но се скри пак под земята, щом видя, че среща съпротива. „Някой ден, много скоро — закле се Дру — ще науча преподобния да не тормози жена ми.“

Откъде се бяха взели тези защитни чувства спрямо нея?

В крайна сметка Дру остана доволен от пристигането им в Ривърз Едж, тъй като разсея мислите си. Както беше предсказал, децата ги чакаха и им махаха неистово. Дру трябваше да следва Ники, която се бе приготвила да слезе много преди корабът да акостира. Трите деца щяха да я изядат, когато тя стъпи на кея.

Дру се почувства като натрапник и стоеше настрана, докато те се прегръщаха и целуваха. Обзе го съмнението, че ако беше паднал в реката, никой нямаше да забележи.

— А какво прави този тук? — попита внезапно Елизабет.

Дру проследи изпънатия ѝ пръст и видя Байърз, който ги гледаше втренчено от горната палуба.

— Няма да остане с нас — отговори ѝ Ники, но въпреки това притисна детето до себе си. — Виждаш ли? Корабът го отнася надалеч.

Независимо от това децата се скупчиха около нея, сякаш се обединиха, за да я защитят. Още веднъж Дру се почувства излишен.

— Ако някой се нуждае от мен — каза с груб глас, — ще бъда на полето.

Ники го погледна с изненада.

— Много е късно. Наистина можеш...

— Пиесата свърши, време е за работа.

— Разбирам.

Само един Господ знаеше дали наистина го разбира, иначе щеше да знае колко много му се искаше да бъде оплетен отново в нейната магия. „Убеди ме да остана — молеше я мислено. — Направи така, че да се отдам на нуждата си да почувствам тялото ти силно притиснато към моето.“

Но проклятието на логиката и здравия разум тегнеше над него и той отмести поглед, преди големите ѝ, воднисти очи да го обезкуражат

окончателно. „Това е Моник — напомни си той, — жената, която владее изкуството да използва сладострастието ми срещу мен самия.“

Ядосан, той се обърна, само за да се спъне в нещо, забравено на пътя. Наведе се, за да го вдигне и видя, че е дамската ѝ чанта.

— Какво си направила? — попита, мислейки на глас. — Тази сутрин беше значително по-тежка.

— А, нищо — отговори му прибързано тя, пристъпи и я грабна от ръцете му.

— Беше издута. Притискаше я до себе си, не се отделяше от нея, но чак сега се сещам, че този следобед... — не ѝ обърна никакво внимание. — „Разбира се, че не. Беше заета да флиртува с мен и да ми измъква информация с широко отворени, невинни очи.“

— Нищо не е станало — повтори тя, но без да го погледне в очите. — Трябва да си сбъркал.

Разбра, че крие нещо от него, в противен случай не би била толкова развълнувана. Дру опита да се пребори с обзелото го разочарование и отвращение към себе си, но трябваше да признае, че тя пак беше постигнала своето. Но този път не само ѝ бе позволил, но дори я беше поощрил да го направи на глупак. Приятният разговор, предложението ѝ да му помогне — всичко е било само игра. Още една илюзия, предназначена да му отвлече вниманието от нещо по-важно.

— Права си — промълви, като си тръгваше, — заблудил съм се твърде много.

Моника гледаше след него със свито сърце. Разбра, че не ѝ вярваше, но как можеше да му обясни какво е направила със скъпоценните камъни? По време на разговора, който проведоха, ѝ се искаше повече от всякога да му помогне с нещо, но той нямаше да приеме и пукнат цент от нея.

Особено ако узнаеше това, което току-що ѝ бе казал преподобният Байърз.

— Ники — запита Мъничето до нея, — може ли Седи да дойде да живее в голямата къща?

Смутена, забравила за момент децата, тя се обърна към Стивън за обяснение.

— Отидохме да видим близнаците — започна той. — Мъничето пощуря, като ги видя. Мисля, че ще одобриш, че бяхме с нея. И по-добре, че отидохме заедно, защото и Рейчъл дойде там.

— Опита се да открадне бебетата — извика Мъничето. — Каза, че ще ни види сметката, ако продължаваме да ѝ се мотаем в краката.

— Боже господи!

— Но тя не ни направи нищо — успокои я Стивън, чувствайки се отговорен, като най-възрастен. — Рейчъл се страхува от чичо Дру. Освен това по едно време пристигна Джаспър и ѝ каза да се пръждосва от очите му.

— Но той не може непрекъснато да стои там — започна да приглася и Андрю. — Докато той помага на чичо Дру, Седи трябва да бъде на сигурно място.

Моника изправи рамене.

— Вие тримата вървете в къщи, а аз ще видя какво мога да направя.

— Идваме с теб — заяви Стивън.

— Не. — Моника погледна многозначително сестричката му. — По-добре е да свърша това сама.

— Ако и ние присъстваме и можем да кажем на чичо Дру какво се е случило, Рейчъл няма да посмее да ти направи нищо. — Стивън замълча за момент, избра по-застрашителен тон, сякаш за да я убеди, че Рейчъл няма други намерения, освен да ѝ направи нещо лошо. — Идваме — настоя безапелационно той, — независимо дали си съгласна, или не.

Вгледа се в очите на всяко дете и откри същия инат.

— Ще се нуждаеш и от помощта ни — добави Стивън. — Не е така лесно да преместиш Седи и близнаците.

Беше прав от всяка гледна точка.

— Много добре тогава, но само ако обещаете да не се отделяме един от друг.

Тримата закимаха нетърпеливо. Тя ги поведе през горичката към помещенията на робите и видя Джаспър на верандата на лечебницата, който сякаш чакаше помощ от нейде.

— Тъкмо тръгвах, мисис Ники — избърбори бързо той, пресегна се и взе сламената шапка зад него. — Наминах за малко. Ще се върна пак към своите задължения.

— Не съм дошла да те мъмря, Джаспър, а да се убедя, че Седи е на сигурно място. Децата ми казаха, че Рейчъл била идвала.

Той зарея поглед в далечината и замачка шапката в ръце.

— Каква е целта ѝ, Джаспър? Защо проявява такъв интерес към синовете ти?

— Заради вуду. Две бебета усилват два пъти магията.

Звучеше простичко, но Рейчъл не се занимаваше само с вадене на малки зайчета от цилиндъра на някой маг.

— Кога ще престане?

— Не, мадам, няма да спре.

— В такъв случай семейството ти трябва да се премести поблизо до голямата къща.

— Там ли? — Беше толкова изумен, че за малко да изпусне шапката си. — Ние не можем да живеем с вас, белите хора.

Моника все забравяше, че тук беше селският Юг и че движението на чернокожите още не бе възникнало.

— Добре тогава, използвайте гарсониерата. Наблизо е, има шест стаи, поне една или две ще бъдат подходящи за семейството ти.

— Но имате гост, който живее там.

— Дарси няма да има нищо против, освен това скоро си заминава. Моля те, Джаспър, нека преместим семейството ти там. Ще спя по-добре, ако зная, че Седи и двете бебета са на сигурно място.

Той кимна, явно мислеше по същия начин.

— Откровено казано, ще ти бъда много задължен, мисис Ники. Ще го направя, само ако си сигурна, че господарят Дру ще одобри.

Тя му отвърна: „Да, разбира се, че няма да има нищо против“, но вътрешно я загложди съмнението, че може и да не се съгласи само защото инициативата идваше от нейна страна.

Докато преместваха семейството на Джаспър, тя си мислеше непрекъснато за прекарания следобед, за усмивката и смеха на Дру и дори започна да се надява, че имат някакъв шанс за бъдещ съвместен живот. Поне докато наблизо не се случи преподобният Байърз.

Случайно ли беше появяването му? Може би да, що се отнася до пътуването в един и същи параход, но омразният човек явно я беше дебнал, тъй като в момента, когато Дру я остави сама, той се бе спуснал върху нея както пернат хищник над плячка.

Още я побиваха тръпки при спомена за неговите пръсти, подобни на нокти, които се впиха около китката ѝ.

— Дру Самнър — изсъска в ухото ѝ — е един мухльо, за когото си се омъжила.

Тя се дръпна, без да крие отвращението си към него, и изтърва, че Дру бил два пъти повече мъж, отколкото той можел някога да бъде.

Тогава той позеленя от злоба и започна да ѝ опява колко неспособна майка била с такъв висок глас, че всички се обърнаха да ги слушат. Този път нямало да се задоволи само с това да отведе децата, но щял да я прати в затвора заради убийство.

Тя поклати невярващо глава, но той я заплаши ядосано с пръст:

— Не си мисли, че съпругът ти ще те спаси — беше ѝ хвърлил тези думи в лицето, — особено щом жертвата е брат му.

— Не, невъзможно — отговори тя.

Оттогава непрекъснато си мислеше: „Боже мой, какво ли е направила Моник?“.

Обмисляше различни варианти и преглъщаше мъчително. Какво щеше да стане, ако Байърз имаше доказателства и се обърнеше към властите?

Това обясняваше защо Моник е напуснала тялото си. Ако Моника не се лъжеше, наказанието за убийство бе обесване.

Въпреки че гореше от нетърпение да открие Аби, Дарси се поддаде на изкушението да влезе в оказионния магазин веднага щом видя фирмената му табелка. Беше му на път — защо да не задоволи парещото любопитство относно пръстена, който бе заложила тук Ники? Както му бе казала, той представляваше изключителна наследствена вещ, която си заслужаваше огромната сума.

Представи се и помоли да хвърли поглед върху някои антики, особено пръстени, и когато видя змиите близнаци, начаса разбра, че това е въпросният предмет. Изненада се, че среброто изглеждаше потъмняло и че нямаше нищо по-забележително, нямаше дори блестящ скъпоценен камък. Но въпреки че външното му оформление всяваше необясним страх, не съществуваше нищо друго, което да вдигне стойността му до шестдесет и пет долара.

— Това е древен африкански талисман — едва изговори от възмущение собственикът на магазина. — Ако някога сте се сблъскавали с вуду, щяхте да разпознаете брилянта на Зомби.

— Виж ти!

Мъжът се приближи още и сниши глас, като сочеше средата на пръстена.

— Погледни тук! Под зъбите на влечугите е инкрустиран древен диамант, за който се твърди, че притежава мистична сила. Ако се вярва на легендата, той светва ослепително, когато богът Зомби е в непосредствена близост.

— Колко струва?

— О, не. — Човекът се изправи и, изглежда, си припомни френския си акцент. — Не се продава. Поне не сега. Но може би по-късно ще мога да ви го предложа. Дамата, която го остави, не вярвам да може да си го откупи обратно.

Дарси докосна пръстена с намерение да го разгледа от близко разстояние, но внезапно усети силен световъртеж и неволно отдръпна ръката си. Благодарни на собственика за любезността му, обърна се и опита да не изглежда прибързан на излизане.

Пое си дълбоко дъх чак на улицата, сякаш свежият въздух можеше да го пречисти. Почувства се облекчен от уверенията на притежателя на магазина, че няма да продава пръстена, докато не дойде уреченото време, но от друга страна реши, че Ники не бива никога да възвърне собствеността си върху него.

Щом продадеше бижутата й, щеше да се върне и да накара човека да му продаде брилянта на Зомби. Дарси възнамеряваше да го хвърли в някоя река, тъй като не можеше да понесе мисълта, че Ники или който и да било друг можеше да носи пръстена. След като докосна студения метал, му стана ясно защо тя чувстваше напрежение всеки път, когато разговорът засягаше тази тема.

Все още продължаваше да трепери вътрешно от докосването до преплетените змии.

Никога не беше усещал такава концентрирана сила.

И такова зло.

МОНИК

18 юни 1862 г.

Чувствам се като военнопленничка.

След като Ню Орлийнз падна в ръцете на северноамериканците, Робърт настоява да си седя вкъщи. Всяка нощ е по-скучна от предишната. Оттегля се рано-рано в кабинета и ме оставя на самотек, а през това време се люби със своята гарафа с бренди.

Съпругът ми е мошеник. Говореше високопарно за каузата на Конфедерацията, но падна духом, сякаш прозвъня погребалният звън на поражението. Не бих имала нищо против, но стоварва цялата вина върху брат си. Това осуetyава планове ми, тъй като Робърт упорито не позволява на Дру да се завърне у дома.

Как да постъпя, след като не мога да си отмъстя?

Проклетата да е тази война! Направи живота ми тъй пуст, че отчаяна копнея за каквато и да била промяна. Рейчъл ми намекна, че има още какво да науча от нея и че съществуват непознати светове, които мога да покоря.

Мисля, че някой път трябва да отида при Рейчъл.

ГЛАВА 15

Моника стоеше на верандата и вдишваше с пълни гърди, галена от лекия вечерен бриз. Почувства облекчение, че е успяла да излезе за малко навън, за пръв път през цялата вечер дишаше свободно.

През целия ден се държа тихо и наблюдаваше Дру за признаци, че са му известни обвиненията на Байърз, и се питаше как ли щеше да го разубеди, ако я наречеше „убийца“.

„Не — каза си. — Не мисли така и не би могъл. В противен случай не би ме допуснал да припаря до децата.“

— Ето те и теб — усмихна ѝ се Дарси, като се промъкваше през страничната врата. — Защо ни изостави? Или ти омръзнаха фалшивите забележки на Сара Джейн?

Моника се усмихна и се обърна да го посрещне.

— Мисля, че тя не по-малко от мен иска ти и Аби да се съберете. Ако не внимаваш, може да се окаже, че ще си оженен преди началото на юни.

Усмивката му угасна.

— Няма да съм тук. Заминавам утре на зазоряване. Дойдох да се сбогуваме.

— О! — Знаеше, че рано или късно ще си тръгне, но чак пък толкова рано? Животът в Ривърз Едж нямаше да бъде същият без неговите шеги и закачки. Със сигурност щеше да съжалява за липсата на лъчезарната му усмивка. — Отидеш ли си, тук ще настане мъртвило.

— Не ми се щеше да напускам, но трябва да свърша работата си в Ню Орлийнз, за да мога след това да се отправя на север и да продам бижутата ти.

Тя вдигна поглед с внезапен прилив на нетърпение.

— Реших, че нямам нужда от парите. Можеш ли с припечеленото да купиш захарна тръстика? Дру едва ли би могъл да се противопостави, ако му я докарат с кораб и я стоварят на пристана.

— Аз ли? Че какво разбирам от този бизнес?

— Удивително лесно е да го накараш да ти приказва за това. Само му задай съответните въпроси, докато си пиете заедно ракията, и се обзалагам, че ще станеш от масата с познания, не по-малки от неговите.

— Ах, пак твоят маниер да постигаш всичко по непряк начин. С едно уточнение — в гостната ме черпи с бърбън. Смяташ ли, че ще свърши същата работа?

Съвсем импулсивно тя го хвана за ръката.

— Дру е щастливец, че има приятел като теб, Дарси О'Брайън. Надявам се, че вече го е оценил.

— Не. — Поклати глава. — Късметлията съм аз. На дванадесет години изглеждах нисък, слаб и разглезен. Побойниците в училище от пръв поглед решиха, че аз ще съм тяхната жертва. И наистина щеше да бъде така, ако не се случи наблизко Дру Самнър. Няколко пъти се застъпи за мен, което му костваше разкървавен нос и доста синини. Но за разлика от Старгел, аз съм му признателен.

— Помогни ми да го спасим.

Дарси помръдна рамене.

— Замисляла ли си се как ще отреагира?

— Ще помисли, че се съюзяваме зад гърба му срещу него, но какъв друг избор ни е оставил?

— Предполагам, че си права. Няма друг начин.

Тя въздъхна тежко, тихият нощен вятър поде звука.

— Не бива да се размотаваш повече тук с мен. Дру може да те потърси.

— Да. В такъв случай нека се сбогуваме. — Подаде ѝ ръка. — Поне за известно време. Размислих върху твоето предложение. Да се установя окончателно тук ми харесва от ден на ден все повече.

— О, Дарси, ще бъде прекрасно.

Усмихна ѝ се, а след това я притегли и притисна към себе си със силно чувство.

— Пази се, Ники.

Пусна я и бързо се отдалечи през вратата. Моника остана съвсем сама.

Изведнъж притъмня и стана тихо. Усети изтръпване на кожата подобно на случаите, когато биваше наблюдавана скришом. Тръсна глава, обърна се и също влезе в къщата.

— Видя ли? — изсъска Сара Джейн в ухото на Аби. — Казах ли ти, че имат уговорена среща?

— Не можем да бъдем сигурни — отговори Аби за кой ли път по един и същ начин за последните няколко дни начин.

Сара Джейн беше отлична съседка, но понякога, особено след като беше слушала дърдоренето ѝ цял ден, не съжаляваше, че не се е омъжила за Робърт.

— Но, бога ми, нали я чу за заговора срещу брат ти?

Със Сара Джейн се разхождаха в градината и „се случиха“ близо до Ники, точно когато произнасяше тези думи. И двете спряха като по команда и наостриха уши.

— Отвори очите си. Видя ги и как се прегърнаха.

Наистина, но в този момент Аби беше заета с мислите си и безмълвно се молеше на Дарси: „Не я целувай! Ако го направиш, ще умра от мъка“.

Той не целуна Ники, но я прегърна и погледна с такъв изблик на чувства, че все пак една малка част от Аби умря.

— Искам да знам какво смяташ да предприемеш — настоя Сара Джейн.

Аби сви рамене. Изобщо не ѝ хрумваше, че би могла да направи нещо. Приятелката ѝ я упрекна с поучителен тон:

— Най-малкото можеш да предупредиш брат си. Освен ако не искаш да му се случи същото, каквото и на Робърт.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички знаят как му слагаше рога. Но много малко се питат какво стана през нощта, когато умря. Все пак тя е била с него в последния му час.

— Абсурд! — Колкото и ревнива да бе, Аби не можеше да допусне, че Ники е способна на това, за което намекуваше гостенката. Беше не само невъзможно, но и чудовищно. — Сама не вярваш на думите си.

— Вярвам достатъчно, за да се безпокоя, че когато утре си отида в Бел Монд, ще останеш сама с нея. Не я изпускайте от очи с брат ти.

На следващата сутрин Дру тъкмо изпрати Дарси и след като се обърна, видя Аби да ги наблюдава от предната врата. Тя се стресна, замига бързо с очи, обърна му гръб и влезе в къщата.

Последва сестра си в кухнята и застава на няколко крачки от нея.

— Какво става, Аби? Защо плачеш?

Тя взе една тенджерка с дълга дръжка и я постави шумно върху печката.

— Не плача.

— Ами. А ще ми кажеш ли защо избяга?

— Нито пък съм бягала. — Движеше се безцелно из кухнята и грабваше каквото ѝ попаднеше под ръка — лъжица, нож, голяма купа. — Просто... съм много заета... това е всичко.

— Закуската може да почака. Другите няма да станат до няколко часа.

Най-неочаквано пусна купата и започна да плаче истински. Сълзите ѝ бяха едри, преглъщаше риданията си, а той се намери в чудо как да я успокои. Приблжи се до нея и я прегърна братски.

— Кажи ми всичко, Аби. Вероятно ще мога да ти помогна.

По ирония на съдбата бяха същите думи, които му беше казала навремето Ники. Заплака още по-неудържимо.

— Спомни си, че когато се удареше като малка, молеше мен или Робърт да те целунем по болното място, за да ти мине. Може би си вече твърде голяма за такъв начин на утешаване, но аз си оставам твой по-голям брат.

— Зная и много те обичам. — Стисна го за ръцете и се отдръпна. — Ще се оправя. Но не желая да коментирам.

— Не, искам да ми кажеш защо плачеш. — Свърза състоянието ѝ с отпътуването на приятеля си. — Дарси ли е причината?

В очите ѝ бликнаха нови сълзи, които тя доблестно се опита да прикрие, сграбчи лъжицата с неистово желание да се занимава с нещо.

— Той ли е? Но през цялото време ти едва ли размени и две-три приказки с него...

Разбира се, че не бе го направила. По време на детството ѝ всички ѝ се присмиваха за безумното любовно увлечение — неговата горда, малка сестричка не можеше да понесе да ѝ се присмиват отново.

— Ах, само ако знаех. Бих се опитал да ти помогна.

— Не можеш — извика истерично. — И никой не може, защото той е влюбен в Моник.

— Не е вярно.

— Зная, че е най-добрият ти приятел и така нататък, но не би могъл инак. Сара Джейн твърди, че никой мъж не може да устои на Моник, ако е решила да го съблазни.

— Сара Джейн е сприхава стара мома.

— И на мен не ми се вярваше. Но и ти самият казваше, че никога не трябва да се вярва на Моник.

Думите ѝ му досадиха.

— Доколкото си спомням, упрекна ме, че съм прекалено упорит и че трябва да ѝ вярвам. Съвземи се. Не можеш да разсъждаваш едновременно по два противоположни начина.

Прехапа устни и стисна дръжката на лъжицата.

— Казах ти го, преди тя да ме попита за скъпоценните камъни.

В паметта му изплува ярка картина — как Моник стиска дамската си чанта. „Не — повтаряше си наум. — Сигурно има и друго обяснение.“

— ... А сега и Сара Джейн ми поръча да те предупредя.

Погледна я неразбиращо, не беше чул предишните ѝ думи.

— За какво?

— Относно Дарси и Моник. Нали ти казах, че го чухме как спомена за заселването си недалеч от нас с цел да е близо до нея.

Дру вече знаеше за намерението му да се пресели, предишната вечер до полунощ го беше разпитвал как се отглежда захарна тръстика. Но перспективата беше далечна, а другото представляваше истинско предателство. Може би Моник би излъгала само него, но не и приятеля му.

„Ники също не би ме измамила“ — помисли си с непозната досега убеденост.

— Аби, не разсъждаваш логично. Веднъж защитавах Ники, а след това я заливах с обвинения. Какво ти става?

— Не зная. Но Сара Джейн смята, че не трябва да я изпускаме от очи. За да предотвратим това, което се е случило на Робърт, да не стане и с теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам — изхълца за втори път и хвърли лъжицата на пода.
— Кълна ти се, нищо повече не ми е известно.

Дру я проследи с поглед как изтичва навън от стаята и се почувства безпомощен. Вдигна лъжицата и я остави на мястото ѝ. В едно беше съгласен напълно със сестра си — и той не беше ориентиран какво ставаше около него.

Стивън и Андрю заведоха Моника до открития заден двор, за да ѝ покажат завършената клетка на крал Артур. Тя я разгледа и остана възхитена.

— Сами ли я направихте, момчета?

Андрю кимна ентусиазирано, но Стивън само сви рамене. Беше проявил сръчност, но не се похвали, стоеше наежен и настрани. Чакаше да чуе мнението ѝ, сякаш беше въпрос на живот и смърт. На нея никога не бе ѝ се искало повече да го прегърне.

— Хитро измайсторена — продължи. — Харесва ми, че сте я разделили на две отделни части.

— Едната е тронната зала — намеси се Андрю. — Виждаш ли листото от лилия? Сложихме го по идея на Стивън. Всъщност — додаде с глуповата усмивка, — той направи цялата клетка, а аз само му донесох дъски и пирони.

— И ти работи с чука — не пропусна да отбележи тихо брат му.

— И двамата сте свършили отлична работа. Никога не съм виждала по-добре забити пирони. — Усмихна им се.

Андрю засия, а Стивън едва удържа усмивката си.

— А дали... е така добра като старата клетка на Андрю?

Стивън изгаряше от нетърпение, а Моника не можа да сдържи възторга си.

— Във всяко отношение. Ако не знаех за предишната, щях да се закълна, че ти и чичо ти Дру сте партньори в клеткостроенето. Много би ви подходдала фирма с име „Самнър и Самнър“ или още по-добре.

— „Дру Самнър и син“.

Андрю я изгледа с нескрита изненада.

— Значи знаеш?

— За какво?

— За Стивън и чичо Дру.

Тонът му беше съвсем естествен и Моника нямаше да му обърне внимание, ако брат му не го бе скастрил със свирепа физиономия.

— Трай си! — сръза го Стивън.

— Но тя е Ники! — запротестира Андрю и се озадачи. — Нали я чу? Вече знае.

Моника не знаеше, но като размисли, си каза: „Защо не!“. Погледите и държанието им показваха, че не можеше да не са излети от един и същи калъп.

— Андрю, защо вече не сложиш крал Артур в двореца? — каза му отмерено и кимна към клетката.

— Междувременно брат ти и аз ще се поразходим. — Стивън се дръпна, но тя добави: — Моля те!

Въпреки че и двамата не се почувстваха особено щастливи, Стивън я придружи. Моника замълча продължително, за да подбере най-внимателните думи и да му даде възможност да се отпусне. Странно, но никога не се беше съмнявала, че Дру е бащата на Стивън. Можеше само да подозира как момчето беше открило тази тайна.

Спряха до великолепен дъб, облегна се на дебелия му ствол, обърна се с лице към него и започна внимателно:

— Зная, че да се говори на тази тема е прекалено лично и може би — болезнено, но се нуждаю от помощта ти. Има толкова много неизвестни неща около мен, че вече се страхувам за всяка своя дума или жест — да не извърша нещо погрешно. Колкото повече познания имам, толкова по-малка е вероятността да нараня някого, без да искам. Разбираш ме, нали?

Той кимна с глава.

— Мисля, че нямам нищо против да поговорим. — Какъв ужасен товар носеше момчето. Нищо чудно, че се държеше непрекъснато сериозно.

— Би ли ми казал как разбра?

— От мама.

— Тя ли ти каза? — попита ужасена.

Той кимна за втори път.

— Отначало не й вярвах. Поне докато не я чух да го казва на татко. Караха се заради това, че ни заключваше в гардероба, и мама му каза: „Какво те интересува, щом не е твой син?“. Все още не можех да повярвам, но видях лицето му. Повярва, следователно беше истина.

Замълча, гласът му затрепери.

— Не зная защо го наричам „татко“. Предполагам, че е по-правилно да го споменавам с „чичо Робърт“.

— О, не! Бил е твой баща във всяко едно отношение.

— Но не и след това. После даже не ме погледна.

Моника не можа да се сдържи, сграбчи го в обятията си и го притисна силно. Бедното дете страдаше, без да се оплаква, пренебрегнато от хората, които най-много обичаше. Намрази Моник. От всичко, което тази жена беше направила, най-голямото ѝ престъпление бе да открадне бащата на детето.

Погали го по косата и се зарече, че ще намери начин да компенсира страданията му. Стивън стоеше наежен, но не направи опит да се отскубне. Тя се надяваше, че започваше да ѝ вярва.

— Майка ти е била... в затруднено положение — продължи предпазливо. — И баща ти е имал проблеми, но не мисля, че са искали да те наранят. Животът ги е принудил, а те са били заслепени и не са знаели какво вършат.

— Но мама знаеше.

Не го поправи. Вероятно не грешеше и имаше основания за мъчителните чувства.

— Е, добре, мама е изчезнала и само ако си помислиш, излиза, че си късметлия. Имаш двама татковци, единият е още тук. Дру много те обича. Може би двамата трябва да разискват този проблем. Най-напред аз ще поговоря с него и ще го подготвя, за да не бъде толкова шокиран...

— Не. — Стивън се дръпна и поклати глава. — Ако чуе от теб, ще се ядоса още повече.

Тъжно наистина, вероятно беше прав. Измина доста време, но съпругът ѝ все още виждаше в нея предишната Моник.

— Освен това искам да му кажа сам — като мъж с мъж.

Неотстъпчив, независим — толкова много приличаше на баща си. Щом настояваше, тя трябваше да се съгласи, но предпочиташе да стои наблизо в случай, че се нуждаеше от подкрепа.

— Много добре — въздъхна. — Но запомни, може и да не съм истинската ти майка, но ще се застъпвам за теб — сега и завинаги.

Прегърна я толкова прочувствено, че щеше да го обиди ако не му отвърнеше със същото.

— Ти си истинската ми майка — заяви ѝ, преди да избяга, — във всяко едно отношение.

Моника се загледа след него — той не грешеше, беше готова да го закриля с див, първичен инстинкт. Беше майка му — истинска лъвица, готова да разкъса всекиго, включително и Моник, ако някой дръзнеше още веднъж да нарани момчето или другите деца.

Дру мислено се извини на Аби и остави чинията си в кухненската мивка. Днес беше капнал от умора и не можеше дори да си измие чинията.

Пресече черния път, изу си ботушите и се изкачи по външната стълба към верандата на втория етаж. Напредваше тихо и бързо с надеждата да не събуди някого. След малко с нетърпение щеше да се хвърли в леглото.

Разкопча ризата си, без да спира, извади я от панталона и я съблече. Зави зад ъгъла и видя, че не е сам. На не повече от три метра Ники стоеше до перилата и се взираше надолу.

— О! — Тя се обърна към него стресната. — Не те чух, бях потънала в мисли.

Съзнаваше ли тя колко ефирна изглеждаше в бялата си памучна рокля, падаща на свободни гънки и сияеща на лунната светлина? Обезпокои се не толкова от призрачната аура около нея, колкото от импулсивното си желание, което го принуди да я доближи. Вече не се чувстваше толкова уморен, както преди няколко мига.

— Нека да отгатна — каза ѝ начумерено, като не си даваше сметка за ефекта, който му беше оказала. — Нещо свързано с липсата на Дарси?

Защо ли ѝ го каза? Имаше нотка на ревност.

— Предполагам. — Сви рамене и се върна към старата си поза.

Съзря колебанието ѝ и наостри уши.

— Подхвърли ми, че щял да се засели наблизо. Възнамерявал да си направи собствена плантация.

— И на мен каза същото.

Преметна ризата си през рамо и я доближи съвсем, искаше да разбере какво толкова интересно имаше там, долу. Нищо, разбира се, вероятно така избягваше погледа му.

Но защо? Виновна ли се чувстваше?

— Предполагам, че не си успял да разговаряш с никого днес. — Изпита го съвсем леко, но му се стори, че беше почти недоловимо, в стила на балните рокли, които тя имаше обичай да носи.

Дали пък не бе чула разговора му с Аби сутринта и сега искаше да разбере мнението му?

— Само със сестра ми — изтърси той.

— О! — отвърна му тя безизразно, почти с разочарование, сякаш очакваше да чуе, че Дру и Дарси са се карали заради нея.

„Не прави така, че да повярвам на Аби — искаше да й изкрещи. — Докажи ми, че си Ники.“ Но смотолени:

— Сестра ми смята, че ти и Дарси имате любовна връзка.

Спря се навреме. Ако Ники отрече, нямаше да разсее съмненията му, но ако признаеше, беше готов да убие приятеля си.

Искаше му се да я разтърси цялата. „Ако трябва да правиш любов с някого, защо да не бъде с мен?“

Сякаш беше произнесъл въпроса на глас, тъй като тя се обърна и го прободеше с големите си, одухотворени очи.

— Какво има, Дру? Какво не е наред?

— Знаеше какво. — Изгаряше го треска, която го обземаше все повече, докато загуби и слабия контрол, който имаше върху тялото си. Захвърли ризата си и се спусна да я целува.

Тя му се отдаде с тих стон и със същото желание, каквото имаше винаги. Ръцете ѝ зашариха по голите му гърди, по гърба му и след това го дръпнаха за косата и го приближиха.

Дру изпъшка. Пръстите му се бореха с нощницата ѝ, искаше да я разголи, но цели пластове памучна тъкан възпрепятстваха усилията му. Промърмори клетва, без да отделя устата си от нейната, и свлече роклята ѝ, като изтръгваше копчетата в ненаситното си желание да я съблече и подготви за ласките му.

Тя се освободи и се отблъсна от гърдите му. Очите ѝ бяха големи и уплашени.

— Дру, недей!

— Не ме дразни — изръмжа. — Не можеш да се откажеш точно сега. Не се преструвай, че не ме желаеш толкова, колкото аз.

— Не, искам да кажа „да“, искам те, но не тук. — Погледна над главата му и умолително посочи към спалнята си. — Не можем ли да

влезем вътре?

Няколко мига гледаше вторачено отворения прозорец. Спомни си как веднъж Моник му се изсмя на предложението да влязат в стаята с думите, че да правят акта в леглото изглеждало прекалено традиционно и скучно. Беше се променила и за друго. Дали сега тя не искаше да я ухажва и да се отнася с нея като със съпруга?

Нека бъдеше така. Грабна я на ръце и я понесе. Протестът ѝ, ако имаше такъв, беше задушен от устните му.

Положи я на леглото. Тя го обвини с ръце и го подтикваше да я обладва, но най-напред трябваше да махне роклята ѝ. Разсъблече я, изглеждаше смутена от голотата си. Винаги се бе перчила със съвършеното си тяло и наслаждавала на властта, която то ѝ даваше над него. Но този път явно бе решила, че необичайната свенливост може да бъде още по-възбуждаща.

Запленен, Дру се отпусна до нея. Въпреки че вече добре познаваше всяка извивка на формите ѝ, сега сякаш я опознаваше за първи път. Тя излъчваше слаб аромат на рози, галенето на тялото ѝ наподобяваше докосването до леха с благоуханни цветове. Топла и щедра, обгърна го с копринена мрежа и запреде нежната си магия около него, докато той забрави целия свят.

Толкова дълго беше копнял за този момент, че му се струваше, че бе чакал цял живот. Искаше да започне бавно, да потъне в чувствата си, но всеки неин тих стон разпалваше вътрешната му треска. Обсипа я с целувки, докато изпадна в безпаметност. Знаеше само, че трябваше да обладва тази жена под него, и то веднага!

Беше топла, влажна и пълна с желание, когато проникваше в нея. Оказа се толкова стегната и гореща, че не би могъл да се спре, дори и ако го беше помолила.

Но тя не го помоли. Стенеше все по-силно, държеше го в прегръдките си, поемаше докосване след докосване, целувка след целувка, докато Дру бе пометен във въртопа на емоциите си така, сякаш бе удавник.

Натрупалите се с годините нужда и копнеж усилваха всяко негово движение. Прегърна я силно, целуваше врата ѝ, лицето ѝ, устните ѝ, потъваше все повече в женската ѝ същност, докато се оказа, че годините на въздържание бяха оставили своя отпечатък — изпразни се преждевременно в нея.

Стана му омразно, освободи се и се плъосна на дюшека. Боже, беше я обладал като животно, като луд. И какво постигна с неистовото си изнасилване? Продължение на рода? Надежда, че ще покълне семето на любовта?

„За това е нужна плодородна почва — помисли си с горчивина той. — А Моник обича единствено себе си.“

— Дру?

Погали го с ръка по гърдите, гласът ѝ беше подрезгавял и чувствен, сякаш молеше за любовно признание.

Все едно му беше ударила плесница. Обзе го тъга от констатацията, че не е станала по-добра от времето, когато се запознах. За кой ли път тя постигна своето и го използва срещу него. Не удържа на заканите си да не позволява на тази жена да го кара да губи контрол над разсъдъка си.

— Не си прави погрешни изводи от действията ми — обърна се към нея рязко, стана и нахлузи панталоните си. — Дадох ти само това, за което ме молеше, откакто се върнах у дома. Със случилото се между нас... Е, добре, нищо не се е променило.

Тя лежеше, без да мърда. Лунната светлина падаше през отворената врата и правеше тялото ѝ да блести като снежнобял полиран мрамор. Бог да му бъде на помощ! Непреодолимо го влечеше да легне пак и да възбуди тялото ѝ.

— Повярвай ми — скара ѝ се вместо това, — няма да се повтори.

Остана безмълвна, придърпа одеялото до брадичката си и се обърна с лице към стената — все едно му беше казала да си върви.

Той излезе, но остана с неприятно, парещо чувство. Съзнаваше, че бърка, задето я обвиняваше безпричинно и немотивирано. Трябваше да търси вината единствено в своите нужди и вътрешни пориви.

Но не го направи. Не можеше. Беше разкъсан между работата си на плантацията, растящите нужди на децата и греховете си от миналото — в никакъв случай не биваше да се влюбва в жена си.

МОНИК

8 август 1864 г.

Взирам се в заключената врата с желание да видя Рейчъл отново, тъй като тя е единствената ми надежда да се измъкна оттук.

Днес Робърт и аз се скарахме страхотно. Отвращава ме, когато е пиян, а за нещастие още веднъж направих грешката да му покажа, че съм недоволна от него. Толкова е ядосан, че се опасявам, че няма никога да ме освободи от тази стая.

За всичко е виновен Стивън. Опако дете, хиляди пъти съм му казвала да не играе с брат си в покоите ми. Днес обаче не ми се подчини от злоба. Хвана ме предизвикателно за ръката, за да ме спре, когато исках да напъхам Андрю в гардероба. Изкрециях му с все сили, но на Стивън не му мигна и окото. Ударих го по лицето с четката си за коса, но не проля дори една сълза.

— Инатлия си като баща си — побеснях. — Дру ми се присмива по същия обиден за мен начин.

— Чичо Дру не ми е баща — изплю в лицето ми.

— Не е ли? Я се погледни в огледалото! Преброй на пръстите си! Какво мислиш означава, че си се родил осем месеца, след като се оженихме с Робърт?

Бях щастлива да видя как съмнението изгрява на лицето му. Но удоволствието ми не трая дълго. Щом вдигнах поглед, съзрях, че Робърт стоеше на прага и ни слушаше, беше величав в своя гняв.

Заповяда на момчето да излезе и започна да се приближава толкова бавно, че сърцето ми имаше време да слезе чак до петите. „Ще ме убие“ — помислих си, но той се олюля, спъна се в табуретката ми за крака и изгуби равновесие. Успокоих се, представляваше непохватно нищожество, пиян глупак.

— Погледни се на какво приличаш — присмях му се. — Дори не можеш да стоиш прав. Безценният ти Стивън е щастливец, че няма да се обръща със „Сър!“ към едно толкова трогателно подобие на мъж.

Тогава се надигна и се приближи. Удари ми такъв шамар, че се намерих на пода.

— Уличница! — изля гнева си. — С родния ми брат ли си ми изневерила?

— Той е повече мъж, отколкото ти би могъл някога да бъдеш — изкрециях му. — А какво е това „повече“ — можеш да се досетиш.

С удоволствие наблюдавах как думите ми го засегнаха и очите му се замъглиха от обида. Не мисля, че някога е изглеждал повече паднал духом.

Но не ми позволи да вкуся от сладостта на победата си. Със злобна усмивка ми съобщи, че отсега нататък ще ям сама в стаята си. Всъщност, нямало да излизам от нея. Само господ знаел чий живот съм щяла още да съсипя, ако ми позволял да изляза на свобода.

Най-напред помислих, че се шегува. Идеята да ме държи затворена ми се стори твърде средновековна и варварска. Но не можех да се съмнявам повече в намеренията му, след като затръшна зад себе си вратата и резето щракна.

Стоях зашеметена. Загубих десет минути в опити да си отворя. Сетих се за прозорците на верандата, но отвън пазеше Джаспър, а другите роби ги заковаваха с дъски.

Най-напред ми идеше да хвърлям и да троша, но преодолях безумната си ярост. Вещите бяха моя собственост и ако трябваше да живея в този затвор, по-добре щеше да бъде да имам удобства. Освен това знаех, че рано или късно Рейчъл щеше да дойде при мен. Дори Робърт не беше толкова чудовище, че да ми откаже прислуга.

Ах, чувам ключа да се превърта и ето, влиза Рейчъл! От усмивката ѝ разбирам, че всичко е наред.

12 АВГУСТ 1864 Г.

Горкият Робърт!

Сам си го търсеше, като идваше всяка нощ да ми се присмива. Подпийнал, смърдящ на бренди, наслаждаваше се на властта, която има над мен.

Най-после ми разкри истинската причина за изгнанието ми. Заплаши, че нямало да ме пусне, докато не му кажех къде бях скрила скъпоценните си камъни.

Протестирах, казах му, че съм ги заслужила. Какво си въобразяваше — че съм се забавлявала от мечешките му ласки? Или че бих понесла докосването му, след като съм била с брат му?

Толкова лесно беше да предвидя реакцията му. Той побесня. Приблужи и започна да ми отправя упреци, а аз използвах възможността да разкъсам дрехите му и да го оскубя. Открих, че и аз бях разлютена и, откровено казано, дълго време бях без мъж. Робърт като правило беше неспособен любовник, но разгневен беше превъзходен.

Изпитах удоволствие от секса и особено — от отвращението му от самия него при напускането на стаята ми, но най-голямо удовлетворение получих от придобивките, които стисках в ръката си.

С помощта на Рейчъл парчето от дрехата и косата му щяха да влязат в употреба.

15 АВГУСТ 1864 Г.

Как да опиша възбудата си, когато запалих дървата в камината и се съблякох? Знаех какво ни предстои и защо Рейчъл прикрепя русите къдрици и бялото памучно платно към примитивната кукла.

Запечатало се е в паметта ми — огънят, играещ около металната решетка, сенките, подскачащи по стените, куклата, наподобяваща все повече съпруга ми, докато сръчните черни пръсти добавяха с дяволска точност всеки детайл.

Рейчъл работеше и тихо напъваше. Зловещата, проста мелодия накара нейната огромна черна змия да изпълзи от кошницата, която бе донесла. Обзе ме трепет от студенината и грапавостта на кожата ѝ, когато започна да се увива около глезените ми. В този момент ме връхлетя тъмнината — един цял свят, пълен с тайни и не по-малко мистериозен от източника, който го бе породил.

Почувствах, че се уголемявам и се поддавам на могъща външна сила, която започна да управлява крайниците ми и цялото ми тяло. Стори ми се неизбежно да не се отдам на ласките на влечугото или да не посрещна с възторг плъзгането на люспите по тялото ми, като ръцете на любовник, дошъл да ме възвиси.

При всеки напев змията ме стягаше в обятията си, правеше кръгове около мен и се прокрадваше все по-нагоре — по бедрата ми, кръста, между голите ми гърди. Дишах тежко, бях изпотена и сгорещена, стенех на глас. Но тя продължаваше да пълзи сантиметър по сантиметър и ме съблягаше, изпълваше ме с неземни надежди и се увиваше около врата ми. Подтикваше ме по-близо до Рейчъл и когато зърната на гърдите ми докоснаха нейните, влечугото премина от моето гърло на нейното.

Когато цялата тежест на змията легна върху нея, Рейчъл замлъкна и застана неподвижно. Наведе се назад и протегна ръка,

като държеше възлещието на Робърт. Гледах, без да мога да помръдна.

Песента продължи отново с трескаво темпо. Змията се уви около ръката ѝ, докато стигна пръстите ѝ и с внезапно движение се изхвърли напред и заби зъбите си в гърдите на куклата.

Цялото ми тяло потръпна — не бях достигала до такава кулминация на чувствата и удовлетвореност от никой мъж. Паднах на пода безводна и изтощена.

Рейчъл се надвеси над мен, а змията се прибра в кошницата.

— Готово — усмихна се тя, — останалото зависи от теб.

Почувствах екзалтация, тъмнината още обвиваше съзнанието ми.

— Какво трябва да направя? — запитах.

Гласът ми беше писклив и силен, като на момиче, изправило се за първи път пред любовник. Усмивката на робинята ми беше сладострастна. Хвана здраво куклата и вкара игла в дупките, оставени от зъбите на влечугото.

Извади я незабавно, изражението на лицето ѝ беше загадъчно. Подаде ми иглата и куклата. „Всяка нощ — инструктира ме — ще пея пред олтара в стаята и твоята ръка ще забожда иглата.“

Подчиних се послушно, но мислите ми се завъртяха в буен вихър. Иглата пареше в дланта ми и я прегаряше, почувствах как силата ѝ се просмуква във вените ми.

Да, щях да си отмъстя на Робърт, но в непрогледната, мистериозна тъмнина ми просветна, че щях да получа и друго, много по-голямо удовлетворение.

5 СЕПТЕМВРИ 1864 Г.

Започна се...

В продължение на три седмици след церемонията с Рейчъл всеки път, когато Робърт дрънкаше с ключовете пред вратата ми, за да я отвори, изваждах куклата изпод леглото си. Пронизвах я тайно и усещах как придобивах власт, желанието ми събуждаше тъмни, могъщи сили и чувствах увереност, че не можех да бъда победена.

По мрачното му лице разбирах, че го убивах бавно. Беше горд, че ме държеше в плен. Но не можеше да ме спре.

Нощес Робърт пак ми се оплака. Болели го гърдите, а лекарите не можели да му помогнат. Прихнах да се смея, не спрях дори когато ме погледна студено и с омраза.

„Смей се — каза ми, — но няма да спечелиш нищо от смъртта ми.“ Щял да завежда Ривърз Едж на Дру и децата, брат му щял да бъде много по-добър родител от мен. Бил сгрешил, че го обвинил и прогонил, но щял да го извика у дома, в родното му място, и този път нямало да мога да застана между тях. Следващата седмица щял да ме изпрати на родителите ми само с тези вещи, с които съм била пристигнала при него в началото.

Обзе ме неопикуема ярост. Бях страдала и търпяла, за да ме лиши от Ривърз Едж! Измъкнах куклата изпод леглото и я промуших с иглата в гърдите.

Робърт се олюля, болката направи лицето му безжизнено като маска.

— Как смееш да ми нареждаш какво да правя! — изкрециях му.

Чувах мислено молитвите на Рейчъл и пробождах с иглата си отново и отново.

Робърт падна на колене, в очите му се изписа страх. Хвана се за гърдите, изстена и се захлуни с лице към пода. Боднах с иглата още три пъти с все по-голямо удоволствие и чувство за власт, докато очите му се склопиха и се уверих, че съпругът ми повече нямаше да мръдне.

Пуснах куклата и се засмях триумфално. Не можех да спра смеха си, чувствах се като богиня, волята ми бе изпълнена.

Долових шум откъм вратата. Вдигнах глава и съзрях втренчения поглед на наставника на децата, малоумния Антон Байърз.

ГЛАВА 16

Моника остави дюшека на земята и огледа рамката на леглото. Трябваше да има някакъв начин да я разглоби, за да я изнесе вън от спалнята. Нямаше намерение да прекара дори час повече в ложето на Моник.

Не го правеше само заради Дру. Беше й противно и уморително да живее непрекъснато в сянката на своята двойничка. Възнамеряваше да опразни съвсем стаята и да изтрие всяка следа от стила на френския провинциализъм, така че Дру да не идва тук само заради старите си спомени.

Но не това беше единствената причина за новата подредба. Правеше го най-вече заради децата, за да можеха да идват винаги когато пожелаеха, без да си спомнят за жестокостта на майка им. Вече бе махнала вратата на гардероба от пантите, отсега нататък щеше да използва шкаф, като всички останали.

Представи си как Андрю се покатерва по леглото си с картинки, което бе свалила от тавана, как разсейва с приказки кошмарите му и го приспива с песен. Успокояваше и Мъничето, преструваща се, че я боли коремче, или дори...

Нямаше смисъл да отрича, каквото и да вършеше, мислите й винаги прескачаха към Дру.

Седна шумно на дюшека. Вътрешно трепереше и изгаряше, каза си, че постъпва глупаво. Беше истинско чудо, че дойде при нея. Отдаде му най-нежната любов, на която бе способно новото й тяло, но накрая той заключи безцеремонно: „Нищо не се е променило“.

Вероятно трябваше да се отдръпне. Може би го уплаши, като му показва нетърпението и жаждата си? Знаеше за навика му да мисли за нея най-лошото и като че ли миналата нощ му даде доказателства, че беше Моник.

— Ники? — На вратата стоеше Аби, явно озадачена от новата наредба в стаята. — Ъ-ъ, имаш посетител. Дошъл е да те види преподобният Байърз.

Дру се намираше край изкуственото езеро. Оглеждаше насипа и преценяваше дали щеше да поддаде, когато чу конски тропот. Откъсна се от заниманието си, заслуша се и определи, че конникът е спрял пред къщата. Прояви любопитство, пресече пътя и тръгна към дома, но след като взе последния завой, разпозна коня, вързан отпред. „Байърз — помисли си с изблик на неприязън. — Какво ли смята да направи сега този превзет шавливец?“

„Нищо добро“ — отговори си сам, когато забеляза и втория кон. Познаваше този светлокафяв жребец.

Байърз идваше за втори път и отново не беше сам. Сега беше довел шерифа.

С пресъхнало гърло Моника заслиза надолу по стълбата, за да посрещне посетителя. Но какъв гост можеше да бъде той? Този човек явно не правеше опит за социален контакт.

Байърз беше облечен в старомодна сива роба и самодоволен, непрекъснато хвърляше усмивки на човека до него. Очакването ѝ премина в напрежение, нарастващо с всяка нейна стъпка.

Вторият мъж я забеляза, че слиза, и замачка шапката си в ръце.

— Шериф Сам Патърсън — проточи колебливо. — Надявам се, ще ни извините, че ви обременяваме, мисис Самнър, но преподобният настоява да ви зададем някои въпроси. Надявам се, че ще проявите любезност към нас.

Моника се забави на последното стъпало. Звучеше много учтиво, но не ѝ поиска разрешение. Сякаш я предупреждаваше със спокойния си привлечен южняшки говор, че можеше да отговори на въпросите сега, точно и цивилизовано, или по-късно, но — в затвора.

— Ще се радвам да ви помогна, шериф Патърсън — отвърна му с малко повече кураж, отколкото в действителност имаше. — За какво сте дошли?

— Не се прави на невинна — прекъсна я Байърз и пое инициативата. — Знаеш защо сме тук.

Патърсън прочисти гърлото си.

— Водим разследване, мадам. Преподобният намина при мен с някои, да ги наречем, въпроси, касаещи смъртта на вашия съпруг.

— Съпруга ми ли? — Моника усети, че шерифът таи някакви съмнения относно Байърз, и реши да подходи като неразбираща. — Но току-що видях Дру да работи на полето.

— Нямаме предвид своята скорошна, прибързана женитба — скастри я Байърз. — Както добре знаеш, дойдохме да разпитаме за смъртта на Робърт Самнър. И да те попитаме какво беше сложила в онези отвари, които му даваше, преди да умре.

Моника зяпна от изненада. Дали Моник се бе проявила и като отровителка? Тръсна глава, за да отхвърли обвинението, както и в знак на протест, че е невинна.

— Няма смисъл да отричаш — продължи Байърз. — Самият аз те видях. Теб и своята робиня Рейчъл. Но ако беше замесена и чернокожата, то вероятността за нечестна игра се увеличаваше.

Патърсън пак се окашля.

— Хайде, преподобни, само питаме. Не е нужно да се хвърлят обвинения.

— Казах ви, че и други ще потвърдят историята ми. Да не губим време в разпит на тази жена. Вместо това нека запитаме благоверния й.

„Дру ли? — помисли си Моника с неловкост. — Само един Господ знае какво би им казал.“

— Да ме попитате, но за какво? — прозвуча внезапно зад нея.

Тя се завъртя и стана нервна, като видя строгостта и безпощадността, изписани на лицето на съпруга си.

— Защо сте дошли, Байърз? — настъпи той неочаквано за всички. — За да тормозите семейството ми отново ли?

Байърз изглеждаше зашеметен. Сви устни, когато Дру пристъпи напред и зае място до Моника и сложи покровителствено ръка на рамото й.

— Знаеш, че го е направила — отсече преподобният. — Разговаряхме надълго и нашироко още когато се завърна от войната.

— Ти отвори дума, преподобни, а аз естествено бях объркан. Но оттогава подпитах жена си и ми стана ясно, че не е възможно да е наранила Робърт.

Моника погледна Дру с пълно изумление, но той не отвърна на погледа й.

— Разговарял си с нея? — изломоти бързо Байърз, пръскайки слюнки. — И въз основа на това оттегляш обвинението си?

— Ти я обвини, а не аз. Освен това говорих и със сестра си, която, за разлика от мен е била тук по това време. Прав ли съм, Аби?

— Да, така беше — обади се сестра му, без да пристъпва прага.

За да прикрие очевидното ѝ нежелание да поддържа темата, Дру продължи бързо:

— Аби ме убеди, че много сте сбъркал с жена ми, преподобни.

— Тя е омагьосала всички ви.

— Това не е първият път, когато той идва и ни безпокои. — Господин Самнър се усмихна мрачно на шерифа. — Миналия месец доведе старша сестра Хардуедър от сиропиталището, за да отведат децата. Спомена ли ви за това?

Патърсън погледна Байърз с явно раздражение.

— Предполагам, че не е — продължи Дру. — Лично тя прецени, че децата трябва да останат тук, под отличните грижи на майка си.

— Омагьосала ви е. Тя и онази Рейчъл. Двете са направили ти вуду.

— Почакай за минутка, преподобни — намеси се шерифът.

— Вуду? — Дру се усмихна тъжно и поклати укорително глава. — Това са думи на луд човек, ето защо не мога да не се запитам дали добрият преподобен не е започнал някоя вендета.

Байърз изду бузи и изправи гръб.

— Дойдох единствено за да възтържествува справедливостта.

— Наистина ли? Доколкото си спомням, хранеше надежди да се ожениш за съпругата ми вместо мен. Моник ми разказа, че никак не ти е било приятно, когато ти е отказала.

— Как смееш да намесваш...

— Разбирам вашата загриженост, шерифе — прекъсна го Дру. — Ще отговорим с готовност на вашите въпроси, но предпочитам това да стане в отсъствието на преподобния Байърз. Не желая жена ми да бъде разстройвана несправедливо.

— Лъжеш! — извика Байърз.

Господин Самнър се наежи, изглеждаше по-заканителен от всякога.

— Ще се постарая да забравя думите ти. Дуелът е забранен от закона, а считам, че човек с твоя религиозен сан не би имал желание да

се забърка в някое незаконно мероприятие.

— Не съм толкова сигурен!

Дру сбърчи вежди.

— Човек може само да се чуди къде беше тази жилка на моралност, когато Робърт почина. Все пак минаха две години. Ако си смятал, че Моник го е умъртвила, защо не я обвини навремето?

— Ами... нуждаех се от доказателства.

— А сега имаш ли такива? Освен брътвежите ти за вуду? Да погледнем фактите, преподобни. В случай, че не представиш като доказателство някоя настойка, каквато, между впрочем, никой не е виждал, опасявам се, че всичко ще изглежда като дребнава омраза на отхвърлен ухажор.

Патърсън направи усилие да не се изсмее на глас.

— Простете ни, че ви отнехме от времето, господин Самнър, но службата ми ме задължава да се заемам с такива случаи.

— Това ли е всичко? — разпени се Байърз. — Няма ли да разследваме по-нататък?

— Аз — не. А вие трябва да внимавате повече къде си вретете гагата. Човек с вашето обществено положение не може да си позволи да досажда на хора като Самнърови. Не бих ги обвинил, ако се обърнат към висшестоящия клир и помолят да ви изхвърлят извън пределите на Луизиана. Ако продължите да ги тормозите, може и лично аз да го направя.

Преподобният погледна втренчено Моника и тя прочете в погледа му не само презрение, но и страх.

Дру се усмихна на шерифа и изпрати двамата джентълмени до вратата.

— Държа на думата си — каза на Байърз с още по-голяма строгост. — Не желая да безпокоиш жена ми повече.

Моника ги наблюдаваше как си отиват и поклати глава в недоумение. Преподобният би излязъл с опашка, подвита между краката, ако имаше такава.

Бе прекарала безсънна нощ в тревоги заради заплахите му и сега си позволи да се усмихне — Дру беше разрешил проблема с един замах.

— Дойдох, защото брат ми ме помоли — каза й тихо Аби, когато останаха сами в големия хол.

След това вдигна полите си и забърза към кухнята.

Моника стоеше все още зашеметена и ѝ отне известно време, докато осъзна какво се бе случило. Мъжът ѝ не само ѝ се бе притекъл на помощ, но и беше помолил сестра си да се включи в разговора на нейна страна.

Излезе навън, за да го попита защо бе направил всичко това за нея, но посетителите им си бяха отишли и той ги бе последвал пеш към полето. Застана на прага на къщата пред верандата и го извика по име.

Той спря и се обърна. В очите му не прочете нищо — нито доверие, нито симпатия, — изглеждаше не по-малко ядосан и сърдит от сестра си.

— Исках само... да ти благодаря — извика тя, но се отказа да му зададе въпросите, които си беше намислила.

За момент не откъсна поглед от нея и тя помисли, че ще ѝ даде обяснение, но той само сви рамене и се обърна.

„Ставаме все по-близки — помисли си безутешно, — но накрая винаги ми обръща гръб.“

Отърси се. Глупаво бе да очаква да се случат чудеса. Имаше нужда от Дру и той я беше спасил. Защо не се чувстваше щастлива?

„В края на краищата не можеш да заслужиш рая само за един ден.“ Трябваше да прокаква своя път с търпеливи стъпки.

Мъничето бърчеше нос, докато сричаше думите. „Б-о-ж-е м-о-й“ — произнесе тя по букви, но въпреки усилията си не успя да разбере смисъла.

Въздъхна с чувство на безсилие и започна отначало, но не срещна нито една дума от тези, които беше изучила заедно с Ники. Понякога се опасяваше, че никога нямаше да може да прочете тази книга, а трябваше — на всяка цена.

Чу шум в коридора, промъкна се до вратата и видя Рейчъл да се прокрадва навън от стаята на Ники. Искаше ѝ се да я попита какво бе правила там, но се уплаши.

В очите на Рейчъл имаше нещо, което твърде много напомняше за майка ѝ.

Затова затвори тихо вратата, изтича до леглото си и пхна малкия дневник под възглавницата.

— Няма какво да правя — оплака се Андрю, като излизаше от спалнята си. — Мразя, когато вали.

Моника вдигна поглед към небето. Занимаваше се с пренареждането на мебелите и не бе забелязала дъжда. Но като чу капките, които шибаха стъклата на прозореца, се сети моментално за Дру.

„Дигата! Старгел трябваше вече да е изпратил инструменти или хора.“

— Не виждаш ли, че сме заети? — скастри го Стивън и пхна последното чекмедже в новия бюфет. — Ако няма какво да правиш, Андрю, помогни ни да оправим стаята.

— Почти приключихме. — Моника изпрати мимолетна усмивка към Стивън, с която му благодари за помощта, но погледът ѝ се върна отново към прозореца. Вероятно при този дъжд реката щеше да излезе от коритото си. — Всъщност, мислех да оставим всичко така, както е. Искам да изляза навън за малко.

— Може ли и ние да дойдем?

Лицето на Андрю изразяваше нетърпение. Идеята не беше лоша. Ако Дру се нуждаеше от помощ, то момчетата щяха да се справят и с най-тежкото.

— Преоблечете се в стари дрехи. — Сети се, че всичките им дрехи бяха износени. — Поне си сложете обувки — поправи се тя и се запъти към новия си шкаф. — Излизаме да помогнем на чичо Дру.

— Но какво ще правим?

Тя се разтършува из роклите си, но не откри нищо подходящо. Джинсите отпреди щяха да ѝ свършат добра работа.

— Е, добре, да започнем така. Стивън, донеси ми някоя риза и панталони на вуйчо ти и иди помоли Аби да направи сандвичи и горещ чай за пиене. Мисля, че ще ни се наложи да се напрегнем пряко сили.

Това нейно предчувствие се засили, когато, облечени и запасени с храна, дружно тръгнаха под проливния дъжд.

Забързаха към реката и откриха Дру, който раздаваше заповеди наляво и надясно на работниците, наети да му помагат в полето. Отвъд

реката прииждаше и изпълваше малкия каменист залив, и Моника се увери, че тук беше най-ниското място на насипа. Скоростта, с която се повишаваше нивото на водата, показваше, че четиримата нямаше да успеят да предотвратят нещастieto.

— Какво мислиш, че правиш? — изрева ѝ Дру, като видя, че е обула панталоните му.

— Дойдох, за да поизцапам изнежените си ръце — отвърна му упорито, докато момчетата се приближаваха. — С какво да ти помогнем?

— Върнете се вкъщи, друго не е необходимо. Когато започне наводнението, не желая децата да се озоват наблизко.

— И ние искаме да помогнем — каза му Стивън сериозно. — Вече не сме малки.

Колкото и изтормозен да беше, Дру намери време да го погледне.

— Зная, че не сте, но не желая да рискувам, можете да се удавите.

— Не се безпокой — намеси се с пискливо гласче Андрю. — Ники ни научи да плуваме.

Дру погледна въпросително Моника и тя прибързано поясни:

— Наученото няма да ви помогне много в бушуващата вода, момчета, но вероятно бихме могли да окажем помощ с нещо друго. Някой трябва да пълни чувалите, с които укрепваш насипа, нали? — обърна се към мъжа си. — Не може ли да се заемем с това?

— Разполагам само с една лопата и чувалите ми вече свършват.

— Тогава ще копаем с нея и ще гребем земята с ръце. Що се отнася до торбите, можем да напълним наличните и да потърсим още — каза му натъртено. — Предупреждавам те, няма да се откажа така лесно.

Той прокара ръка през мократа си коса и викна към един от работниците:

— Джеми, вземете вагонетката и идете с госпожа Самнър и момчетата горе в работилницата за опушване на месо. Глиненият под там е достатъчно сух — обърна се пак към жена си — и ще ви бъде лесно да копаете. Джеми ще ни донесе пълните чували.

Тя кимна с глава. Мислите ѝ препускаха напред, сети се за чувалите с брашно, захар и боб в складовото помещение. Ако

временно ги пресипеха другаде, можеха да използват торбите тук и да ги напълнят с глина.

Дру се върна на предишното си място, Моника тръгна към вагонетката. Наблюдаваше го как работи пряко сили и го нарече мислено „двуличник“. Изкарваше се песимист, но очевидно нямаше никакво намерение да се отказва. Изпълни се с гордост, че този човек беше неин съпруг.

„Или поне един от многото“ — поправи се, като си спомни за пръв път от няколко седмици насам предишната си женитба. Но Дерек беше само бледо копие на съпруг. Трудно ѝ бе да си го представи как се бори по подобен начин за спасяването на семейното имение. По-скоро вече щеше да го е продал или заложил, или пък щеше да е съсипал плодородната почва, превръщайки я в игрище за голф.

Стигнаха работилницата за опушване на месо, решени повече от всякога да помогнат. Тя изпрати Андрю до дома, за да помоли Аби да изпразни още чували. Джеми копаяше глинестата почва, а тя и Стивън пълнеха с ръце чувалите. Преброи торбите, с които разполагаха. Пет имаха тук и още шест — в склада, общо правеше единадесет. Представи си придошлата река и прецени, че нямаше да стигнат.

Андрю се върна след минути и с готовност се зае да помага. Каза им, че Аби вече била в склада и Мъничето щяла да донесе торбите, щом ги изпразнели.

Напълниха осем и ги поставиха върху вагонетката. Моника предложи да ги откара сама, за да можеше Джеми да продължи да копае.

Аби направи каквото можа и се върна в склада, за да провери дали не можеше да намери още нещо подходящо. Стигна до заключението, че в краен случай щяха да използват за пълнене калъфките за възглавниците.

Когато Моника пристигна при Дру и останалите, видя, че критичният момент вече бе настъпил. Мъжете грабнаха торбите, вдигнаха ги на рамене и тичешком се запътиха към брега. На лицата им се четеше отчаяние, реката прииждаше бързо и не достигаха хора и чували. Всеки момент водата щеше да прелее.

Отправи поглед към мъжа си, дъждът шибаше лицето му, мократа му коса беше прилепнала.

— Няма да се отказваме — започна, но чу някакъв звук.

Наостри уши и възбудата ѝ нарасна.

— Слушай, не е ли това шум от двигател?

— Пристига параход — потвърди Джаспър до тях. — Изглежда, ще спре тук.

Моника се взираше през пелената на дъжда и беззвучно произнесе молитва.

Сякаш в отговор от предната палуба на кораба ѝ извика Дарси О'Брайън. Без да му мисли повече, тя изтича към пристана.

Поради бясното течение закотвянето на парахода се оказа нелека задача. Хората наскочаха и започнаха да хвърлят припасите, преди да бяха затегнати въжетата. Дарси слезе пръв и започна да раздава заповеди наляво и надясно. Моника се затича и го прегърна силно и с благодарност.

— За малко не закъсня, полковник О'Брайън!

— За последен път се проявявам като офицер от армията. — Усмихна ѝ се и я прегърна, след това я отблъсна леко от себе си. — Как е положението? Може ли да се избегне наводнението?

— Само ако побързаш. Вече използвахме и последния чувал.

— Няма значение. Донесохме доста, а също и лопати. Придружават ме и една дузина яки войници.

— Какво става? — попита Дру зад тях.

Дарси я пусна и Моника се завъртя с лице към съпруга си.

— Дарси дойде, за да ни спаси — изрече почти без дъх.

Господин Самнър се намръщи, дъждът оставяше вадички по лицето му.

— Старгел промени решението си — каза му Дарси със свиване на рамене. — Хайде да разтоварим припасите и да ме упътиш на кое място да разположа мъжете за работа.

— Ще ги заведе до работилницата за опушване — предложи Моника. — Тъкмо копаехме...

— Не! — Съпругът ѝ я хвана за ръката. — Не желая да припарваш до войниците. Поне не облечена така.

— Намирам облеклото ти за очарователно — усмихна се Дарси, — но Дру може да се окаже прав.

Зад тях се чу вик. Кеят започна да пращи и да се клати.

— Параходът няма да удържи — извика Дарси и разпореди на войниците: — Бързо, направете жива верига и пренесете припасите на

твърда земя.

Дру отпусна ръката ѝ и го последва. Започна да лови товарите, които хвърляха от палубата.

Въпреки въжетата и мощта на ревящите мотори, съдът бавно отплуваше, отнасян от реката, а кеят под тях продължаваше застрашително да скърца.

Моника намери място в образуваната верига и помогна да се пренесат на сушата лопатите и чувалите.

Картината пред нея се замъгли. Дарси отвърза въжетата, корабът започна бавно да се отдалечава, Дру крещеше някакви заповеди, надвиквайки вятъра и надмогвайки дъжда.

Част от войниците грабнаха лопати и се захванаха да копаят и да пълнят торбите, а други през това време ги вдигаха и струпваха върху дигата. Моника реши да не остава по-назад и също грабна лопата.

— Какво още правиш тук? — попита я малко по-късно Дру.

— Не се инаги — каза му отсечено и заби лопатата в земята. — Нуждаеш се от всеки, който може да ти помогне.

Той мигаше, за да не му се премрежваше погледа от дъжда и огледа изкуствения насип.

— Положението не е вече толкова лошо. Вижда се светлина в края на тунела.

Изморена, Моника отпусна ръце върху лопатата.

— Сигурен ли си, че това не е по-скоро проблясък на надежда?

Внезапната му мимолетна усмивка стопли сърцето ѝ.

— Трябва да настаним хората да пренощуват някъде. Виж дали не можеш да им осигуриш по едно легло — може би в старите колиби на робите. Бих предложил и в гарсоньерата, но ми казаха, че вече е заета по твое нареждане.

„Закача ме, какво пък — помисли си. — Знае, че съм оставила Седи и бебетата там, и това е начинът, по който ми съобщава, че е съгласен.“

Усмихна се на свой ред и изправи гръб.

— Не е нужно да ми приказваш със заобикалки, господин Самнър. Ако не желаш да остана тук, не ми измисляй предлози да се махна, а ми го кажи направо.

Той хвана ръката ѝ, пръстите му проследиха глината, запечатала се под напуканите ѝ нокти. Моника си спомни за предишните пъти,

когато я беше докосвал, и затаи дъх в очакване на нещо повече.

— Добре тогава, не желая да стоиш тук. — Изявлението му не задоволи очакванията ѝ напълно.

— Окей, тръгвам си. Надойдоха толкова много гладни гърла, че Аби със сигурност ще се нуждае от помощта ми в кухнята.

Той пусна ръката ѝ.

— Качи се в стаята си и се преоблечи в сухи дрехи.

— Не се притеснявай — отвърна и закрачи тежко. — Вече няма да те смущавам, като нося твоите панталони.

— Ники? — извика я колебливо.

Обърна се и забеляза особеното му изражение, въпреки дъжда.

— Само исках... да си на сигурно място.

Наблюдаваше го как се отдалечава и усети такъв световъртеж, сякаш я бе целунал. „Исках да си на сигурно място.“

Преоблече се все още замаяна, но този път в рокля, и прекара следобеда в приготвяне на стаите за спане. Когато отиде в кухнята, Аби я посрещна наежено и мълчаливо, но Моника почти не ѝ обърна внимание, мислеше непрестанно за Дру. Освен това я боляха всички мускули от пренареждането на мебелите през последните два дни и беше прекалено уморена, за да приказва.

Мъжете вечеряха на смени, мъжът ѝ дойде с последната. „Бурята утихна — чу го да казва на сестра си. — Ще можем да се приберем окончателно след час-два.“

Моника се успокои, изми чиниите и тръгна към спалнята да си легне. Малко след като се бе хвърлила в леглото, Андрю почука на вратата.

— Сънувах кошмар — оплака ѝ се и потърка очи.

— Хайде ела и ме гушни — покани го, без да обръща внимание, че не си беше свалила роклята.

Прегърна го и му запя приспивна песничка, от която и на двамата им се доспа толкова, че скоро задряха.

Дру мина през стаята на момчетата да види всичко ли е наред и откри, че леглата им бяха празни. Отправи се загрижен към Елизабет, но се застоя пред отворената врата на стаята на жена си — може би Ники знаеше какво се бе случило с децата.

Вътре мъждукаше свещ. Спря на прага, привлечен от светлината ѝ. Андрю и Елизабет спяха, прегърнали Моника, а Стивън се беше свил на крайчеца на леглото.

„Моето семейство“ — помисли си затрогнат, като си спомни как му се бяха притекли на помощ днес. Инициативата беше дошла от жената, която ги държеше в обятията си.

„Ах, Ники! — помисли, като забеляза точицата кал, засъхнала на лицето ѝ. — Защо не ти благодарих, не избърсах нежната ти буза и не ти показах колко много означаваш за мен?“

Тя ли бе превъплъщението на лъча надежда?

Усмивката му угасна, когато си спомни как се бе затичала към Дарси. Затова и нищо не ѝ беше казал, думите заседнаха в гърлото му. Съдейки по начина, по който прегърна най-добрия му приятел, личеше, че нямаше да е далеч денят, в който слънцето на надеждата щеше да залезе.

Позволи си един прощален поглед, след което се опита да си втълпи, че това бе семейството на Робърт, а не неговото. Искаше му се да се изтегне до тях в леглото, но не им принадлежеше.

Духна свещта и тихо напусна стаята.

ГЛАВА 17

Дру седеше пред писалището си и зяпаше през прозореца. Виждаше новата част на дигата и това го изпълваше с усещането за добре свършена работа. Бяха изминали три седмици от деня на надвисналото нещастие, тогава беше работил така, както никога през живота си.

„А от три часа се мъдря пред масата“ — помисли си с гримаса.

Наближаваше обяд, а още не бе съставил писмото. Не беше лесно да молиш приятел за заем. Да потисне гордостта си за него се равняваше по трудност на гълтане на гвоздеи, с такава мъка изливаше молбата си на хартия.

Особено след фарса с насипа. Познаваше добре Старгел и беше уверен, че старият му познайник имаше сърце от камък. Някой му бе платил за чувалите и лопатите. А единственият със средства, пари и мотивация беше Дарси.

В деня на бурята, която за малко щеше да разори фамилното имение, Дру установи, че бе готов на всичко, включително и да се моли на колене, но да не допусне изпадането в беда. Не просто спасяваше на наследството си или средствата за съществуване. Опасяваше се, че Ривърз Едж беше единственото, което задържаше Ники.

Беше видял с каква жар тя шеташе в къщата през последните две седмици, колко удоволствие и гордост получаваше от чистенето, възстановяването и украсяването на стаите с по-стари и създаващи уют мебели, извадени от тавана.

Огледа с усмивка подобренията в кабинета си. Бяха изчезнали отвратителните плюшени завеси. Вместо с тях, прозорците бяха украсени с леки зелени и бежови пердета, които пропускаха светлината, но не и горещината. Полиците бяха препоредени и почистени от прахта, върху тях имаше няколко вази с живи цветя, току-що откъснати от градината. Писалището му беше преместено точно срещу прозореца и останалото пространство бе използвано за

плюшеното канапе, поставено в ъгъла, и два удобни стола пред камината.

Майка му би нарекла това „обличане на къщата за през лятото“, но независимо от термина кабинетът му бе придобил свеж вид. Всичко в Ривърз Едж беше подредено, навсякъде бяха поставени нови, чисти завеси, а подът бе излъскан и блестеше. За пръв път от дълго време насам къщата изглеждаше като истински дом.

— Зает ли си? — попита го Стивън внезапно.

Бе застанал на прага на вратата, слабото му тяло беше в поза, удобна за побягване дори и при най-малкия намек за отказ.

— С нищо, което не може да почака. — Опитва да не поглежда към недовършеното писмо.

Момчето не би дошло, ако не се безпокоеше за нещо. Стивън пристъпи в стаята.

— Ники и аз... говорихме. Решихме, че трябва да го разисквам с теб.

„Беше ли му дошло времето? — помисли си леко разтревожен. — Какво трябваше да знае за секса момче на неговата възраст?“

— Не зная как да започна — поколеба се момчето. — Малко е особено.

Дру, сериозен, кимна с глава. Ако Стивън искаше да си поприказват — защо да не го направеха сега. Надигна се от писалището и го покани с жест на дивана. По-добре беше да разискват и да приключат с тази тема, независимо че и двамата се чувстваха неловко.

— Зная какво имаш предвид — каза на племенника си, като се разположиха. — На твоята възраст изпитвах същите чувства.

— Искаш да кажеш, че дядо ми също не е бил твой баща?

Дру почувства сякаш нещо го бодна в корема.

— Нещо не разбрах.

— Само си мислех... — Стивън замърда неспокойно. — ... Трябва да ти кажа, че зная, че си моят истински баща.

Беше си задавал този въпрос в продължение на много години, а ето че днес момчето дойде само и хвърли в лицето му истината. Беше се изразило със сериозност като възрастен, без да издаде вътрешните си чувства. Дали се радваше или беше разочаровано?

Нещо повече — запита се как, по дяволите, беше узнало?

— Ники ли ти каза?

— Не, предишната ми мама.

Господин Самнър се размърда неспокойно, децата упорито виждаха в Моник две различни личности, а и той се поддаваше на тази тенденция.

— Каза ми го точно пред татко... — малчуганът се поколеба и изговори с труд: — ... преди чичо Робърт да почине.

По дяволите тази Моник! Беше сложила непосилен товар на крехките детски плещи!

— Прав си да продължаваш да го наричаш „татко“. — Сграбчи го за раменете.

— И Ники мисли така. Каза ми, че съм щастливец, тъй като имам двама бащи и че ме обичат двойно повече.

— Права е.

Стивън сви рамене.

— След като татко разбра, повече не ме погледна. Понякога си мисля, че това беше причината да го заболи сърцето и да умре.

Дру го беше стиснал твърде силно за рамото и затова премести ръката си. В какво беше сбъркал Робърт, че си бе изкарал обидата и яда на това невинно дете?

Досети се каква бе причината — Моник.

— С нищо не си предизвикал смъртта му. — Замълча и опита да го успокои: — Твоят татко имаше сериозни проблеми.

Стивън сви рамене.

— Зная. Понякога се питам дали мама не беше виновна, задето го заболя сърцето.

Дру се почувства неловко, спомни си обвиненията на Байърз. Много пъти му се искаше да се изрепчи на жена си и да я накара да му разкаже какво се бе случило онази нощ на Робърт. Но бяха сключили негласно примирие, а и не беше съвсем уверен, че искаше тя да си спомни — рискуваше отношенията им да се върнат в началната точка. Освен това всеки път, когато чуваше смеха ѝ или виждаше усмивката ѝ, считаше за невъзможно да е извършила убийство.

Дори и да беше Моник.

Момчето имаше достатъчно грижи, не беше нужно да поема и част от товара на чичо си.

Погледна към Стивън, към сина си, и в душата му се противопоставиха хиляди емоции. Усети вина и разкаяние, тъй като момчето бе въплъщението на предателството към брат му. Почувства гняв към Моник и презрение към самия себе си. Подвоуми се, чудеше се дали и Елизабет не беше плод на безпаметната му, безрадостна страст.

Но най-отдолу се прокрадваше учудване, гордост, която разцъфваше все повече с всеки изминал момент. Каквито и да бяха обстоятелствата, човек не можеше да мечтае за по-добри деца.

А точно в този момент синът му се нуждаеше от успокоение.

— Ще можем ли да започнем отначало, как мислиш? Да забравим миналото и да продължим, сякаш винаги сме били баща и син?

Стивън се усмихна глуповато.

— Ще ми бъде трудно. Свикнал съм да те наричам „чичо Дру“.

— Надявам се, това няма да има никакво значение. Но трябва да знаеш, че съм много щастлив. В целия свят не бих могъл да намеря момче, към което да се обръщам със „синко“ с по-голяма готовност.

Стивън кимна. Продължаваше да е сдържан, явно и той изпитваше смесени чувства. Дру го притегли.

— Предполагам, че си доста възрастен за това, но нека те прегърна. Мисля, че с годините ще поправим нещата.

Детето го стисна в обятията си ентусиазирано, сякаш се бе отприщил бент от емоции.

— В миналото се случи така, че не бях около теб, сине. Но ако имаш някакъв проблем, нещо, за което се налага да поприказваме, ела при мен!

— Бих желал.

Погледна снизходително към момчето и се изпълни с гордост. Беше негова плът и кръв, завещанието му към света, надеждата му за бъдещето.

Стивън вероятно успя да проследи бързия му поглед, който хвърли към писалището, и неочаквано се извини и си тръгна.

— Сега съм зает — съгласи се Дру, — но може би след вечеря бихме могли да изиграем партия шах тук, в кабинета ми, по мъжки.

Ответната широка усмивка беше повече от награда.

— С удоволствие, чи... татко.

Дру разроши косата му с ръка и го изпрати до вратата. Видя Ники, която вардеше отвън с парцал за бърсане на прах.

— Аз, ъ-ъ... тъкмо отивах до килера. — Не можа да намери думи, обърна се и тръгна към стълбите.

Той обаче успя да забележи милата ѝ усмивка.

Стивън му бе казал, че тя била предложила да се проведе този разговор. Където и да се обърнеше напоследък, навсякъде се усещаше присъствието ѝ.

Странно, но тази мисъл му се струваше все по-успокояваща.

Аби чу мотора на парахода и се насили да остане в кухнята. Може би съдът плаваше за Бел Монд, тъй като не очакваха никого и нищо днес.

Нямаше причина да е Дарси, както онзи път, когато им се притече на помощ. Вероятно той се намирал на север и оправяше личния си живот. Не че бе споделил с нея, беше го научила от брат си.

Онази сутрин всеки бе зает, но Дарси намери време да се прегърне с Ники. Аби успя да получи само вяла усмивка в момента, когато той се отправи да спи късно през нощта, и кратък поздрав при потеглянето му на следващата утрин.

Сега се намирал в Ню Йорк и се подготвяше за преселването си наблизо. Но може би щеше да дойде само заради Ники.

Понякога тази мисъл я вбесяваше, и намразваше жената, но тогава тя се случваше наблизо и казваше или вършеше нещо с такава обезоръжаваща усмивка, че сърцето ѝ омекваше. Един такъв случай беше увеселението, което снаха ѝ бе запланувала за рождения ден на Дру. Как можеше да мрази човек, който опитваше да направи живота на брат ѝ по-весел?

Друг път пък се колебаеше дали наистина в тази жена се бяха вселили две различни личности. Ники се грижеше за Дру, Моник флиртуваше с Дарси. Ники се държеше чудесно с децата, Моник възнамеряваше да избяга с...

Някак си винаги нещо липсваше, и това бе О'Брайън.

— Готово ли е вече?

Елизабет се бе приближила и опита тестото за кейка. Това бе станало всекидневен ритуал. Аби ѝ поръча някаква къщна работа, като

твърдеше, че това е най-добрият начин да понаучи нещо, но всъщност имаше нужда от компания. Почувства се самотна, след като изпъди Ники от стаята.

Но днес Елизабет не беше единственият ѝ посетител.

Тя примигна, за да се увери, че на вратата стоеше Дру. Напоследък изобщо не бе идвал при нея в кухнята през деня.

— Какво се е случило? — попита леко паникьосана.

— А, нищо. — Отговори ѝ напосоки и махна с ръка. — Само... съм малко объркан. Ти поръчвала ли си захарна тръстика в Ню Орлийнз?

— Какво?

Изтри ръцете си в престилката и се доближи, съвсем забравила за Елизабет.

— Дошла е пратка по реката. Мислех, че ти...

— Че откъде мога да взема пари?

— Не зная. Аз със сигурност не съм дал такава поръчка. Никой не прави подаръци, така че как, по дяволите, е станало това?

Те се спогледаха.

— Дарси знае, че имаш такава нужда — проговори най-после тя. — И е единственият, който има достатъчно средства.

— Но аз още не съм му изпратил писмото! — Той се извърна, вниманието му беше привлечено от нещо навън.

— Какво писмо?

Той не отговори. Вглеждаше се в далечината и когато Аби проследи погледа му, видя Ники да пере килим на реката. Кипна, брат ѝ не беше по-добър от Дарси — пренебрегваше я всеки път, когато се появеше съперницата ѝ.

— Кой мислиш, че е направил тази покупка? — попита ядно тя. — Жена ти ли? — Погледна я с изненада. — Опомни се, Дру. Никога ли не си помислял защо Дарси се уволнява от армията и се премества да живее тук? Смятам, че ти е изпратил захарната тръстика като компенсация. Целта е, когато Ники те напусне и отиде при него, да не останеш съвсем с празни ръце.

— Мислиш ли? — Изглеждаше повече объркан, отколкото обиден или дори ядосан.

Липсата му на кураж разпали Аби.

— Защо не попиташ Ники? Обзалагам се, че знае много повече от теб или мен откъде е дошла тръстиката.

Той само кимна и се отдалечи разсеян. Отначало тя помисли, че ще постави ребром въпроса на жена си, но той изви в посока на кея.

Аби се намуси и се върна в кухнята, идваше ѝ да запрати тестото по най-близката стена. В този момент обаче забеляза племенницата си.

Бледна и явно разстроена, тя беше чула всяка дума.

— Чичо Дру? — Мъничето въртеше края на нощницата си и чакаше търпеливо до стола му.

Искаше ѝ се да се покатери в скута му и да се гушне, но се страхуваше да не го стресне, ако го докосне. Беше потънал в мисли и може би дори не я беше чул. Повтори тихо въпроса си.

Той се сепна, но не започна да вика като мама. Вместо това устните му бавно се разтеглиха в усмивка, протегна ръце и ѝ помогна да се качи на коленете му.

— Какво те носи по това време в кабинета ми? — попита я нежно. — Не трябваше ли вече да си в леглото?

— Не можах да заспя.

Не призна, че го бе изчакала да свърши играта на шах със Стивън. Беше му приготвила много въпроси.

— Вярно ли е, че Ники ще си замине с онзи човек — Дарси? — изтърси малката.

— Тя ли ти каза?

Беше нетърпелив почти до лудост да научи незабавно отговора, но Мъничето поклати глава.

— Не, никой не ми каза. Чух те днес с Аби в кухнята. — Направи кисела физиономия, сякаш току-що бе преглътнал нещо трудно смилаемо, а след това по родителски маниер се престори, че нещата изглеждаха по-добре, отколкото бяха в действителност.

— Скъпа, ние...

— Ники ми обеща — прекъсна го, без да му позволи да я утеши, — че двамата с Дарси ще останат само приятели. Щяла да замести мама и нямало никога да си отиде.

— Щом ти е дала дума, значи е възнамерявала да го направи. — Гласът му излъчваше такава увереност, че най-сетне си позволи да я

успокои.

Но в неголяма степен.

— Да, предполагам. Тъй като не беше тук за вечеря и след това...
Скъпоценните камъни...

Прихвана я здраво.

— Какво по-точно?

— Когато отидох до гардероба, вече ги нямаше. Щом Ники не заминава, то какво е направила с тях?

— Не зная. — Чак сега усети, че я беше стиснал прекалено силно, затова я вдигна и я остави на пода. — Има само един начин да разберем — трябва да я попитаме.

Елизабет засия. Колко добър беше чичо Дру! Винаги знаеше как да стигне до същността на нещата, за да ги оправи. За пръв път от сутринта насам доби чувството, че нещата можеха да тръгнат по-добре. Сграбчи го веднага за ръката.

— Хайде да тръгваме.

— Уау, млада госпожице, отдавана е дошло време за сън. Нека да оставим аз да я попитам и след това още рано сутринта да споделя с теб каквото съм научил.

— Обещавах ли?

Той сложи свободната си ръка на сърцето.

— Кълна ти се!

Момичето кимна сериозно, пусна ръката му и тръгна към вратата, но се поколеба за момент, преди да излезе.

— Говори й с нежност — посъветва го, — иначе можеш да я откажеш и да си отиде.

Той кимна, но на Елизабет й се стори, че не е чул. Прочете в очите му, че бе зает само с мислите си.

Разтревожи се отново и се зарече, че щеше да стои будна цяла нощ. Как можеше да заспи, щом не беше сигурна, че Ники щеше да остане, за да бъде нейната мама?

Моника дръпна късите дамски кюлоти, наподобяващи тампон, и бялата памучна тъкан падна свободно на земята и се скупчи около краката ѝ. Беше истинска благодат да се почувства освободена от

облеклото си, стана ѝ по-хладно. Днес подреди килера и дори не слезе за вечеря, цял ден си мечтаеше за тази освежителна баня.

Доближи водата и погледна с благодарност към пълната луна. Светлината ѝ не само осветяваше пътя ѝ, но и придаваше дивна атмосфера на заливчето. Лунните лъчи се стелеха по повърхността и чертаеха примамлива пътека. Тя стъпи на нея, отблясъците се разлюляха и затанцуваха като хиляди малки феи в околоръст.

Проправи си път през спокойната вода без нито една вълничка. Обливаше я топлина, както при допир до коприна. Представи си, че все едно бе облечена във водна дреха, с лунни лъчи вместо копчета. Нагази до кръста, топлият бриз подухваше откъм реката и галеше голите ѝ рамене. Всеки дъх, който поемаше, бе изпълнен с уханието на късно цъфтящи пролетни цветове. Най-забележителното в нощта бяха луната и магнолиите.

Заплува с уверени удари към кея. Замисли се за децата. Надяваше се да не са разстроени от отсъствието ѝ на масата по време на вечерята. След като се изкъпеше, възнамеряваше да се качи до детските спални, да завие малчуганите и да им обясни, че отсъствието ѝ се дължеше на желанието ѝ да не се намеси случайно през първата вечер, която Стивън и Дру прекараха заедно като баща и син.

Понесе се по гръб и отправи поглед към обсипаното с едри звезди небе. Усмихна се, като си представи изражението на Дру тази сутрин, колко щастлив и доволен беше, че имаше син.

Когато погледът му падна на нея, може би усмивката му поугасна, но поне не ѝ се намръщи.

„Започва да ме приема — прошепна тя на звездите, — а може би дори и да ми вярва.“

Някоя вечер, когато той се завърнеше за вечеря, щеше да събере кураж да поговори задушевно с него, преди още да се затвори в кабинета си.

Щеше да му разкаже какво бе скрила в дамската си чантичка онзи ден. Може би той още се чудеше, вероятно се и досещаше, така че защо да не сподели с него? За Дру премълчаването на истината може би изглеждаше не по-добро от лъжата.

Щеше да го предупреди за захарната тръстика, която скоро щеше да пристигне. Да го поставеше пред свършен факт ѝ изглеждаше добра идея навремето, но опознаваше Дру все повече и подразбра, че той

ценеше повече честността. Вероятно щеше да изпадне в ярост или дори да откаже да приеме корабната пратка, но щеше да я уважава повече, ако му кажеше истината.

Беше само въпрос на уцелване на подходящия момент. Ако преценеше добре и използваше думите, които той би искал да чуе, този нов Дру, който започваше вече да ѝ се усмихва, щеше да я разбере. Трябваше да прояви прямота спрямо него, след което щяха да се сработят.

Или поне така си мислеше до момента, докато се обърна и заплува обратно — видя, че той я чака на брега.

Не носеше нито риза, нито обувки, а само поомачканите си панталони. С ръце на кръста и с изпънати крака, той се извисяваше край водата като някой езически бог. Беше безусловно красив, но недостъпен — също като луната, която хвърляше светлина върху него.

Наблюдаваше я наежен и загрижен. Тя за малко щеше да нагълта вода, запита се от кога ли стоеше там.

Заплува мудро и отправи молитва към небето да не е чул това, което си бе шептала. Какво обяснение можеше да му даде? „Преди да се разговорим задушевно, би ли ми услужил с...“

Стигна на двадесетина крачки от брега и се сети, че си бе съблякла дрехите.

— Здравей.

Клекна в плитката до кръста ѝ вода и се почувства неловко и глупаво. За малко щеше да го подкачи с: „Какво прави на това място хубавец като теб?“, но се въздържа. Явно партньорът ѝ не беше в настроение за волности.

Той я опипваше с очи и ѝ заприказва натъртено, с кратки изрази.

— Трябва да поговорим.

Страшнички думи — приличаха на прелюдия от рода на: „Имам среща с друга“ или „Искам развод“. Не се успокои нито от безизразния тон, нито от пронизващия му поглед. Хваната като в капан във водата, Моника започна да чувства бавния си, силен пулс, сякаш бе обречена.

— Говорих с Аби.

Не можа да се досети за естеството на разговора им, но като съдеше по това как сестра му се отнасяше с нея напоследък, едва ли ставаше дума за нещо добро.

— С Аби ли? — повтори Моника глупаво.

— Тя мисли, че ти знаеш къде са скъпоценните камъни.

О, да, не започваше добре.

— Ами... не са у мен.

— Моля те, не ме лъжи! Елизабет ми каза, че си ги била намерила, а сега били изчезнали!

Пясъчните дворци, които бе строила, се рушаха пред очите ѝ. Никога не беше имала нюх кога точно да се изкаже. Защо изчака толкова дълго с обяснението? Сега се оказа твърде късно да го предпази от погрешни заключения.

Забрави голотата си и нагази по-близо към него. Проточи умолително глас.

— Да, намерих бижутата, но не ти казах, защото се опасявах, че ще ме вземеш за Моник. Винаги си готов да помислиш най-лошото за мен, а кой друг, освен нея, можеше да знае къде е скривалището? Но, кълна ти се, никога не съм имала намерение да ги задържа за себе си. Вярвай ми, в момента са на сигурно място. Аз...

— По дяволите, Ники, поне веднъж ми кажи истината!

Не разбра дали заради нотката на молба в гласа му или задето я нарече „Ники“, но паниката я напусна внезапно.

— Казвам ти истината — отвърна му с равен глас. — Дадох ги на Дарси, за да ги продаде. Имал роднина в Ню Йорк, който можел да получи най-добрата цена за тях.

— С тези пари ли купи той захарната тръстика?

Така значи, пратката вече е пристигнала.

— Ако искаш ми вярвай, но имах намерение да ти разкрия всичко — каза му тихо, — но не исках да останеш с впечатлението, че не вярвам в теб или твоята способност да спасиш Ривърз Едж. Аз съм страхливка... и трудно събирам кураж, за да ти обясня.

Забеляза, че погледът му издава резервираност, също както на напълно непознат, и изведнъж осъзна, че е чисто гола и уязвима. Помисли с копнеж за купчината дрехи наблизо.

— Но защо? — не мирясваше той и я хвана за ръката.

— Скъпоценностите никога не са ми принадлежали — опита да поясни. — Те бяха част от имението и най-правилно бе да се използват за неговото оцеляване.

Стисна я силно.

— Не, исках да кажа — защо си платила на Старгел и си купила захарната тръстика?

Дори дрехите нямаше да ѝ помогнат да се скрие от него, проникваше чак в душата ѝ.

— Онзи ден на парахода... видях лицето ти... и разбрах колко много означава това място за теб. Аз...

Погледна в очите му и онемя. Можеше само да се отдаде на нуждата, копнежа и желанието си.

— Ти не си Моник! — Гласът му подрезгавя, в тихия му тон звънна увереност. И почуда. — Боже мой, ти наистина си Моника Райън!

След това я сграбчи и залюля на ръце, започна да я целува и да шепне в ухото ѝ.

— Ах, Ники, не исках да вярвам в най-лошото, но ти не ми даде друга възможност. Слушах Аби, а след това — и Елизабет, но не повярвах, считах, че има някакво обяснение. Божичко, жено, нямаш си представа колко много означаваш за мен.

Тя обви ръцете си около врата му и го обсипа с целувки — по лицето, врата, гърдите.

— Каж ми колко!

— Толкова си нежна и топла. Искам да проникна в теб! — Придърпа я и я повдигна, докато тя възседна кръста му. Той я понесе към по-дълбокото.

— Щях да полудея след онази нощ, прекарана в твоята спалня. Искаше ми се да те галя и прегръщам. Не знаех как да постъпя.

— Целувай ме, Дру, това ми стига.

И той го направи. Нагази по-навътре и остави томителната топлина на водата да я олекоти. Около тях танцуваха лунните лъчи, реката шумолеше покрай брега, но Моника беше заета с една-едничката мисъл, че най-последно мечтите ѝ се бяха сбъднали.

Тя се пресегна надолу, помогна му да развърже и събуе панталоните си и си спомни как веднъж ѝ се бе приискало той да я обладае в подобна поза, притисната до стената, но, о, колко по-сладострастно беше тук в хладката, копринена вода. Обгърнато от сладката мрежа на чувствата, тялото ѝ откликна на неговото уверено, но нежно докосване.

Той я зацелува по гърдите и засмука зърната ѝ с топлата си уста, и заповдига тялото ѝ. Нямаше безумна привързаност или сляпа алчност да притежава плътта ѝ. Тя го обичаше, а той приемаше това — бяха забравили Моник завинаги. И заедно.

Да правят любов бе изключително откритие и за двамата. Тя го докосваше, усещаше реакцията му, както и своята надигаща се, завладяваща я нужда да задоволи само този мъж, да го задържи завинаги близо до сърцето си. Когато му се отдаде, той изпълни всяко празно кътче в нея. Беше невероятно, толкова чудесно...

Спря да разсъждава и се потопи в усещанията си. Водата галеше кожата ѝ, когато Дру създаде пулсиращ живот в нея. Вълните на удоволствието завладяха тялото ѝ и тя започна да се движи по-бързо, да го допуска по-дълбоко, и шепнеше на ухото му: „Да, да!“, и той продължаваше да я целува, да я изпълва и да върти бързия си език около нейния. „О, да, още, още!“, докато в изблик на невероятна радост ѝ се стори, че се пръска на хиляди бляскави парченца! Това някак си я съедини с него.

И тогава Дру изпъшка: „Да, о, боже, Ники, да!“ и като я притисна силно, потръпна с цялото си великолепно тяло.

Дру не я изпускаше от обятията си и още вкусваше от чудото на тяхното съвкупление, почувства се силен и непобедим.

— Ох, Ники! — въздъхна, безсилен да изрази емоциите си с думи.

Много пъти бе любил жена, но нито веднъж не бе усетил подобно удовлетворение.

Неохотно напусна тялото ѝ и нежно постави жена си на крака. Тя положи глава на гърдите му и изхлипа тихо.

Плачеше ли?

— Господи, Ники, изгубих контрол... Беше ми толкова... — Повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. — Най-малко исках да те нараня.

— Не. — Изхълца пак и избърса очите си. — О, Дру, изглеждам ли ти наранена? Казах ти, че съм безнадежден случай. Винаги плача, когато ми се случи нещо прекалено хубаво.

Той също се усмихна.

— Може би трябва и аз да се разплача, тъй като не ми се е случвало нещо по-красиво от начина, по който ме гледаш в момента.

— Обичам те!

Без съмнение. Винаги е било така, издаваха я необикновените ѝ очи, но той е бил твърде заслепен, за да не го забележеше досега. Не беше необходимо да я пита за захарната тръстика, дълбоко в себе си чувстваше увереност, че само тя можеше да я е купила.

Наведе се, за да я целуне, да започне да ѝ се обяснява в любов и изрази искрената благодарност, преливащи в него, но се оказа достатъчно само да докосне устните ѝ.

Отдръпна се неохотно и ѝ се усмихна.

— Знаеш ли, че могат да ни видят. Вкъщи всички са заспали, но е възможно все още да плуват лодки в езерото.

— Можа ли да ме видиш от къщата? Затова ли изглеждаше толкова строг?

Не успя да различи на лунната светлина дали се изчервяваше, но тъй като я познаваше, предположи, че бе така.

— От половината път насам — да. Може би съм изглеждал по подобен начин, защото бях ядосан. Почти се бях съблякъл, преди да осъзная защо влязох във водата след теб.

Да, определено се усмихваше.

— Хайде — подкани я нежно, хвана ръката ѝ и я поведе към брега. — Да се връщаме у дома.

— Какво ми каза току-що? — попита колебливо. — Дали означава, че ми вярваш, че не съм Моник?

Той се наведе за дрехите си и поклати глава.

— Не е в реда на нещата. Дори не мога да предположа как се е случило, но зная със сигурност, че не си. Това, че купи захарната тръстика...

— Исках... да ти помогна.

— Зная! — Нахлузи ѝ роклята и я обърна, за да я закопчае. — В това се състои разликата. Моник би намерила хиляди начини да профука парите само за себе си, но ти инвестира в мен, в нашето бъдеще.

— Сърдиш ли ми се?

Притегли я с ръка.

— Ако не нещо друго, поне се примирявам. Никой досега не ми се е доверявал до такава степен. Благодарен съм на Бога, че те изпрати при мен, Моника Райън.

— Самнър. Сега съм Моника Самнър.

— Ах, да — моята жена! Моята прекрасна, обична жена! — Повдигна брадичката ѝ и пак я целуна.

— Истинският ми облик не беше такъв. В другия си живот бях неугледна и пълничка.

— Не желая да те слушам — прекъсна я строго. — Не ме впечатлява само лицето или тялото ти, а най-вече това, което намирам в очите ти. Можеш да се превъплътиш по хиляди начини, но аз пак ще продължа да търся жената в теб. Не разбираш ли? Обичам и предпочитам Ники!

— Спри или ще ме разплачеш отново.

— Не мога да допусна това. — Залюля я пак в ръцете си. — Имам съвсем други планове, повечето от които те ангажират в моята спалня. Да тръгваме, госпожо Самнър!

— Но не можеш да ме носиш през целия път. — Заизвива се в ръцете му. — Много съм тежка, ще си прекършиш гръбнака.

Пусна я неохотно, с дълга целувка.

— Добре, но само защото утре имам много работа по саденето на захарната тръстика. Между другото, ще бъде добре, ако използваме полата ти, за да прикрием факта, че съм чисто гол.

— Ох, правилно — усмихна се тя. — Панталоните ти останаха във водата.

Той хвърли последен поглед към залива.

— Може би утре вечер ще трябва да се върнем да ги вземем.

— Да се надяваме. — Усмивката ѝ стана свенлива, когато се наведе да вдигне ризата му. — Нека завържа това около теб. — Обхвана с ръкавите кръста му. — Така ще се прикрият най-важните ти части, но аз предлагам да потичаме.

Тя се закиска и хукна към къщата. Дру се впусна да я догони, заливайки се от смях. Чак сега осъзна колко малко радост беше имал напоследък. Сякаш се бе преродил, имайки тази жена до себе си за обич и разтуха. Ако Ники беше винаги на негова страна, щеше да бъде способен на чудеса.

Люби я през цялата нощ в голямото легло от кипарис. От дълго време беше стояло празно, това по своеобразен начин го накара да се самообвини. Тя беше чудна, щедра, неговият лъч надежда!

След като полегнаха, му се прииска да я разпита с най-големи подробности за предишния ѝ живот, но тя вече се унасяше в сън. Изглеждаше толкова спокойна и щастлива, че той се задоволи само да я прегърне по-силно. Имаше време да се разговорят по-късно, разполагаха с години, за да се разкрият един на друг. Той се отпусна сънливо с усмивка и с мисъл за предстоящите дълги, щастливи дни.

Рано на следващата сутрин Елизабет промуши главата си през вратата на стаята на чичо си. Той още спеше, но тя не можеше да изчака и минутка повече.

— Чичо Дру? — попита го, като приближи леглото. — Кажи ми, моля те, какво ти каза Ники? — Чак сега забеляза, че не беше сам.

— Поговорихме си добре — отвърна ѝ с усмивка и целуна жена си по челото. — Напълно съм убеден, че ще остане с нас.

МОНИК

15 март 1866

Установих, че да бъда вдовица не е чак толкова практично.

През двете години, докато бях сама, отблъснах безчислени предложения за женитба едва ли не от всеки глупак в Луизиана. Не можеха ли да разберат, че щях да се омъжа само за човек, който можеше да се грижи за мен, а такъв нямаше из целия Юг, където духът на поражението още висеше във въздуха? Много по-изгодно ми бе да се съюзя с някой американски войник, от тия, дето развличах — някой богат, притежаващ средства, за да ми купеше каквото пожелаех.

Дори Антон Байърз прояви наглостта да ми предложи женитба след задължителния — ох, колко необходим! — период на траур. За малко да го попитам какво го караше да мисли, че щях прекарам остатъка от живота си с такова отвратително същество като него, но навреме се сетих, че трябваше да се шегувам и да шикалкавя, докато не разбях какво бе видял онази нощ, когато почина Робърт. Никак не ми беше лесно да заобикалям въпросите на Байърз и да не му се присмея.

Опитах да живея с това, което беше останало от имението. Идеше ми да пиця, като научих как глупавият ми съпруг бе разорил плантацията. Аби настояваше да пестим, за да предотвратим разпадането на имота пред очите ни, но нейните мрачна физиономия и зловещи предсказания бързо ми омръзнаха. Защо да страдам, като Ривърз Едж щеше да бъде наследен от децата?

Мислех си, че щом приключех с Робърт, щях да заживея с Дру, но от Вашингтон пристигна писмо, с което ни известиха, че бе изчезнал безследно в битка. Каква полза имах от него, ако беше умрял или осакатен?

Щурах се с месеци нерешителна и притеснена, и най-накрая стигнах до заключението, че трябва да се омъжа за американец, достатъчно богат, за да ми купи Ривърз Едж, преди да го бяха разпродали за погасяване на дългове. Тогава Дру се завърна.

Ох, каква радост изпитах, като го наблюдавах как яздеше по Ривър Роуд и се спускаше по хълма! Като го видях толкова висок и изправен на седлото, от пръв поглед закопнях за него, изгарях да усетя голото му тяло, притиснато до моето. Този мъж бе моята слабост, пътеводната звезда на тъмния хоризонт. В този момент почти бях забравила, че бях навлязла дълбоко в света на Рейчъл. Затреперих от вътрешна нужда и се затичах към него.

Но сякаш се виждахме за първи път — престори се, че не ме познава. Любовта и копнежът му бяха насочени изключително към проклетото име. Сетих се, че нямаше да заема никога място в живота му, с това сякаш ми бяха ударили плесница.

Срамувам се да призная, но още го желая.

Сляпата ми любов се изпепели, когато се впусна да въвежда нов порядък. Промени всичко, ужасен от състоянието, в което се намираше плантацията — от часовете, в които се хранехме, до списъка на посетителите. Най-напред си заминаха американските войници, но следващият на ред бе Антон Байърз. Дру се оправда с довода, че не сме могли да си позволим да плащаме на човек, който губел повече време да ме ухажва, отколкото да преподава уроци на децата. Аплодирах това негово решение.

Но един ден Байърз поиска да избягам с него. „Нуждаеш се от съпруг — настоя той. — Не можеш да стоиш сама в Ривърз Едж.“

Надяваше се, че нямало да проявя глупостта да се надявам, че Дру Самнър щял да се ожени за мен.

Попитах го: „А защо не?“, той замръзна на място и явно подразбра каква беше причината да му откажа. „Защото смятам да поговоря с него — запъна се той. — Затова!“

Речено — сторено. Не зная какво точно са си приказвали в продължение на цели два часа зад заключената врата на кабинета, но впоследствие узнах, че Байърз е задавал въпроси около смъртта на Робърт.

Но когато Дру му поискал доказателства, Байърз позеленял от злоба. „Мога да докажа, че е неспособна майка — заплашил. — В действителност е мой дълг да отведа децата.“

Дру ми разказа всичко това в кабинета си, след като човекът си бе отишъл. „Ще ти задам само веднъж следния въпрос — каза ми с леден тон. — Отрови ли или не брат ми?“

Почти въздъхнах от облекчение. Краставата жаба явно не беше видяла нищо, щом считаше, че съм отровила Робърт. Отговорих му: „Не, как може да си помислиш такова нещо?“, без дори да ми се наложи да излъжа.

Дру, изглежда, не се успокои. Погледна ме с отвращение и се закле, че ако му дам повод да си помисли обратното, нямало да се поколебае да ме тикне зад решетките.

След това ме информира, че щяхме да се оженим, но само за да спасим децата, а не поради някакво желание от негова страна. „Гледай да не сгрешиш — предупреди ме. — Женитбата ни ще бъде за удобство и втори път няма да те докосна.“

Ядосах се от отношението му към мен и малко остана да му кажа истината за Стивън и Елизабет, просто така, от злоба, но прецених, че това е оръжие, което може да ми послужи по-късно. Най-напред исках да се убедя, че е изпитал достатъчно силно вина и разкаяние за простъпките си. А след това щеше да узнае и да заобича копелетата, и аз може би щях да мога да ги използвам против него.

Секунди след нашата кратка бизнес сватба, Дру започна да се разпорежда. Забрани на Рейчъл да припарва в плантацията, беше научил за магиите ѝ и не желаше да се мярка около децата. Изчезна и причината за контакти с познайниците ми в Ню Орлийнз.

Продадохме къщата ми там, за да изплатя дълговете си, и нямаше повече къде да отсядам, за да се забавлявам.

Накратко, трябваше да стана идеалната съпруга и майка — да си стоя вкъщи и да се науча на домашните си задължения от Аби. Попитах го какво щеше да направи, ако откажех. Отговори ми, че съм имала два пътя — да играя според гайдата му или да вляза зад решетките.

Съмнявам се, че бе искрен в заплахите си. Ако наистина подозираше, че съм направила нещо на брат му, никога не би допуснал дори да се доближа до скъпоценните деца.

Независимо от всичко, страхувах се от силата на фамилията Самнър. Едно беше хората да обърнат гръб на бълнуванията на глупака Антон Байърз, и съвсем друго — ако братът на жертвата започнеше да говори за нечестна игра — тогава всеки би се вслушал. Можеше да излезе и че съм отровила бившия си съпруг, протестите ми нямаше да променят нищо.

Непоносимо положение. Не можех да живея като пленничка отново, дори и заради Дру, нито пък можех да доизживея дните си като монахиня.

Това беше причината миналата нощ да се промъкна в колибата на Рейчъл сред блатото. Плаках ѝ се как животът ме задушаваше и че съпругът ми ме подлудява.

Тя се усмихна с тъгичетата на устата си по отдавнашния свой маниер и ме попита дали не желая да направи нова кукла. Бях вбесена, но не можех да понеса мисълта за Дру, грохнал и пречупен духом като Робърт, при това — от моята ръка.

Казах ѝ „Не!“, тя кимна, но забелязах, че е недоволна. Тя го мрази и може би дори се страхува от него. Без съмнение беше разчитала на мен, за да се отърве от съпруга ми.

Обърна се назад и се пресегна за малка кафява кесия зад олтара си. Лицето ѝ вече бе спокойно, съобщи ми, че притежава талисман, източник на сила, много по-могъщ от всяка друга магия.

Усмивката ѝ бе лукава, сякаш предугади, че щях да затая дъх и сърцето ми щеше да учести пулса си три пъти. Не се интересувах какво беше видяла. Знаех само, че моята съдба ме чакаше там, във вътрешността на кесията.

Тя въздъхна и с театрален жест извади пръстен, изработен във формата на две увиващи се една около друга сребърни змии. „Това е брилянтьт на Зомби. — Започна да ми обяснява и ми го показва в отворената си длан. — Безценен символ, предаван от майка на дъщеря много преди да бъдем поробени в Африка. Пръстенът е обитаван от страховитата змия-бог Льо Гран Зомби.“

Ако проявих готовност да уча и да изпълнявам всяко Негово желание, може би един ден щеше да ми покаже начин да избягам от задушавания ме живот.

Тя изговори тази реплика тихо и с благоговение, разбрах, че страхопочитанието ѝ произтичаше от могъществото на змията бог, което вече усещах. Протегнах ръка, за да докосна очертанията на пръстена, но във вените ми протече черна, пулсираща енергия. Причу ми се съскане, сякаш пълзящите влечуги ми говореха нещо и ми предлагаха перспективата на свят, отвъд моите възприятия.

Усетих пулса си ускорен силно от черната, мистична сила. Безсмъртните змии ме викаха, принуждаваха ме да ги последвам.

Трябваше да овладее силата, която ми предлагаха. А след това нямаше да я изпусна.

ГЛАВА 18

Джон Фоксуърт, в последно време известен по вече с името Жак Рейнард, вдигна поглед към бледоликата южняшка красавица, която го бе зяпнала в нямо възхищение. Стана на крака и се изпъчи от гордост. Щом влезе Сара Джейн Хокинз, той престана да бъде обикновен собственик на оказионен магазин, борещ се със зъби и нокти да изкара препитанието си. В собствените си очи се въздигна като бизнесмен и джентълмен, какъвто опитваше да стане с всички сили.

Много скоро възнамеряваше да поиска ръката ѝ. Беше чул слуховете, че баща ѝ го деляла само една стъпка от бедняшкия приют и бе благодарен на съдбата, че поради тази причина тя може би щеше да му пристане. Той не се нуждаеше от парите ѝ, нито от красотата ѝ, а още по-малко — от някое привидно женско достойнство. За Жак мис Сара възпяваше ведно елегантността и доброто възпитание, които липсваха у хората в бордеите на Бостън, където бе израснал.

Поради тази причина бе готов да се труди като роб от зори до здрач и да натрупа малко състояние, достатъчно, за да си позволи дама като Сара Джейн да краси дома му.

— Един добър приятел празнува рождения си ден — обясни му с бавен, провлечен говор тя — и имам нужда данося нещо по-специално по този случай. Татко ще получи удар, ако узнае, че съм минала оттук и съм разглеждала скъпоценните камъни.

— Тогава моля, ако смея да предложа, нека ти подаря нещо. Това ще бъде един вид благодарност, че добавяш блясък към моя скромнен магазин. И може би, ако не звучи много дръзко, бих искал да изразя моите надежди за бъдещето.

Тя се изчерви, възпротиви се изискано, но Жак видя удовлетворението ѝ.

— С твое позволение ще се обадя на татко ти в края на тази седмица. Но, моля те, избири си междувременно каквото поискаш като знак на признателност. Нещо, което поразява твоеото въображение.

Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да зная, че подаръкът ми е допринесъл за изтънчената ти красота!

— Онзи пръстен! Само него. Откъде го имаш?

Жак имаше предвид някоя перла и затова се шокира, когато тя посочи брилянта на Зомби.

— От една жена, твоя съседка в действителност. Мисис Самнър ме помоли да го задържа до края на месеца.

— Това е подаръкът, който искам.

— Не, моля те! Всичко друго, но не и това! — Жак беше истински потресен.

Пръстенът може би струваше цяло състояние, тъй като беше символ на древна африканска култура, а също и предмет на прелюбопитна легенда.

Тя го изгледа с обида и изненада.

— Но нали каза, че мога да получа каквото си избира. Само това украшение поразява моето въображение!

Той не можа да понесе разочарованието ѝ. „Какво значение има? — опита се да си вдъхне увереност. — Скоро ще се оженим и пръстенът ще се върне обратно при мен.“ Нямаше намерение да го продава все още, а притежателката му носеше белезите на голяма бедност. Никога не би повярвал, че мисис Самнър можеше да се върне.

— Добре — съгласи се неохотно, вдигна го и го наниза на една верижка, — но само ако ми обещаеш, че няма да си го слагаш на пръста.

— А защо?

Почувства, че е глупаво да разправя легендата, можеше да изглежда като суеверие.

— Металът е много стар — излъга я — и може да обезцвети изключителната ти кожа. Обещай ми, скъпа моя, че ще го носиш само на тази верижка.

Тя се засмя с финес и грабна подаръка от ръката му.

— Добре, щом настояваш. Много ти благодаря, господин Рейнард.

— Моля, наричай ме само Жак!

Тя му благодари още веднъж, като го нарече по име, обърна се и с танцова стъпка излезе през вратата. Заваян от картинката, която тя

представляваше, той пропусна да я предупреди да не показва пръстена на никого — поне до края на месеца.

„Всичко ще е наред — успокой се той. — Мисис Самнър няма да се върне. Няма смисъл да се тревожа.“

Поне така му се струваше до следващия ден, когато полковник Дарси О’Брайън се изправи пред щанда му и втренчи поглед в него.

— ... Какво сте направили? — попита човекът със заповеднически тон, едва сдържайки ръмженето.

— Казах ви вече, подарих го.

— На кого? — Думите бяха изстреляни срещу него, сякаш полковникът беше употребил пистолета си, висящ на кръста му.

— На една моя постоянна клиентка — емна му се, като опитваше да не изглежда, че се защитава. — Мис Хокинз.

— Сара Джейн Хокинз ли?

Жак едва бе кимнал и О’Брайън вече се беше обърнал.

— Господ да ти е на помощ — подхвърли той през рамо, като напускаше магазина, — ако се е случило нещо на някого.

Моника влезе с бързи стъпки в стаята си, като носеше кана с вода. Смяташе най-после да се поразхубави така, че да я погледнат с уважение. Тази сутрин беше хвърлила много труд да изчисти решетките на камините в спалните на горния етаж. Напълни легена с хладка вода и опита да не се намръщи. О, какво ли не би дала за една продължителна баня, без да пести водата.

Всеки път, когато предложише да се прокара водопровод, Аби възразяваше. Несъмнено считаше предложението ѝ за още едно снобско нововъведение. Въпреки това Моника беше твърдо решена тръбите да бъдат инсталирани веднага щом плантацията станеше отново рентабилна. Не можеше и да мечтае за ултрамодерните бански помещения на Джудит, но и други къщи от този период имаха вече течаща топла и студена вода, а някои — дори и святна каца, използвана вместо вана.

„Не че имам нещо против нощните разходки до каменистото заливче“ — мислеше замечтано. През последните няколко седмици всеки вършеше самостоятелно своята част от домашната работа, Дру — на полето, а тя — в къщата. Всяка вечер се срещаха в залива и всяко

съвкупление бе още по-магическо от предишното. Усещанията, които той възбуждаше в тялото ѝ, бяха удивителни! Най-накрая тя разбра защо така приказваха хората, колко радост можеше да достави на една жена любенето. Всеки път, когато Дру я докоснеше или дори само погледнеше, той я караше да се чувства красива — и вътрешно, и външно.

По-късно, в леглото, сгушени един в друг, разговаряха за миналото и за съвместното бъдеще. Когато ѝ разказваше за лишенията на войната и жестокостите в затвора, Дру се кълнеше, че щеше да спести на децата си този ужас. Моника му разправяше за своите родители, за това, че след смъртта им единственият ѝ близък човек бе останала Джудит и как щеше да направи така, че Стивън, Андрю и Елизабет нямаше да страдат от самота и нещастно детство.

Но някак си тя никога не довеждаше темата толкова близо до пръстена, че да го спомене. Беше по-добре Дру да не разбере как пристигна тук, тъй като змиите хвърляха сянка върху щастието ѝ, бяха грозотия, която трябваше да превъзмогне. След като получи парите от Дарси, възнамеряваше да си върне ужасното сребърно украшение и да го захвърли в реката.

Плискаше се с вода и се търкаше, сякаш можеше да отмие всички неприятни мисли. Концентрира се върху думите, които се налагаше да каже на Сара Джейн по време на визитата ѝ днес следобед. Трябваше някак си да я омае, да я накара да прозре, че Моник бе вече Ники, която никога не е била и нямаше да бъде неин враг.

Не че щеше да сподели истината с нея — двамата с Дру бяха стигнали до становището, че повечето хора биха третирали изявленията ѝ за пътуване във времето като остро психическо заболяване — но трябваше най-сетне да сложи край на нескончаемите остротии по неин адрес, както и на влиянието на Сара Джейн върху Аби, с което я настройваше против нея.

Щеше да бъде повече от нищо, ако успееше да възстанови приятелството със зълва си. Болеше я, задето я гледаше все наежена и със загриженост. Може би ако Сара Джейн отстъпеше малко, то Аби щеше да приеме Ники като приятелка.

Облече обикновена пола и блуза. Напомни си, че най-важното от всичко бе да прояви търпимост към двете жени. Така бе завоювала

обичта на децата и на Дру.

Мислите ѝ отлетяха към съпруга ѝ, което често се случваше през деня. Мислено се сгушваше в него и се учудваше колко бързо и лесно бе завладял сърцето ѝ. Сякаш винаги му бе принадлежала.

Усмихна се, като видя гребена си и четката му за коса в прегръдка на нощното шкафче. Плъзна пръст по златната дръжка. Искеше да почувства още веднъж топлината на докосването му и случайно погледна към своята четка за коса. С неудоволствие забеляза, че за кой ли път нейните косми липсваха.

Нямаше никаква логика. Ако Аби беше минала да подреди, защо беше почистила само нейната четка, а не и тази на мъжа ѝ?

Сякаш някой я повика, тя се завъртя и погледна дългия прозорец. Краката ѝ сами я понесоха. Преди да осъзнае какво правеше, вдигна жалузите и излезе на верандата.

Дори преди да погледне към пътя, знаеше, че там стоеше Рейчъл.

Жената гледаше нагоре към нея и стискаше нещо в ръка. Беше не само доста далече, за да разгледа какво бе то, но и образът на Рейчъл се размазваше пред очите ѝ, така че усещаше само пълната ѝ с омраза и триумф усмивка.

Неприязненият поглед я привлече и дръпна, за втори път краката ѝ не се подчиниха и тръгнаха сами.

Рейчъл се обърна внезапно, за да хвърли поглед към Ривър Роуд. Неочаквано слухът на Моника се възвърна. Чу бързото чаткане на копита на приближаващ се кон и това премахна глухотата ѝ, която тя не бе осъзнала. Сякаш току-що се събуди. Намираще се на върха на стълбите, водещи от верандата. Погледна през рамо, но не видя чернокожата, а само почувства злата ѝ воля.

Избяга към стаята си. Подсъзнателно се досети, че посетителката на спалнята ѝ е била Рейчъл.

Оставаше да си отговори и защо.

Сара Джейн псуваше крантата, тъжен остатък от едновременно елитни коне от конюшните на баща ѝ, и щеше да ѝ извади душата, за да ускори крачка. С тази скорост никога нямаше да пристигне в Ривърз Едж.

Струваше ѝ се, че всичко бе тръгнало против нея. Първо баща ѝ се разболя вследствие на пиенето, а след това пристигнаха агентите по имотите, за да преговарят за продажбата на Бел Монд. А сега ѝ се откриваше единствен шанс и тя да позлорадства. Гореше от нетърпение да види реакцията на Моник, когато научеше у кого беше пръстенът ѝ.

Сара Джейн забеляза робинята Рейчъл в средата на пътя, застанала така, сякаш ѝ се препречваше. Какво работа имаше тази ужасна жена, че се прокрадваше около къщата на Аби?

Въоръжена със справедливо негодувание, спря каретата и върза кончето си за близкия стълб на оградата. Приблужи с твърда стъпка чернокожата, която се хилеше насреща. Проследи погледа ѝ и забеляза, че най-горе на стълбите, водещи към верандата, Моник се врътна и заприпка към стаята си.

Излезе от кожата си, сметна, че двете пак заговорничеха.

— Какво правиш тук? — попита рязко и хвана камшика си за езда с две ръце. — Надявам се, че помниш заповедта на господин Самнър да стоиш далеч от къщата.

Рейчъл само се усмихна с нейния бавен, арогантен маниер.

— Страната е свободна. — Говореше надменно като кралица, а не като робиня. — А този път тук е обществен.

Сара Джейн стисна камшика. Откакто свърши войната, робите си позволяваха все по-волно държане.

— Махай се — каза ѝ и замахна с камшика да я пропъди.

Чернокожата само повдигна вежди.

— Забрави ли кой кара грис-грис да съблазнява твоя креол така, че да ти предложи женитба?

Сара Джейн се озърна бързо наоколо, за да види дали някой не беше чул. Трудно можеше да си обясни защо бе потърсила услугите на заклинателката, но перспективата да обслужва нуждите на баща си до края на дните си в някоя паянтова съборетина в края на града, ѝ се струваше непоносима.

— Не би трябвало да ме заплашваш — продължи Рейчъл, — тъй като избраникът ти още не ти е предложил венчило.

— Но ще го направи! — Сара Джейн бръкна и извади верижката изпод дрехата си.

Изпуфтя гордо, като видя как очите на жената се разшириха при вида на пръстена.

— Видя ли? Даде ми го като знак за своите намерения. — Или поне се надяваше да е така.

Другата забеляза колебанието и я уязви:

— Поиска ли вече ръката ти? А говори ли с баща ти?

— Е, не, но...

Рейчъл поклати тъжно глава.

— Нужна е силна магия, за да закараш един мъж до олтара.

В душата си Сара Джейн съзнаваше, че жената е права. В противен случай как Моник бе успяла да ѝ открадне Робърт, ако не с помощта на чародейката и вуду?

— Какво трябва да направя?

— За да получиш своя креол, трябва да ми дадеш пръстена.

Сара Джейн поклати глава, искаше ѝ се да позлорадства. Щеше да живне в момента, когато можеше да каже накрая: „Ето, Моник, притежавам нещо, което ти желаш“.

Но Рейчъл очевидно имаше други намерения. Тъмните ѝ очи се спряха върху Сара Джейн и я приковаха на място.

— Не мога — опита се да протестира, но беше смазана от по-силната воля. — Беше ми подарък — продължи неуверено, решителността ѝ се топеше, като гледаше в тези черни очи. — Не разбираш... Жак ще... бъде...

Рейчъл протегна ръка.

— Дай ми пръстена, мис Сара — сниши гласа си Рейчъл, звукът беше тих и галещ ухото. — Дай ми го незабавно.

Думите ѝ омайваха, хипнотизираха и подтикваха Сара Джейн, докато тя разкопча верижката и я положи върху ръката на негърката.

На часа черните пръсти се сключиха около пръстена и го скриха от поглед.

Сара Джейн се разбуди, посегна да си го вземе обратно, но Рейчъл вече бе изчезнала. Прибра ръката си, уплашена от това как се разтрепери. Току-що бе направила непоправима грешка.

Изтича, препъвайки се, до къщата, сякаш търсеше убежище и видя Моник да слиза бързо по външната стълба на верандата.

— Всичко стана заради теб! — изкрещя ѝ в лицето.

Аби си наложи с труд да не се усмихва, като наблюдаваше брат си и децата. Четиримата представляваха прелестна картинка, овъргалени с брашно от главата до петите от усилията си да приготвят изненадата. Никой от тях не беше ял пица през живота си и не знаеше какво представлява, но Ники им я описа по вкус и спомена, че я обожава, и те бяха твърдо решени да ѝ сготвят една.

Смятаха да я изненадат, с което да отпразнуват втория пълен месец, откакто Моника бе дошла при тях. По ирония на съдбата, докато Дру подготвяше изненадата, жена му завършваше последните приготовления за неговото тържество. Бог да благослови подрастващата младеж, че бяха такива превъзходни актьори — главата на семейството също нямаше представа, че ще празнуват рождения му ден същата вечер.

Аби се върна към обичайната си работа с въздишка, беше обещала и на двамата конспиратори, че щеше да опече кейк. Бъркаше тестото, но хвърляше скришом погледи към брат си. Не искаше да си признае, но не го бе виждала по-щастлив. Беше безумно влюбен.

Но срещаше и взаимност в чувствата. Беше забелязала как Ники търсеше с поглед съпруга си в далечината и как очите ѝ овлажняваха, когато го откриеше. Всеки, който забележеше двойката, можеше да се убеди, че живееха в мир и сговор.

Аби им завиждаше, но знаеше, че снаха ѝ бе върнала усмивката върху лицето на брат ѝ. Само заради това бе готова да ѝ прости всичко.

На Дру не му беше до усмивки, мъчеше се над тестото, което месеше с децата.

— Мисля, че вече достатъчно дълго се занимавахме, Аби. Какво следва по-нататък?

Тя се разсмя и ги упъти да върнат тестото в купата и да го оставят да втаса за час-два. Дру, който непрекъснато хвърляше погледи към полето, обеща, че ще се върне, щом го повика. Децата изхвърчаха навън да играят.

Аби остана сама в кухнята. Хвърли кейка във фурната да се пече и започна да събира продукти, за да може да го украси. Не искаше да пропусне нищо. „Време е — реши тя — да станем приятелки с Ники. Щом обича така Дру, значи не е такова чудовище.“

Сякаш за да опровергае заключенията ѝ, пронизителният писък на Сара Джейн Хокинз разцепи следобедната тишина. Обезпокоена, изтича навън пред къщата.

— Двете заедно заговорничехте — чу я да вика. — Ти си виновната.

Ники поклати глава, изглеждаше не по-малко разстроена от Аби във връзка с поведението на жената.

— Мисля, че е по-добре да влезеш и да поседнеш, Сара Джейн — успокой я. — Изглеждаш призрачно бледа.

— Нищо чудно. Бас държа, че ти си я насъскала. Знаела си, че вече го притежавам, и си поискала да си го върнеш. А аз... — За общо удивление и смут гостенката избухна в плач.

— Хайде, нека влезем въщи. — Моника простря дружелюбно ръце, но бе отблъсната.

— Тогава нека аз. — Аби пристъпи да подкрепи мис Хокинз. — Ники е права, по-добре е да влезем вътре.

Введе в приемната Сара Джейн, която трепереше цялата. Аби я покани на големия, старинен диван. Разтри ледените ѝ ръце и установи с почуда, че Ники не ги беше последвала.

— Какво се случи? — разбърза се Аби. Сметна, че щеше да спечели по-лесно доверието ѝ, докато бяха сами.

— Сякаш... не можех да се спра... накара ме да ѝ го дам...

— Какво те е накарала Ники да ѝ дадеш?

— Не тя, а онази... Рейчъл. Накара ме да върна пръстена на Моник.

Аби чу шумна въздишка. Вдигна поглед и видя, че снаха ѝ се беше върнала с чаша вода.

— Какъв пръстен? — попита влязлата с изменен глас и предложи водата на гостенката.

Сара Джейн отсърбна и започна да се съвзема.

— Онзи — със змиите. Жак... мосьо Рейнард ми го даде в знак на... неговото уважение.

— Не може да бъде! — Сега на свой ред Ники пребледня. — Той ми обеща!

— Не всички мъже са твои покорни роби! Твоята суетност ти е попречила да забележиш, че всъщност той предпочита мен.

— Ти даде ли пръстена на Рейчъл? — попита Моника с чувство на спешност, което се оказа много заразително.

— Чу ме, вече ти казах, че ѝ го дадох.

— А тя сложи ли го на ръката си?

— Но защо? — Сара Джейн я погледна подозрително. — Жак спомена да не го нося. А защо не трябва?

Ники я сграбчи за раменете.

— Трябва да знай — настоя тя, гласът ѝ беше напрегнат — дали Рейчъл сложи пръстена на ръката си?

— Откъде да знам? Грабна го и побягна.

Моника направи няколко крачки назад, лицето ѝ бе ужасено и плашещо.

— Какво има? — попита Аби, бавно я обземаше страх.

— Не знай. Трябва да помисля... Ще се кача в стаята си.

Аби понечи да тръгне след нея, но Сара Джейн я задържа за ръката.

— Всичко ще се оправи — каза ѝ с горест. — Рейчъл ще даде на Моник каквото ѝ е необходимо, и тя ще ни остави на спокойствие.

Аби се заслуша, снаха ѝ затропа нагоре по стълбите, всяка нейна стъпка ускоряваше ритъма на сърцето ѝ. Беше запомнила лицето на Ники в последния момент, дълбоко в себе си се усъмни в твърденията на Сара Джейн. Нещата едва ли вървяха към по-добро.

Мъничето бръкна под възглавницата си и напипа студената черна кожа. Винаги се разстройваше, когато я докоснеше, беше завещанието на майка ѝ. Но след като чу Моника и Сара Джейн, си въобрази, че предстояха да се случат ужасни неща.

Може би бе дошло времето да занесе на Ники книгата на мама.

Елизабет я чу да слиза в хола и да прекосява стаята. Изтича до вратата и я откряна. Чу монолога ѝ:

— Може би духът на Моник е у Рейчъл. Вероятно това е причината да ме мрази толкова много.

Момичето примига смутено. На кого ли приказваше Ники и какво означаваха думите ѝ?

— Трябва да разбера — продължи и стана ясно, че говореше на себе си. — С помощта на пръстена Моник може да възвърне тялото си,

когато пожелае. Трябва да ѝ попреча.

Мъничето хвърли поглед към възглавницата и изведнъж се реши. „Ники е развълнувана и черната книга може би ще засили тревогите ѝ. Но трябва да знае за мама поне колкото мен. И освен това умее да чете, а аз — не.“

Моника явно не се ориентираше в обстановката и момиченцето предчувстваше, че в книгата е написано нещо, с което можеше да се предотврати завръщането на мама, която щеше да ги нарани.

Изтича до леглото си и измъкна книгата изпод възглавницата. Забърза през коридора надолу към стаята на Ники.

Но когато пристигна там, тя вече бе тръгнала.

МОНИК

29 МАРТ 1867 Г.

Довечера ще бъде сублимната нощ.

Странно, но си мисля често за Дру, пулсиращ в мен, и губя много време да се мятam в празното си легло. Трябваше да се досетя, че нито един мъж на света не можеше да ме задоволи напълно. Това, от което се нуждая и към което се стремя, го притежава само Бог. И то единствено — Лъо Гран Зомби.

Някой вероятно би ми възразил, че съм прелъстена в света на мъртвите, но те никога не биха могли да изживеят екстаза, който изпитвам със змиите.

В интерес на истината, какво ми предлага Дру, освен живот, изпълнен с тежък труд? Пренебрегване!

С помощта на Зомби мога да добия друг живот в друго време.

Това била тайната на брилянта на Зомби, довери ми се Рейчъл снощи, довольна от това, че се бях отдала на ритуалите ѝ. Тя наблюдаваше как черната ѝ змия се увива около голите ми крайници и накрая обяви, че съм готова — самият Зомби бил дал благословията си.

Обеща ми, че тази нощ щях да яхна змията и тя щеше да ме заведе където си поиска.

„Но — предупреди ме, — трябва да си платиш. Моят Зомби е алчен бог. Апетитът му трябва да бъде задоволен. Ще ти намери нов

живот, но в замяна ще му дадеш душата си, която обитава сегашното ти тяло.“

Отговорих: „Да, разбира се, всичко, каквото поиска“. Тогава влудяващо бавно тя бръкна в джоба си. Зяпнах, в ръката си държеше втори пръстен, еднакъв с предишния. Трябваше да го предам на някоя невеста на Самнърови в деня на сватбата ѝ.

„Легендата гласи — обясни ми, — че пръстените образуват връзка между настоящето и бъдещето, тунел, по който могат да преминат душите. Твоята задача е да направиш така, че никоя душа да не може да се върне в сегашното ти тяло. В противен случай биха възникнали сериозни последствия, ако гладът на Зомби не бъде утолен.“

Съгласих се още веднъж с: „Да, разбира се“, но повече не я слушах. Рейчъл е добра робиня и способна учителка, но аз предпочитам да върша всичко на своя глава.

Нощес, съвсем сама, ще извърша пътешествие във времето.

ГЛАВА 19

Аби се бе изправила на най-долното стъпало застана на стълбата и се двоумеше дали да се качи горе, за да поговори с Ники. Сара Джейн настоя: „Остави я по-добре сама“, но след това си замина и Аби се убеждаваше все повече, че снаха ѝ имаше нужда от нея.

Взе първите няколко стъпала и чу грохот от приближаващ кон. Почуди се какво ли бе накарало мис Хокинз да се върне и тръгна към вратата.

Но този път беше Дарси.

Сърцето ѝ се преобърна, когато забърза да го посрещне. Видимо разтревожен, полковникът скочи от коня си, преди още да беше спрял. Понечи да го успокои, но той ѝ викна:

— Къде е Ники?

Аби кимна нагоре и я обзе чувството сякаш бе хвърлена в езеро с леденостудена вода. Не се довери на гласа си, тъй като се опасяваше, че отвореше ли уста, нямаше да може да спре потоците от завист и негодувание, бушуващи в нея.

— Трябва да... намерим... брилянта... на Зомби. — Сдъвка думите, опитвайки се да поеме дъх.

— Брилянт ли? — Опитът се оказа безполезен, лошите ѝ чувства бликнаха навън. — Дарси О'Брайън, как можеш да ѝ купуваш скъпоценни камъни? Та Дру е най-добрият ти приятел!

— Да съм ѝ купил ли? За какво приказваш, Аби?

— Тя кара всеки мъж да ѝ купува различни неща, а след това ги изоставя и хуква подир някой още по-богат и по-авантюристичен. Не разбираш ли, че те използва, за да се докопа до Дру?

— Това ли било?

Хвана я за ръцете и я погледна в очите както никога досега. След това за най-голямо нейно учудване я целуна толкова всеотдайно, че главата ѝ се изпразни от всяка мисъл.

— Това смятам, че ще те убеди — каза с дрезгав глас и се отдръпна — колко много грешиш.

Тя стоеше, втренчила поглед в него, и докосна с пръсти нежните си устни.

— Сега е дяволски неподходящо време за любовно обяснение. Но ако трябва да се правя на глупак пред някоя жена, то това би била само ти. Обичам те и смятам да те направя моя невеста. Би ли завързала коня ми, за да отида да поговоря с Ники?

— Горе в стаята си е. — Все още зашеметена. Аби го изпращаше с поглед към входната врата. — Но защо е тази дандания? Какво е станало?

— Ще ти обясня по-късно — подхвърли той през рамо. — Имам чувството, че Ники се намира в смъртна опасност.

МОНИК

14 март 1980 г.

Първите думи, които написах в дневника си, бяха, че името Моник ди Веро някой ден ще бъде известно във всички салони на Ню Орлийнз. Не е ли ирония на съдбата, че вместо това ще получа слава и признание като Джудит Самнър?

Хвърлям поглед към моя пръстен, символът на могъществото на Зомби, и за пръв път тук, в бъдещето се усмихвам от сърце. Рейчъл е много полезна, както винаги. Както ми бе обещала, трябва да е предала пръстена от поколение на поколение, докато един ден бедната, нищо не подозираща Джудит го е сложила на ръката си.

В този момент се е задействала връзката във времето, предначертавайки пътя ми към нейното тяло.

Ах, колко необикновено беше това пътешествие! Дори в момента потръпвам от удоволствието, което изпитах при онова диво, чувствено любене. С труд напуснах обятията на змията, но още по-тежко ми бе да изпратя душата на Джудит на същото място, но за разлика от нея знаех, че трябваше да достигна до нов живот.

Най-напред само пицях, докато свикнах с обезпокояващия ме необикновен свят на бъдещето. Шумовете, странните машини и приспособления — всичко това порази въображението ми. Бях като бебе, откъснато от утробата на майка си. Изминаха месеци, преди да разбера, че не беше необходимо да се налагам с викове, тъй като бях права за абсолютно всичко.

Днес погледнах с други очи на Ривърз Едж.

Ох, какви спомени ме връхлетяха, като се изправих пред къщата, която наследи третият ми съпруг. Оглеждах остарелите от времето дъски и изведнъж ме осени защо змията ме докара точно в това тяло.

Съпругът ми Джордж може би не беше наследил очарователния външен вид на рода Самнърови, но за сметка на това, без да се усети, щеше да направи Ривърз Едж моя собственост.

Този следобед го оставих да се препира с адвокатите си и се качих горе в моята спалня и надзърнах в скривалището в гардероба си. За моя най-голяма радост скъпоценните ми камъни ме очакваха и блеснаха пред очите ми с цялото си величие. Оставих ги на мястото им като залог за моето бъдеще, но взех дневника си.

Искаше ми се в ролята на Джудит да възстановя способностите на някогашната Моник, каквато бях, и да добия нейните знания и сила. Тогава тялото и духът щяха да се слепят в едно и Моник-Джудит щеше да направи така, че Джордж Самнър нямаше да стигне до необходимостта от продаване на имението.

Ривърз Едж беше мой и нямаше да го дяла с никого!

Мъничето чу шум от тежки стъпки по стълбата и с бързо движение прикри книгата на мама зад гърба си. Можеше да я чете само Ники и никой друг.

Скри я навреме. Секунди по-късно в стаята влетя Дарси.

— Къде е? — изрева срещу нея.

Мъничето поклати глава. Той търсеше Моника, разбра го, преди още да я попита, но беше последният, на когото можеше да се довери.

— Много е важно да говоря с нея!

Отново тръсна глава, но той не се предаде и не си тръгна. Вместо това се доближи, приклепна и я погледна в очите.

— Няма да нараня с нищо Ники. Аз съм ѝ приятел и съм загрижен за нея.

— Ти си от Ню... Ню... онова място, където и тя е родена. Искаш да я отведеш пак там.

— Досега не си ли разбрала, че тя те обича толкова много, че никога не би заминала. Освен това и аз няма да замина за Ню Йорк. Ще остана тук и ще се оженя за леля ти Аби.

„Той и Аби? Да, би било добре!“ — Тя се усмихна.

— Но точно в момента — продължи мъжът — Ники се намира в беда и аз се нуждаю от помощта ти, за да я намеря. Знаеш ли къде е отишла?

Поклати глава още веднъж, но този път не от упорство.

— Не зная. Преди минути беше тук и спомена нещо за Рейчъл.

— Робинята на майка ти ли?

Въпросът беше зададен с такъв остър и настойчив тон, че Мъничето се уплаши отново. Спомни се как един ден чернокожата дойде у дома и хвана за ръката Моника, която не можа да помръдне, хипнотизирана.

„Не — вдъхна си кураж малката, — Ники се бои от магьосницата, изпитва неприязън към блатото и никога не би отишла в грозната, стара колиба.“

Но дали не се лъжеше?

В действителност Моника не можа да се ориентира накъде да върви. От хорските хортувания знаеше, че Рейчъл живееше в блатото, и предположи, че това беше някъде близо до мястото, където пристигна най-напред, но така и не намери пътя, по които вървяха с Дру.

Движеше се по инстинкт, сякаш я водеше невидима нишка. Чувстваше, че съдбата ѝ е предначертана и трябваше само да следва предопределението си.

Беше сигурна в начинанието си и успешния му завършек. Махна с ръка, минавайки покрай Джаспър. В далечината видя Дру, който винаги работеше без риза на полето и се спираше само за да избърше потта от лицето си.

За момент се почувства така привлечена от него, че почти щеше да изостави мисията си. Как можа да го оприличи на Дерек — физическата им прилика бе съвсем повърхностна! Дру излъчваше сила, честност и акуратност, а първият ѝ съпруг — мазен чар. Може би беше вярно, че душата на човека го правеше истински красив. Сега ѝ бе трудно да прецени какво толкова видя у Дерек.

Странно, но чу гласа му. Свистящ шепот, носен от вятъра, тихо я зовеше: „Братовчедке!“. От една страна се трогна от умолителния му

тон, но повече се уплаши.

Внезапно почувства студ и я завладя чувство на празнота и невъзвратима загуба. „Дру!“ — извика наум. Нуждаеше се от топлината му, от звука на гласа му, но когато се обърна, не видя нито него, нито полето. Стоеше затънала до глезените в лепкавата тиня на блатото.

Премръзнала, примигна от учудване как се бе озовала тук. Клоните на кипарисите се вплитаха така плътно един в друг, че не можеше да види или дори да почувства слънцето. Сякаш за да допълни картината на студа или може би произлизаща от него, около краката ѝ започна бавно да се извива мъгла, досущ като змия. Настъпи страховит покой, тишината бе толкова дълбока и приглушена, като че ли се намираше в гроб.

Нямаше и най-малка представа как се бе озовала на това ужасно място, дори нещо по-лошо — не знаеше как да се измъкне обратно.

В дълбините на душата ѝ тихо и притъпено започна да се надига паника, въпреки че външно изглеждаше спокойна. Здравият разум я караше да бяга, но тялото ѝ търпеливо очакваше този някой, който я извика, да дойде и я поведе.

Не чака дълго. Рейчъл изплува от мъглата и се материализира на сухия хълм пред нея.

„А, дойде най-сетне — измрънка и протегна ръка да ѝ помогне. — Ела, време е.“

Моника се подчини външно и пое ръката ѝ, но един вътрешен глас у нея непрекъснато викаше името на съпруга ѝ.

„Дру!“

Той се изправи и за малко да изпусне плуга, след като се огледа. Почувства се глупаво, тъй като около него нямаше никой, може би му се беше счуло поради свистенето на бриза в тръстиката.

Гласът бе прозвучал така реално, че той можеше да се закълне, че сякаш Ники бе застанала непосредствено до него.

„Това се дължи на дългите нощи, които прекарваме заедно“ — помисли си с усмивка. Любеше я, говореше ѝ, прегръщаше я силно — нищо чудно, че често всеки знаеше какво щеше да каже другият след малко. Стигна до там, че се питаше как е могъл да живее без нея.

В паметта му изплува картината от онази нощ, когато се бореха рамо до рамо в бурята, за да спасят Ривърз Едж. Беше полууудавена, кална и може би точно тогава не отговаряше съвсем на общоприетите разбирания за красота, но за него бе най-прекрасната. „Ще работим заедно“ — беше му казала с решителност. В този момент за първи път почувства, че бремето падна от раменете му и нямаше да се бори сам.

Остави ралото. Днес нямаше повече желание да бъде самотен. Напоследък работата му не спореше, пропиляваше времето си в мечти по жена си. Прииска му се да се приберат с Ники в спалнята.

Щеше да обясни на Аби и децата, че щеше да отвлича вниманието ѝ, докато те довършеха изненадата, но възнамеряваше да стигне по-далеч. Искаше да я изпълни така, че да се слоят ведно. Господи, никога не можа да се насити на тази жена!

Усмихна се пак, малко глуповато. Само допреди няколко месеца щеше да се почувства ужасен от агонията на голямата си любов, първата в живота му.

„Ники — прошепна ѝ нежно и обещаващо, — чакай ме, идвам при теб.“

МОНИК

19 март 1993 г.

Колко безнадеждно изглежда всичко, ако смъртта потропа на прага ти. Проклетието, коварен рак засега удържа победа въпреки парите, властта и положението ми в обществото. Ако, разбира се, не греша относно пръстена.

В настоящия момент крадците, които наех, се вмъкват в семейната крипта на Самнърови, отварят ковчега с останките на Моник Самнър. Ако съм права и тялото ми е било погребано заедно с пръстена с инкрустирания елмаз на Зомби, сложен на пръста ми, то аз ще разполагам с липсващия ми втори екземпляр.

Колко съжбялявам, че унищожих собственоръчно написания си дневник и че разполагам само с черната кожена подвързия да ми напомня за миналото. Навремето обаче това ми се стори най-добрият изход. След смъртта на Джордж, а след това — и на сестра ми и съпруга ѝ, не можех да си позволя доказващите моята вина редове да попаднат в чужди ръце. Както казах на красивия лейтенант, който дойде да нюха и ме обсипа с въпроси, смъртта

беше настъпила при трагични обстоятелства и исках да помогна на братовчедка си да забрави мъката.

При паниката, която ме обзе, когато заличавах следите си, не трябваше да унищожявам последните няколко страници. На тях бях нахвърлила набързо молитвите на Рейчъл, с които извиквах Зомби да ме отнесе.

Какво щеше да се случи, ако не можех да ги възпроизведа правилно? Или още по-лошо — ако на змията ѝ скимнеше да не ми помогне отново?

Не, виновна е болестта ми, тя замъглява съзнанието и изсмуква доверието ми. Разбира се, че Зомби ще ми се притече на помощ. Нали е гладен? А аз прилежно му принасях в дар душите, за които жадуваше.

Колко глупава е Моника. Всеки път, когато видя възпънничкото ѝ тяло или я извикам от онова отвратително училище, зная, че ще ми се възпротиви. Но аз не ликвидирах родителите ѝ и не изиграх ролята на щатен пазач само за да ми пречи след това. Ако трябва, ще съм жестока, любяща, или и двете, но ще я държа под ръка. В крайна сметка тя копнее единствено за семейство, а аз съм единствената ѝ роднина, която ѝ е останала.

Идва, за да ми достави удоволствие, но трябва да ѝ предложи нещо повече, за да я привържа към Ривърз Едж. Навремето се забавлявах да съблазнявам ухажорите ѝ, както правех и с Аби, но дойде време да ѝ подхвърля идеалния съпруг. Мъж, който да я дари с деца и който... прилича на Дру като две капки вода.

Пръстите ми изтръпват все повече, а ръката ми отслабва, няма да мога да пиша за известен период от време. Друга на мое място би се молила, проклинала или изпадала в ярост от смъртта, дебнеща зад ъгъла, но аз се усмихвам тайно и със задоволство.

Имам Моника, а притежавам и пръстена.

Стресната, Моника се поколеба, преди да влезе в паянтовото обиталище. Смутена и дезориентирана, чувствата ѝ се раздвоиха в противоположни посоки. Смътно чу, че някой я вика по име, но не намери сили да се обърне и да си отиде, макар да знаеше, че трябва да

го направи, и то веднага. Усети, че провидението я теглеше неудържимо към вътрешността на колибата.

Дъските бяха изкорубени и прогнили, покривът — провиснал, а подпорите на покритата тераса всеки момент щяха да поддадат, съборетината изглеждаше потискаща и изоставена на произвола на времето. Потъмнелите дървета и застоялата вода наоколо не даваха признаци на движение, само една голяма, черна змия игриво се извиваше по пропукания парапет на верандата.

Моника щеше да прекара часове, съзерцавайки и треперейки от необясним страх, ако студената ръка на Рейчъл не я бе дръпнала настойчиво през скърцащата врата.

Вътре обстановката не бе приветлива, една тъмна и влажна стая, слабият огън в камината само засилваше контраста на сенките. Едно черно перде се вееше злоещо по продължение на цялата отсрещна стена, но като се съдеше по температурата на стаята, вероятно леденият въздух проникваше през процепите.

Стаята бе мизерно обзаведена. Имаше сламен дюшек в ъгъла, маса и два стола, рафт с множество делви и приспособления с неизвестно предназначение. Явно тук не играеха деца, а през нощите влюбени двойки не си шепнеха любовни слова. Приличаше повече на работно място, отколкото на дом.

„Дойдох, за да свърша нещо — помисли си тя и опита да си спомни какво бе то. — Трябва да си го взема и бързо да си ида.“

— Премръзнала си — изврънка Рейчъл до нея. — Ще направя чай.

— Чай ли? — повтори Моника, схващаше бавно смисъла. — Но нали нямаме. Аби все се оплаква, че е много скъп.

— Правя си го сама от билки.

„Билков чай — помисли си Моника, — топъл, подкрепителен и полезен за здравето.“ Въпреки че в сегашното си състояние с по-голяма готовност би използвала малко кофеин.

Рейчъл пресече нечистия под и приближи черното гърне, което къкреше на огъня върху триножник в камината. Вдигна капака и Моника я лъхна дъх с прекрасен аромат. Навея ѝ спомени от дома, за дъждовните дни, които по време на детството си прекарваше много рядко с Джудит. Понякога леля ѝ сваряваше гърне с билков чай и ставаше по-любвеобилна, което много допадна на Моника.

Един спомен ослепително блесна в съзнанието ѝ — Джудит пицеше, пръстите ѝ, приличащи на изкривени хищни нокти, се протягаха към нея да ѝ поднесат пръстена. След това я прокле, прати я по дяволите...

Рейчъл се появи иззад рамото ѝ с димяща чаша и Моника се пресегна с удоволствие. Искаше да възвърне доброто си самочувствие, изпита нужда да забрави сцената със смъртното ложе. Потръпвайки, отпиваше от течността и топлината ѝ се разливаше по тялото ѝ.

Моника се сгорещи, възприятията ѝ отслабнаха. Имаше нещо познато във вкуса, макар и едва доловимо, но тя се бе успокоила и не пожела да се помъчи да си го припомни. Ако беше нещо важно, щеше да изплува в паметта ѝ, а ако ли не — щеше да се наслади на чувството си на унес.

Поддаде се на вътрешния си импулс и тръгна напосоки из стаята. Сякаш плуваше със сал по река и се печеше безгрижно на слънце, докато течението я отнасяше. Докосна грубите мебели, прокара ръка по делвите и странните инструменти и накрая се понесе към предопределението си.

Дръпна завесата и се изправи пред сложно изработен олтар. Разбра, че е пристигнала на местоназначението си.

Пръстите ѝ се разтрепериха, когато посегна към примитивно изработената кукла, просната по очи всред множество мъждукащи свещици. От главата ѝ стърчеше голяма, остра игла, привързана към дълга няколко метра бяла нишка. Тук също витаеше атмосферата на нещо познато, но този път не стана нужда да се осланя на паметта си, за да си спомни.

Обхвана я вледеняващ ужас, когато разпозна откраднатото парче розов сатен, употребено за направа на роклята, косата беше истинска и бе взета от четката ѝ за вчесване.

Отвратена, за малко да изпусне куклата, но може би съзнанието ѝ не беше докрай замъглено. Хвана конеца и дръпна с всички сили.

Рейчъл се засмя зад нея, като видя, че го отскубна.

— Много е късно. Куклата те доведе тук, а настойката ще те задържи.

— Не!

Моника извика, но на ум. Мускулите ѝ губеха сила постепенно, но бързо. Успя само да изпищи. Какво ли ѝ беше сипала робинята в

чая?

Моника понечи да избяга, но краката ѝ натежаха, ръцете ѝ се отпуснаха край тялото и изпуснаха куклата на пода. Проследи я с поглед и забеляза змията. Беше влязла откъм чардака и се прокрадваше към нея, люспите ѝ стържеха напластената мръсотия на пода.

— Вече ти казах веднъж. — Чернокожата се доближи. — Не принадлежиш на нашия свят, а на бога.

— Не! — повтори умолително Моника.

Започна да се бори с черната стена, която се затваряше около нея. Змията приближаваше сантиметър по сантиметър и съскаше нежно, сякаш искаше да накара негърката да побърза.

— Твоя е, о, велики Зомби! — произнесе тя напевно и падна на колене до Моника. — Вика те! — изшептя ѝ. — Сега трябва да отидеш при него.

Моника се свлече безчувствена до куклата и чак сега се сети защо топлината ѝ се стори така позната. Беше получила същото чувство на замаяност при отделянето от тялото си, както онази нощ в стаята на Джудит, когато сложи пръстена за първи път.

Чуваше молитвите на магьосницата като все по-далечни и потихи. Видя как змията се плъзна по протегнатата ѝ ръка, но не можа да помръдне.

— Не! — възпротиви се Моника, когато Рейчъл надяна пръстена с брилянта на Зомби върху пръста ѝ. С ужас си помисли за Самнърови и че бе обещала да не ги напуска никога. Мъничето щеше да пропадне без нея, а момчетата, особено Стивън, вече никога нямаше да повярват на жена отново. Трябваше да остане и да научи Елизабет да чете, а малчуганите — как да се забавляват, да помогне на Дарси да спечели сърцето на Аби и... Дру — о, боже, не можеше да понесе раздялата.

Но вече бе твърде късно. С отвратителен, страховит тласък тя почувства, че се издига все по-нагоре и по-далече.

Моник

17 юни 199 г.

Нещо не е наред.

Всеки ден става все по-трудно да управлявам живота, който взех от Моника. Понякога, късно през нощта, изпитвам страхове, че моята змия ме е напуснала завинаги.

Само ако можех да си спомня какво се случи по време на последното ми пътешествие. Стори ми се, че яхах вълната на удоволствието цяла вечност и се почувствах неудовлетворена, когато бях захвърлена настрани. Но не мога да си спомня дали видях Моника. Бях сключила сделка с нея, тя винаги бе изпълнявала волята ми безпрекословно, в противен случай как бих се озовала в тялото ѝ?

Чувствам се неспокойна, тъй като усещам, че силата ми отслабва с всеки изминал ден. Богатството на Самнърови се стопи, въпреки че не можах да установя защо или как данъчните власти започнаха да показват засилващ се и нездрав интерес към плащането на данъци от моя страна. А миналата седмица, когато в отчаянието си отидох до скривалището в гардероба си, за да продам още един скъпоценен камък, видях, че липсваше цялата кутия.

Бях готова да обвиня Дерек за кражбата, но прецених, че не беше способен на такова нещо. Разочарова ме абсолютно във всичко. Независимо от външната си прилика с Дру, не можеше да се мери и с малкото му пръстче. Той бе въздух под налягане и много зле в леглото. Заяви, че се справял лошо, защото трябвало да прави любов и с държанката си, но от плътно стиснатите устни и свирепите погледи на Еми Пиърсол стигнах до извода, че и тя не бе по-задоволена от мен. Започнах да се опасявам, че племенникът ми се щади и страстта му е само привидна.

Щях да се отърва от Дерек, така както направих с Робърт и Джордж преди него, ако така отчаяно не исках да ми направи бебе.

Защото чрез това дете, наследник на фамилията Самнър, щях да постигна и предопределението на съдбата си, и отмъщението си. Някой ден дъщеря ми щеше да навърши двадесет и една години и щеше да добие законното право да се разпорежда с имотите. Тогава щях да я принудя да сложи пръстена, а тялото ѝ щеше да стане мое.

И в крайна сметка аз не само щях да владя всичко, което притежаваха Самнърови, но и щях да бъда както една от тях, така и единствената.

Но за зла участ още не бях забременяла и започнах да се питам дали можех да си позволя да изчакам още. Еми ме гледаше с изучаващ поглед и виждах ясно нейните помисли. Много скоро можеше да подтикне недосетливия Дерек да ме убие.

Вероятно бих могла да използвам любовницата му като трамплин, подобно на начина, по който използвах Джудит и Моника преди, като място, където можех да се притая, докато бебето ми израснеше и станеше зряла жена.

Исках да изглеждам като нея. Въпреки че отслабнах с двадесет килограма, тялото на Моника ме караше да се чувствам като амазонка. Желаях да съм с по-малък ръст и с руса коса, а имаше всички изгледи утробата на Еми да се окаже по-плодовита.

Забелязах как поглъщаше с очи брилянта на Зомби. Ако нещо ми се случеше, тялото ми нямаше да е още изстинало, и тя вече щеше да е сложила пръстена на ръката си. Разбира се, нямаше да знае, че имах дубликата му, който изхлузих от безжизнения пръст на Джудит. Но за алчността си тази предателка щеше да заплати с душата си, което много ѝ подходеше!

Перфектен план, само да бях малко по-сигурна за текста на молитвите. Да беше тук Рейчъл, за да ми помогне!

Вглеждам се в пръстена и се учудвам на плавността, с която преминах през времето, яздейки змията. В тази река от минути и часове възможно ли е робинята ми точно в този момент да изпее молитвата вместо мен така, както направи, когато бях захвърлена в бъдещето? Мога ли да ѝ извикам „Помогни ми!“ и тя да ме чуе през годините?

Докато пиша тези редове, вратата на стаята ми се отваря. Пред мен се изправя Дерек, подтикван от алчната му метреса Еми. По израженията на лицата им се досещам, че вече са научили за запора, който наложих върху банковите им сметки.

Опитвам се да не им обръщам внимание, тъй като последното нещо, което желая, е някоя семейна разпра. Но този път посещението не е с цел да направим бизнес, тъй като съпругът ми изважда пистолет.

Рейчъл, помогни ми!...

ГЛАВА 20

Когато Моник отвори очи, видя, че не се намираше в разкошната си спалня пред разярените Дерек и Еми, а в една мръсна колиба. Над главата ѝ се беше надвесила старата ѝ познайница Рейчъл. Сведе поглед и видя инкрустирания в пръстена диамант, който още светеше с помръкваща бяла светлина.

— Върнах ли се? — попита и се опипа с ръце, за да се увери, че беше цяла и невредима.

По някакъв начин се бе завърнала в старото си тяло, но пътуването стана бързо и не можа да си спомни язденето на змията.

Рейчъл я погледна угрижена.

— Ти ли си?

— Разбира се, че съм аз — отвърна Моник с раздразнение, седна и се огледа. — Но как се случи? Не пих никаква настойка и не изпах заклинанията.

Чернокожата седна на пети и продължи да я изучава с поглед.

— Отварата просто приспива нежелаетелите с цел да направи преминаването им във времето по-лесно. А молитвите отправих аз.

— Значи си ме чула. — Моник се усмихна вътрешно. Познаваше робинята си, винаги щеше да се притече на помощ на господарката си. — Слава тебе, господи! Онзи простак за малко щеше да ме застреля.

Рейчъл се изправи рязко, измрънка нещо под нос и се обърна. Нейната дълга, черна змия се изви на пода до нея.

Моник не ѝ обърна никакво внимание и също се надигна. Забеляза, че полата ѝ бе изцапана, а блузата — скъсана.

— Вече бях забравила колко тежки са тези дрехи. Но защо съм така парцалива? Мога да се закълна, че носех роклята си от син муселин. — Моник се намръщи и се наведе да вдигне куклата. — А това какво е? Прилича на мен.

— Много неща няма да разбереш.

Захвърли куклата настрана и нетърпеливо закричи из стаята, обзета от прилив на енергия.

— Бих желала да науча, но нямам време. Налага се да се върна, преди онзи идиот да пропилее имението. Бързо, кажи отново заклинанията.

— Няма — отвърна тихо заклинателката. Стоеше пред олтара с гръб към нея. Змията се движеше бавно нагоре по изпънатата ѝ ръка.

Невярваща, Моник се втренчи в нея.

— Какво означава това? Трябва да ми помогнеш! Всичко съм нагласила. В момента, когато Еми си помисли, че съм умряла, ще сложи пръстена на пръста си. Не се шегувай, кажи проклетите заклинания!

Другата не помръдна, гледаше безмълвно настрани.

— Ти си моя робиня — извика Моник. — Подчини ми се!

— Сега съм свободна. Не на тебе вече трябва да се покорявам.

Моник я обзе нечовешка ярост. Не вярваше на ушите си. Най-напред Дерек, после и Еми се осмелиха да я заплашат, а сега Рейчъл демонстрираше открито неподчинение.

— Ти разгневи Зомби — каза негърката и се обърна, змията се уви около врата ѝ. — Не мога повече да ти помогна.

— Бил ядосан? По-добре се тревожи за това, че съм побесняла от яд. Аз издавам заповедите тук, не забравяй. Скъпият ти Зомби не може да направи нищо, ако не отида да свърша работата.

— Беше му обещала души.

— Ще му ги доставя. Не ме тормози с въпроси откъде или как. Не се нуждая от помощта ти, за да достигна целта си, тъй като притежавам пръстена.

Вдигна го, но черната жена и черната змия само я гледаха с немигащи очи. Извън кожата си от яд, Моника напусна схлупената къщурка.

„Не се нуждая от Рейчъл. — Псуваше, докато излизаше от блатото. — Щом съм се върнала в миналото, мога да отскоча до тайника в гардероба и да прочета молитвите от дневника ми.“

Мъничето чу разговора на Дарси с Аби на долната площадка на стълбите. След като узна, че щеше да се ожени за леля ѝ, момъкът започна да ѝ се струва значително по-симпатичен.

Очевидно и той изглеждаше много разтревожен. Елизабет сведе поглед към черната книга и се подвоуми дали да не я предаде на него. Ако прочетеше думите на мама, може би щеше да намери някакъв начин да помогне на Ники.

Въпросът беше дали да му повери тайната си. След като бе изгубила доверие на майка си, трудно хващаше вяра на когото и да било.

Дневникът натежа в ръцете ѝ. Ех, да можеше да влезе Моника, за да се усмихне не само с устни, но и с очи!

„Ще чакам Ники да се върне — реши момичето, — но не тук и не с книгата в ръце. Ще я скрия на сигурно място.“

Притисна я до гърдите си и се сети, че имаше само едно скришно място, което знаеха само двете. Обърна се и погледна към гардероба.

Дру наближи къщата и видя сестра си на стъпалата на покритата тераса, вперила поглед към вратата, цялата напрегната от очакване. Започна да се досеща.

Но след това изскочи Дарси и Дру въздъхна с облекчение. Знаеше защо Аби проявяваше нервност. „Господ да те благослови, Дарс!“ — помисли си, като видя как най-добрият му приятел я хвана за ръцете. Видно беше, че той ухажваше само Аби.

— Съжалявам, че се намесвам в разговора ви — извика, преди още да му бяха представили някоя неудобна сцена, — но дали не сте виждали Ники?

Те обърнаха глави, след което се спогледаха и този нем разговор помежду им възроди потиснатото му безпокойство.

— И ние я търсим — започна предпазливо полковникът, — но не е тук.

Вълнението му избухна в тревога.

— Къде е?

— Току-що съобщих на Аби: Елизабет ми каза, че я чула да споменава нещо за Рейчъл.

Дру се изплаши не на шега. Не трябваше да спре само с прогонването на робинята от плантацията, а направо трябваше да я изведе вън от страната.

— Ще отида да видя. — Не биваше да оставя Ники сама при тая жена.

— Ще дойда с теб.

Дру замълча за момент.

— Не, Дарс. Остани със сестра ми и децата. Погрижи се да бъдат в безопасност.

— Но защо? — Аби пребледня.

Дру не остана да я успокоява, беше погълнат от необходимостта да види Ники — невредима и здрава.

Моник наближи къщата. Без новата си обшивка последната имаше занемарен вид, полетата изглеждаха западнали без плувния басейн с бъбрековидна форма и парка. Подсмихна се. За първи път посети Ривърз Едж на седемнадесет години и прояви достатъчно наивност да си помисли, че мястото не можеше и да бъде по-великолепно.

Ох, как жадуваше да се върне към онова имение, което бе възкресила и създала в бъдещето! Беше се улисала в мисли и затова досега не бе забелязала причината за вътрешното си безпокойство. Можеше да се закълне, че преди да замине, филизите на захарната тръстика едва покарваха, но сега стигаха до гърдите ѝ. А насипът около изкуственото езеро дали не беше по-нисък с цели метър и петдесет?

Прогони тези мисли със свиване на рамене. Цели две десетилетия беше живяла като Джудит Самнър, а след това — за няколко месеца и като Моника, затова не можеше да се осланя напълно на паметта си. Странно, изживя толкова години, след което се оказа, че е на възраст, колкото бе напуснала на път за бъдещето.

Чу говор и се отдръпна от страни на къщата. Веднага разпозна гласа. Дру често я беше заплашвал.

Говореше на Аби и на някакъв мъж, когото не познаваше, а и не искаше да знае. Последното, което можеше да си позволи, беше скандал. Не бе чак толкова завейана и помнеше последните думи на Дру, преди да замине за града. „Да не си си подала носа вън от къщата!“ — предупреди я той.

Тръгна предпазливо назад и се отправи към стълбата през чардака. Избра външния маршрут, по който можеше да влезе в спалнята си незабелязано.

Отвори прозореца и стъпи вътре. Хвана Елизабет застанала до вратата на гардероба.

— Ники! — извика възторжено детето с явно облекчение. — Знаех, че ако чакам търпеливо, ще дойдеш да ми помогнеш.

Моник не повярва на очите си. Най-напред си помисли, че е влязла в друга стая, тъй като красивата френска мебелировка бе изчезнала, заменена с местен кипарисов боклук. Кой беше сложил онзи грозен шкаф в ъгъла?

Сложи ръка на слепоочието си и опита да се ориентира. Чувстваше увереност, че това бе нейната стая, но защо бе променена? Дали след пътешествието във времето не бе попаднала в друго измерение? Външно всичко изглеждаше подобно, но откриваше все повече странни малки разлики.

Приближи гардероба с твърда стъпка и се почуди какво се бе случило с вратата му. Скривалището ѝ бе на мястото си и тя въздъхна с облекчение, но когато отмести дъсчицата на пода, откри, че нишата бе празна.

Завъртя се и се изправи пред Елизабет.

— Ти го направи, нали? Винаги ме шпионираш с цел да сложиш ръка на скъпоценните ми камъни! Мога да се обзаложа на каквото и да е, че си си играла с тях в спалнята си!

— Не съм!

Детето се обиди, а след това се изплаши.

— Тук имаше и книга, дявол да го вземе! — накупяваше Моник. — Какво си направила с нея?

Мразеше малките, които се страхуваха и плачеха, а детето пред нея беше свило ръце пред гърдите си в защита и това не само я подлуди — слабостта му беше повече от оскърбителна.

Преди момичето да се дръпне назад, Моник я улови за ръката.

— Да те напляскам ли по дупето? Или да те заключа в гардероба? — „По дяволите, вратата е махната. Няма значение, ще напъхам този фъстък в шкафа.“

Елизабет поклати глава с изненадващо упорство.

— Няма да ти кажа нищо. Ти си мама!

— Разбира се, че съм. Коя друга бих могла да бъда?

Малката прехапа устни, сякаш съжали за излиянието на чувствата си.

— Нарече ме „Ники“ — нахвърли се Моник върху нея, припомни си как я посрещна дъщеря ѝ и някои неща ѝ се изясниха.

Защо се беше събудила в колибата, а не на земята, където я бе положила Рейчъл? Височината на захарната тръстика и на насипа, всички тези малки разлики — дали не бяха нещо по-съществено от едно изкривено възприятие?

Беше проявила привързаността да избяга и никога не се бе замисляла какво щеше да се случи междувременно с изоставеното ѝ тяло. Щом духът ѝ бе навлязъл така безпроблемно в плътта на Джудит и Моника, то какво можеше да спре някоя чужда душа да не обладае собствената ѝ захвърлена материална обвивка?

— Ники ли ми взе дневника? — попита тя момичето и я стисна по-здраво за ръката.

— Не.

— Не ме лъжи! Какво стана с него?

Елизабет вдигна брадичка.

— Тя... го скъса на хиляди парчета и след това го хвърли в огъня.

Повярва ѝ. На нейно място и тя би изгорила такива улики. Но като се замисли, се сети, че вече го беше направила... в бъдещето.

Захласна се от заплетените последствия от пътуването във времето. А дали изменение на миналото не променяше бъдещето? Притеснена, си спомни за стопяването на богатството на Самнърови, за изчезването на скъпоценните камъни от гардероба ѝ. Ако тази Ники се бе вселила в тялото ѝ, дали не ѝ беше отнела и още нещо?

— Ти ѝ помогна, нали? — скара се тя на Елизабет и заби нокти в ръката ѝ. — Предателка! Ловя се на бас, че си направила всичко, каквото те е помолила.

— Обичам Ники!

Моник побесня. Без дневника си трябваше коленопреклонно да умолява Рейчъл за заклинанията. Трябваше да я накара по някакъв начин да ѝ помогне, но с какво можеше да я сплаши? С нищо, вероятно само с Дру.

Може би трябваше да му каже, че старата знахарка отдавна я беше омагьосала и сега се нуждаеше от помощта му, за да се освободи. Щеше да повярва, ако го насочеше ловко и това копеленце не объркаше нещо.

— Малките момичета трябва да обичат своята мама — тросна се на дъщеря си и я повлече през стаята. — Ще те науча какво означава вяност. Ще те затворя в шкафа и ще останеш там, докато не си спомниш, че си ми длъжница.

— Не! Мамо, моля те, недей!

Моник си направи оглушки за писъците ѝ и продължи да я дърпа за ръката към шкафа.

— Мирувай и може би ще те пусна скоро — каза ѝ назидателно, докато затваряше и залостваше вратата. — Ще се научиш да не доносиши. Не забравяй, че съм от едно семейство с теб, единственото, което имаш.

Усмихна се иронично, като си спомни как тази подигравка въздействаше силно на заваяната Моника. Надяваше се, че Елизабет щеше да е достатъчно уплашена, за да не я издаде, ако някой я откриеше. Щеше да е няма като гроб, съдейки по израза на лицето ѝ, преди да хлопне вратата.

На излизане от стаята Моник хвърли изпитателен поглед на скъсаните си дрехи. Не ѝ харесваха, но едва ли можеше да се върне до шкафа за нови. В този ѝ сърцераздирателен външен вид молбите ѝ щяха да хванат дикиш. Дру беше емоционално отзивчив, особено ако някой се нуждаеше от помощ.

Но в кабинета на съпруга си намери единствено оня непознат мъж.

Той гледаше през прозореца, беше невероятно красив.

— Ники! Слава богу — каза той и се обърна, — мислех, че... Няма значение, важното е, че се върна.

Той тръгна към нея с отворени обятия, но Моник не пристъпи от прага. Всеки ли си мислеше, че бе Ники? Може би трябваше да подхване играта и да се престори, че беше другата, в такъв случай щеше да увещае мъжа си по-лесно.

— Разбрахме, че си отишла до колибата на Рейчъл. Дру тръгна след теб, тъй като си мислеше, че се нуждаеш от помощта му. — Спря

и погледна изучаващо лицето ѝ. — Какво се случи? Изглеждаш някак...

— Сега съм добре. — Опита да налучка верния тон. — Трябваше да избягам от Рейчъл. Тя ме омагьоса. Съпругът ми...

— Ще отида да го доведа.

— Недей! — Усмихна се и го доближи. — Не се тревожи. Робинята ми толкова се плаши от него, че няма да му стори нищо лошо. Само дето... — Сложи ръцете си върху слепоочията си и направи всичко възможно да изглежда объркана и уплашена. — Чернокожата има нещо, някаква кукла, мисля, с която непрекъснато ме привлича към себе си. Само Дру може да я спре. Единствено той може да ме спаси.

— Тогава се налага да отскоча да го доведа.

Никак не ѝ хареса идеята този решителен мъж да помага на съпруга ѝ.

— По-добре е да отиде там и да види със собствените си очи какво е замислила проклетата магьосница. Не разбираш ли, бих желала да ми повярва, тъй като в миналото не ми доверяваше.

— Мислех, че двамата сте изгладили взаимоотношенията си. — Изглеждаше неподправено объркан. — Аби е на мнение, че брат ѝ най-после се е научил да ти вярва.

„Коя ли е тази жена — възмути се вътрешно Моник, която е успяла да накара циник като Дру Самнър да ѝ вярва?“

— Надявам се да е така — отвърна му с равен глас. — Но ако все още таи някакви съмнения?

— Тогава ще му покажем новата му банкова сметка. Успях да продам скъпоценните камъни, които ми даде. Дори след като извадим сумата, която похарчих за закупуването на захарна тръстика за имението, ще се окаже, че са останали страшно много пари.

Значи онази никаквица беше откраднала цялата ѝ колекция от бижута, а тоя тук я бе продал? Дори по-лошо — беше дал парите на Дру?

Обхвана я сляпа ярост, едва се сдържа да не започне да къса, хвърля и троши из стаята. Бяха я разорили. Ако останеше още тук, щеше да живее като последна просякиня и... робиня на мъжа си.

Трябваше да пристигне в колибата на Рейчъл, преди Дру да я беше напуснал. При това — в отсъствието на този непознат хубавец.

Моник се приближи, клатейки предизвикателно бедра, и спря на сантиметри от него. Ако имаше поне едно нещо, което знаеше как се прави, то това бе обезоръжаването на противоположния пол.

— Прав си — каза му със загадъчна усмивка. — Мисля, че е по-добре да се кача в стаята си и да се облека по-представително. Нали ще ме извикаш веднага щом пристигне Дру?

— Разбира се.

— Много си мил! — Сложи пръста си на устните си и след това го премести с нежност върху неговите. Раздвижи го леко, за да направи намека си по-ясен, обърна се и тръгна към вратата с плъзгаща се стъпка.

На прага стоеше Аби. Моник разгада погледа ѝ, беше го виждала у поне цяла дузина лица на ревниви жени. Зълва ѝ искаше този човек, и то — на всяка цена.

Колко жалко, че нямаше възможност да поостане и да разбърка нещата. Щеше да бъде много интересно да ѝ го отнеме, като го съблазнеше.

Мина покрай другата с широка усмивка, като едва не я събори. Не можеше и да си мечтае да отвлече вниманието му по по-добър начин. Аби щеше да го занимава с обвиненията си, докато тя щеше да избяга към блатото.

— Добре ли си, Дарси?

Той погледна към Аби и поклати глава, опитваше да се съвземе. Как да изрази с думи какво почувства, когато онези нежни пръсти се спряха на устните му!

— Леденостуден си — продължи тя, след като го хвана за ръката. — Кажи ми нещо. Какво има?

— Елизабет!

Сякаш измъкна насила думата, а тя породила поток, който отприщи това, което докосването бе задържало.

— Приготвила е нещо за нас, но е в беда. Необходимо е да я намерим, след което да помогнем на Ники.

Тя продължи да стиска ръката му и не се помръдна от място. Възпря го, когато той понечи да тръгне.

— Винаги ли ще бъде така? Щом ти подсвирне онази жена, и ти ще тичаш след нея?

Чак сега го осени какво ѝ беше на акъла. Поклати глава.

— Не разбираш. — Посочи ѝ към вратата с очи. — Това не беше Ники!

Дру с мъка си проправяше път през тинята и улисан в мисли по жена си, почти не усещаше влагата, просмукваща се в ботушите му. „По дяволите, къде е проклетата Рейчъл?“

В колибата не беше намерил никого и затова започна да търси из блатото. Загрижеността му нарастваше с всяка крачка. Не че се страхуваше, че щеше да се загуби — като малък беше изследвал и добре познаваше всяка пътека, — но скоро щеше да се стъмни и не му даваше мира мисълта, че жена му щеше да се озове на чуждо място, трепереща от страх в някое тъмно усамотено ъгълче.

„Извикай ме по име — молеше я наум. — Само ме позови мислено и се кълна, че ще дойда.“

Обърна се, повече усети нещо, отколкото чу. Отпред се издигаше бараката на Рейчъл. Поради някаква неизвестна причина знаеше, че бе предопределено да се върне пак тук.

Моник вдигна змията и се втренчи в тъмните ѝ очи.

— Зная, че си наблизил, Рейчъл — продума. — Така че е по-добре да дойдеш, преди да съм отрязала главата на това влечуго.

— Какво искаш?

Извърна се. Стресна се, че без да усети, робинята ѝ бе застанала пред чайника в огнището. Пусна змията, която се изплъзна и се изниза навън през вратата.

По дяволите, можеше да я използва като заложенник, но може би Дру беше достатъчно голяма заплаха.

— Знаеш защо дойдох — сопна ѝ се тя. — Хайде да свършваме.

— Сега ще пия чай. — Негърката се обърна и ѝ предложи една чаша димяща течност. — Искаш ли малко?

— Не съм ти дошла на гости. Искам да ми кажеш проклетите заклинания.

— Имаме малко време. — Връчи ѝ чашата с тъжна усмивка. — Трябва да поговорим.

Моник усети, че не беше яла или пила каквото и да било от доста време, и започна да отпива разсеяно.

— Казах ти, че нямам време. Всеки момент...

— Съпругът ти ще влезе през вратата?

Понякога се чувстваше обезкуражена от това, че жената често четеше мислите ѝ.

— Предполагах, че се страхуваш от Дру?

— Не от него, а от влиянието му върху теб. — Рейчъл се усмихна по обичайния си загадъчен начин. — Но когато дойде, ще бъде твърде късно.

— Дявол да го вземе, трябва да ми помогнеш!

— Наистина ли? До края на живота си ще останеш суетна и егоистична. Седни — добави тя и кимна към столовете край масата.

Моник настръхна, не бе свикнала да получава заповеди от робинята си, но някак си изведнъж се почувства извънредно уморена и предложението ѝ бе добре дошло.

— Ако не беше заета единствено със себе си — започна Рейчъл, след като седнаха, — отдавна щеше да ме попиташ защо, щом имам двата пръстена, не съм ги използвала аз самата. Както виждаш — посочи с жест колибата, — животът ми не е по-малко задущаващ от твоя.

Бе ѝ минавало през ума, но вярваше, че задълженията ѝ налагаха да обслужва господарката си и нейните капризи. Въобразяваше си, че и другата е на същото мнение.

— Знаех легендата за пръстените — продължи чернокожката и за по-убедително се наведе през масата, — изгаряха ме нетърпение и любопитство, исках да ги изпробвам, но знаех и последствията в случаите, когато някоя душа си позволише да избяга от лапите на Зомби. Моят народ нямаше днес да е поробен, ако един дух не се бе освободил и не живееше сред нас — той промени миналото и предначерта бъдещето ни.

Моник премига и опита да я фиксира с поглед.

— Е, и какво? Защо ми го разправяш?

— Защото легендата гласи, че жената, която позволила на онзи дух да избяга, умряла от ужасна смърт. Тъй като не желяех да ме

постигне такава участ, реших да използвам теб така, както ти винаги си служеше с мен.

— Аз никога...

— Ти попита ли ме дали желая да дойда в твоята родина? Не. Откъсна ме от семейството и ме принуди да остана тук, за да бъда третирана като някакъв особен предмет.

— Сега не си робиня. Ако смяташ, че домът е божия благодат, върни се по всяко време, когато пожелаеш.

— Но как? Не спечелих нищо през всичките години на служба. Позволи на съпруга си да ме заточи, без дори да получавам коричка хляб. Можех да възвърна свободата си само ако те подмамах с пръстена. Знаех, че Зомби ще ме обсипе със своята щедрост, ако му дадох теб. — Погледна я в очите. — Но ти разгневи Зомби. Трябва да те пратя обратно. Той трябва да получи своята душа.

— Мен ли? — Моник тракна празната чаша на масата. — Но аз му давах души, най-напред Джудит, а след това...

Това ли беше причината, че не можа да си спомни размяната с Моника? По време на скалъпената сватба тя бе отказала да надене пръстена и може би някак ѝ се бе изплъзнала и...

Разбира се, трябваше незабавно да разпознае Ники, това беше превзетата и лицемерно добронамерената ѝ племенница. Само дете никога не би могла да се досети, че някой можеше да се влюби в Моника, защото беше много... грозна.

О, как ѝ бе харесало събуждането в новото тяло!

„Толкова по-зле за нея — помисли Моник, — тъй като ще осъществим връзката отново. А дотогава без съмнение вече ще е научила какво възнамерява да прави Дерек с онзи пистолет.“

Не че и нейното положение не беше също тъй затруднено. Изведнъж разбра защо се почувства толкова изморена. Рейчъл ѝ бе сипала от проклетата отвара в чая.

Вгледа се в неумолимите очи на робинята и се оказа пред перспективата на собствената си смърт.

— Ако искаш да угодиш на Зомби — помоли ѝ се, — трябва да ми позволиш да опитам в случай, че иска душата на Моника.

Опита се да се изправи и да направи протеста си по-убедителен, но краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода. Остана седнала, подпираше се с ръка, но губеше сила с всяка изминала секунда.

— Този път ще я хвана. Кълна ти се. Зная подхода към това момиче.

Рейчъл се надвеси над нея величествена и горда, и ѝ отправи една от неразгадаемите си усмивки.

— Зомби е загубил търпение. Ако не сполучиш, не чакай прошка.

— Няма да се проваля — декларира Моник и падна възник. — Кълна ти се — добави слабо.

— Гледай да успееш, иначе ще те постигне ужасна смърт.

Вече подсъзнателно Моник чуваше непрекъснатите молитви на Рейчъл, усещаше приближаването на Дру, но това вече бе изгубило своя смисъл. С порив на облекчение усети, че се издига и отправя към змията, към бавната, чувствена езда през времето.

Рейчъл се усмихна, свела поглед към жената, която я бе държала в робство в продължение на толкова години. Колко глупава беше Моник! Нямаше почти никакво значение дали щеше да победи в битката си с Ники, или не. Без Рейчъл, която трябваше да завърши молитвите, и двете щяха да отидат при Зомби.

— Дали си два пъти по-доволен? — попита тя змията.

Зомби се плъзна в своята кошница в знак на своевременен отговор. Тя вдигна кошницата и напусна колибата, преди Дру да е пристигнал с въпросите си.

Така или иначе, настъпи време за раздяла, работата ѝ приключи.

Моника се разбуждаше бавно, над главата ѝ някой шептеше.

— Мислиш ли, че наистина припадна?

— Опомни се, Дерек, това е само една от безбройните ѝ игри. Знаеш как обича да въздейства на психиката ти.

— Надявам се, че не е бременна.

Моника усети, че нещо не беше наред, но бе прекалено уморена, за да разбере точно какво.

— Чудесно — изсъска другият глас. — Получихме каквото искахме — наследството.

Спомените нахлуваха като ураган. Разпозна не толкова дрезгавия шепот, колкото циничното отношение. Мек, розов пакет, обвит с алчност — Еми Пиърсол.

„О, господи, не!“ Някак си се бе върнала в старото си тяло. Изведнъж си спомни как Рейчъл плъзна пръстена на пръста ѝ. Пресегна се инстинктивно и го хвърли от ръката си.

Той се понесе, търкаляйки се по пода. Еми се наведе бързо, грабна го и с щастлива усмивка го надяна.

Моника я наблюдаваше с чувство на нарастващо отвращение. Какво се случи, че се озова пак в стария си живот, отново с Дерек и Еми? Дали Моник бе намерила начин да възвърне тялото си?

„Всичко свърши — помисли си с отчаяние. — Домът, децата, Дру. Вече не мога да се върна, делят ни повече от сто години.“

— Предупреждавам те, братовчедке — каза остро Дерек, — ако не подпишеш този документ, ще те застрелям.

Моника с ужас погледна към ръцете му с ръкавици и пистолета.

— Какво има? — попита и заотстъпва. — Ума си ли си загубил?

— Омръзна ми да ме тормозиш и да използваш парите на баща ми, за да ме караш да играя по свирката ти. Дошло ми е до гуша. Не подпишеш ли, ще те убия. Наистина ще го направя.

Моника поклати глава. Сега трябваше да се намира в кухнята и да приготвя вечерята заедно с Аби или — в горната стая и да учи Мъничето на четмо и писмо. Мъчейки се да преодолее отчаянието си, тя се обърна умолително към Дерек:

— Престани! Няма да отървеш затвора, ако извършиш убийство.

— Смяташ ли? Точно в момента Хартли е организиран вечеринка. Той и поне още двадесетина други ще свидетелстват, че не съм се отделял от тях през цялата вечер.

„Хартли Бюфорд“ — спомни си Моника. Беше най-добрият приятел на Дерек, нищо чудно, че винаги с нещо не го харесваше.

— Ние — поправи го Еми, пристъпи и застана до него. — Това алиби беше приготвено специално за нас двамата.

— Разбира се. — Той направи жест към Моника с оръжието си. — Така че, скъпа, бъди сигурна, накрая ще се окаже, че някой крадец те е застрелял със собствения ти пистолет. А може да бъде и някой слуга, когото си излъгала, купувайки нещо на вересия от него. Като се

има предвид начинът, по който се отнасяш с бедните хорица, кой после ще ги обвини?

Еми повтори усмивката му подобно на папагал.

— Ако беше си останала сладка и сговорчива, все някой щеше да се заинтересува от смъртта ти. Но ти се превърна в най-злата вещица на Юга и всеки ще те помене със „Зън-зън, кучката най-после умря!“. Хайде, Дерек, застреляй я! Трябва да се връщаме на партито.

— Много си безчувствена, Еми, изменила си се. — Той протегна ръка със снопче документи и се усмихна по най-гальовния начин през живота си. — Поне можем да ѝ дадем шанса да подпише новото си завещание.

— Каква полза? Ще извика своите адвокати и ще напише ново, а ние пак ще останем без пари. Не бъди заваян, Дерек, застреляй я!

В очите му блесна внезапна решителност от обидата. Преди да успее да протестира, Моника чу оглушителен гръм и усети в гърдите си изгаряща болка.

Зашеметена, падна като тухла на пода и заразглежда продължително разстилащото се червено петно по студения бял килим.

— Идиот! — извика Еми. — Къде ти е заглушителят? Поради шума, който вдигна, някой може да извика ченгетата.

— Никой не прави заглушители за глупавите малки дамски патлаци. Освен това, какво значение има? Няма да сме тук. Да се махаме!

— Не можем да напуснем, преди да сме се уверили, че е издъхнала. Казах ти да стреляш в главата, за да изглежда като самоубийство. Не можеш ли поне едно нещо да направиш като хората?

Моника се вкопчи в живота и фокусира вниманието си върху пръстена на ръката на Еми. Въобразяваше ли си, или наистина започваше да свети?

— Искам си пръстена — изстена, съзнавайки, че това беше единствената ѝ връзка с миналото.

По ирония на съдбата се оказа и единствената ѝ надежда за спасение.

— За нищо на света. — Еми го прикри с другата си ръка. — Сега е мой, както и всичко останало.

— Чудесно — скръцна със зъби Моника, опитвайки се да пренебрегне агонията. — Да се надяваме, че никой няма да те разпитва

защо носиш венчалния пръстен на една убита жена.

Думите бяха отправени повече към Дерек, който отреагира веднага.

— Има право. Сложи ѝ го обратно — изкомандва бързо. — Можеш да го вземеш по-късно, когато всичко отmine. Хайде, побързай. Искam да се махаме.

Еми извърнка нещо под нос, но се наведе и сложи пръстена на пръста на Моника.

И точно навреме. Животът постепенно угасваше в тялото ѝ, а пръстенът засвети все по-ярко. Отново започна издигането, въртенето и язденето през времето.

„Дру!“ — извика мислено, сякаш той бе пътеводната ѝ звезда.

Дру отвори с трясък вратата на колибата, готов да заплаши Рейчъл, но откри жена си неподвижна на пода.

Разтревожен, падна на колене пред нея, тъй като бе мъртвешки бледа. Грабна ръката ѝ и я стисна, сякаш така можеше да пренесе топлината си в нейната студена и безжизнена плът.

Онемя от страх и започна да разтрива ръцете и лицето ѝ. Беше неговото чудо, искрицата надежда. Божичко, обичаше я повече от собствения си живот!

Но тя не се помръдна. Трябваше да може да направи нещо. Порови из паметта си и си спомни дишането уста в уста, което тя приложи на Елизабет, когато се беше удавила. Някакво ЖСП или нещо подобно. Хвана брадичката ѝ в ръце и опита да вдъхне собствения си живот на неподвижното тяло.

— Дру? — Дарси влетя в бараката, носеше Елизабет на ръце. — О, господи, дали не сме закъснели?

Думите му проехтяха зловещо в стаята. Дру удвои усилията си.

Една ръка го хвана за рамото. Вдигна глава. Дарси бе пуснал Елизабет и сега двамата бяха коленичили от другата страна на съпругата му.

— Дойдохме да помогнем — каза Дарси с напрежение. — Аби и момчетата ще пристигнат всеки момент. Няма време за обяснения. Тази жена не е Ники. Намерихме Елизабет затворена в шкафа и тя ми каза това, което и аз чувствах. Предполагам, че това е Моник.

Дру като опарен пусна брадичката ѝ.

— Подай ми книгата — помоли Дарси детето.

То кимна и извади от джоба на престилката си малък, черен дневник. О'Брайън го отвори и в този момент в стаята влязоха Аби и момчетата.

— Имах време да прочета само последните няколко пасажа — обясни им Дарси — и от тях разбрах, че Моник по някакъв начин е отнела душата на Ники и я е затворила някъде във времето.

На Дру му се присви стомаха, в случая се касаеше за нещо лошо от затъване в блатото. Вероятно Ники бе уплашена и съвсем сама.

— Какво да направя? — процеди той.

Дарси посочи с ледена усмивка пръстена върху ръката ѝ, който излъчваше слаба светлина.

— По някакъв начин е свързана с брилянта на Зомби и затова ви предлагам всички да се хванем за него. Нека да образуваме кръг около Дру и да го докоснем от двете страни.

— Но откъде знаеш всичко това? — попита Аби съвсем бледа.

— Обещавам, че ще ви обясня по-късно, но сега нямаме и секунда за губене. Доверете ми се. Докато произнасям написаните в дневника заклинания, всички вие се опитайте да достигнете с мисълта си Ники. Зная, че звучи странно и може да ни коства здравия разсъдък, но ако искаме да я спасим, то трябва да я достигнем, където и да се намира, и да я освободим от Моник.

Дру имаше да зададе много въпроси, но подсъзнателно усещаше, че с разпита няма да възкреси жена си.

— Дарс, започвай!

Приятелят му поде монотонното припяване, а Дру стисна силно студените пръсти.

— Дръж се — потече мисълта му. — Чакай ме, Ники, идвам! — повтори по-раншните си думи.

Моника се въртеше като обезумяла и чак след известно време разбра, че не беше сама по време на язденето си през времето. Някой я държеше и я дърпаше.

— Отиди при него — шептеше един глас в ушите ѝ, звукът беше нежен и съблазняващ. — Той те чака.

Тя тръсна глава, съпротивлявайки се. Не можеше да види нищо в спираловидната пустота. Можеше да чувства и чува, и това, което усети, я изпълни с ужас.

— Прави каквото ти казвам, скъпа. Аз съм леля ти Джудит, а ти ми обеща.

Моника се поколеба, гласът възкреси у нея старите обиди и лишения, напразната ѝ мечта за любов.

— Направи го заради мен — продължаваше да я придумва гласът. — Аз съм твоето семейство, единственото, което имаш.

Изведнъж се преизпълни с чувство на радост и то я закотви наред усилващото се течение. Да, сега имаше истинско семейство и трябваше да се върне у дома!

— Не съм вече онова плахо, самотно момиче, което малтретираше едно време — извика, решена този път да се защити пред леля си. — Вече имам за какво да се боря.

— Ха! Не можеш да мериш сили със Зомби!

— Не мога ли? Гледай!

Вятърът започна да вие и да я дърпа, като че искаше да изсмуче живота от крайниците ѝ, но Моника се държеше здраво за образа на Дру и децата, сякаш те бяха нейната котва. Представяше си ги как я заобикалят и прегръщат в леглото и в този момент вятърът започна да утихва.

— Иди при него, дявол те взел! — извика неистово гласът. — Направи каквото ти казвам или... или...

— Или ще ме затвориш в гардероба? — Тя си спомни всички дребни жестокости и разбра защо леля ѝ Джуди се бе изменила толкова много, след като си беше сложила пръстена на Джордж Самнър — защото вече не беше тя, а Моник.

Чудовището, което се бе заклела да не допусне никога вече близо до децата!

Тогава усети свръхчовешка сила, сякаш бе станала десет пъти по-голяма. Нямаше да се подчини на волята на злия дух, дори ако трябваше да се бори с една дузина като Моник. Моника притежаваше огромна сила, тази на любовта, и щеше да защитава семейството си с цената на всичко.

— Трябва да ми се подчиниш — изкомандва Джудит-Моник, вятърът около тях изтъня до тихо скимтене. — Зомби трябва да получи своята душа.

— Тогава ти отиди при него. Дори по-добре иди в ада!

Чу как Моник крещеше от ярост, но след последния лек полъх на вятъра Моника се протегна и започна да се връща по спиралата на времето.

Моник усети, че се е установила на едно място и си помисли: „Виж ти, знаех си, че Зомби няма да ме изостави“.

Някакъв странен шум попречи на ликуването ѝ и го притъпи, а след това, съвсем объркана, почувства агонизираща болка в гърдите си. Отвори очи и видя Еми Пиърсол да си играе с пръстена върху пръста си. И двете чуха звука на сирената на бързо приближаваща се кола.

— Полицията! — изкрещя Дерек и захвърли пистолета на пода. Оръжието се плъзна примамливо близко, но извън обсега на ръката ѝ. — Съжалявам, скъпа, но излизам!

Еми опита да го последва, но Моник я сграбчи за китката. Чувстваше слабост и непрекъснато губеше сила, но не биваше да я пусне, преди да сложи другия пръстен на своя пръст.

По дяволите, беше толкова немощна, че ѝ се стори, че джобът ѝ е отдалечен на цял километър. Използва цялата си енергия, за да задържи стреснатата Еми. Воят на сирената рязко замря, след това се чуха стъпки по стълбата и чак тогава след напъгане на всичките си сили достигна джоба си.

Не можеше да повярва — вторият пръстен вече не беше там! Дявол да я вземеше тази Моник, и в това ли се бе намесила в миналото?

Моник отпусна китката на Еми и тя скочи на крака като пружина, но закъсня със секунди. Влезлият полицаи я видя над тялото на жертвата, картината на престъплението не оставяше съмнения.

— Не бях аз — протестира тя, — а Дерек!

„Много добре — помисли си Моник, — двамата ще си отправят обвинения един към друг.“

Крайно време беше да напусне ненужното тяло на Моника. Тя се понесе извън и над него и потърси ново място, където да се установи.

Обзе я паника, нямаше я нито Рейчъл да ѝ помогне, нито змията да я придружи — отсега нататък оставаше съвсем сама. Около нея се заиздига тъмна пустота, която заплашваше всеки момент да я погълне цялата.

С жалък страх си спомни предупреждението на Рейчъл. Дали това бе началото на ужасната ѝ смърт?

Изпищя. Усети, че страната на мъртвите я засмукваше. Знаеше, че този път щеше да умре завинаги.

— Това е Ники — изплака Мъничето. — Виж, усмихва се с очите си.

Моника се огледа, всички членове на семейството ѝ я гледаха измъчени. Врълхлетя я чувство на възстановена справедливост.

— Добре дошла вкъщи, мисис Самнър! — каза ѝ прегракнало Дру и изниза пръстена от пръста ѝ. — Този път остани завинаги тук!

ЕПИЛОГ

Моника стоеше на верандата и наблюдаваше как Аби и Дарси се разхождаха бавно по алеята с клонестите дъбове и се отправиха към реката. Усмихна се. Запита се дали и те бяха открили магията на каменистото заливче. В такъв случай беше по-добре да побързат със сватбата си.

— Хванах те! — извика Мъничето и Моника погледна към перилата, където Елизабет бе хванала крака на брат си. — Ники, успех! Най-после мога да хващам Андрю!

Моника се усмихна и си спомни, че през първия ден, когато дойде, децата играеха на същата игра. Още тогава, като ги зърна, усети, че много скоро животът ѝ можеше да стане райски.

— Браво, сладка моя — поощри тя момичето. — Може би отсега нататък вече няма да те дразни толкова.

— Ах, Ники, ти винаги взимаш нейната страна!

— Не е така. Тогава кой я накара да ти върне прашката вчера сутринта? Елате двамата. И ти, Стивън. Мисля, че настана време и тримата да ме прегърнете.

Момчетата ръмжаха и се оплакваха, но откакто заедно с Дру я изтеглиха на сигурно място, не възразяваха да я обсипват с милувки.

— Размишлявах и реших, че не желая повече да те наричам „Ники“ — възкликна момичето, докато я притискаше в обятията си.

Моника я погледна изненадано и леко обидена.

— Защо?

Мъничето сви рамене.

— Вече не е необходимо. Искам да те наричам „мамо“.

Елизабет погледна очаквателно към братята си. Стивън откликна:

— Ние също. — През това време Андрю кимна разсеяно. — Нека бъде така, ако нямаш нищо против.

Моника се задави от емоции и само поклати глава.

— Съгласна съм!

След като приключиха с най-важното за деня, Андрю посочи с ръка към алеята.

— Последният, който се изкачи на онзи дъб, е глупаво бебе!

Триото се понесе с крясъци, за да покатерят на дървото. Тя гледаше, преливаща от радост, и едва сдържаше сълзите си. Вратата зад нея се отвори. Без да се обръща, позна, че бе Дру. След съвместно прекараната нощ в колибата на Рейчъл между тях се установи здрава връзка.

Той я доближи изотзад и обви топлите си ръце около кръста ѝ. По-късно, когато овладееше емоциите си и останеха сами в леглото, щеше да го зарадва с вестта за другото дете, което растеше бавно в нея.

— Унищожи ли го? — попита вместо това.

— Да. — Той положи брадичка на главата ѝ и я притисна до гърдите си. — Сега вече можем да сме спокойни. Дневникът последва пръстена в реката.

Бяха се отървали незабавно от сребърното украшение, но почувстваха нужда да прочетат откровенията на Моник. Искаха да узнаят докъде стигаха границите на злото, както и как собствените им постъпки можеха да повлияят на бъдещето. Но не пожелаха и децата им да получат тези знания.

Дру се тревожеше, че не откриха Рейчъл, но Моника бе вътрешно убедена, че нямаше да я видят повече. Радваше се на изчезването ѝ. Сякаш нещо се бе прочистило, след като се изгубиха всички следи от Моник, дори въздухът ѝ се струваше по-свеж.

Не че не бяха останали неразрешени въпроси. Главата ѝ се замайваше всеки път, когато си помислеше за духове, преминаващи от едно тяло в друго, за пътуване във времето и за това как, без да иска, бе променила бъдещето. Отначало се притесняваше, че се намесва в миналото, но се чувстваше добре и нищо не ѝ пречеше да се чувства така. Напоследък започна да вярва, че предопределението ѝ бе да стане част от живота на Дру по-нататък. Беше го разбрала още онзи ден, когато се видя на границата на рая, но чак сега се убеди, че е била права.

— Децата искат да ме наричат вече „мама“ — каза му с треперещ глас.

Той я обърна с лице към себе си.

— Не ми казвай, че пак ще заплачеш. Понякога си мисля, че се превръщаш във фонтан само за да ме накараш да те целувам.

— Това е в природата ми.

Той се усмихна и я привлече към себе си. Целуна я дълго така, че я остави без дъх.

Може би никога нямаше да станат богати и тя трябваше да се прости с всички съвременни удобства. Но от друга страна, имаше къщата, децата и един чудесен мъж, който я обичаше.

Разтвори се в топлината на Дру. Вече знаеше, че не надзърташе иззад оградата на небесните селения — бе намерила своя път в самия рай.

Издание

Барбара Бенедикт. Вкусът на Рая

Американска. Първо издание

„Евразия“, София, 1994

ISBN: 954-628-007-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.